Omorâți-l pe Dalai Lama

Lupta feroce dintre serviciul chinez Gouanbu și Dalai Lama!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

OMORÂȚI-L PE DALAI LAMA

Traducere din limba franceză
de Marian Tiu

METEOR PRESS

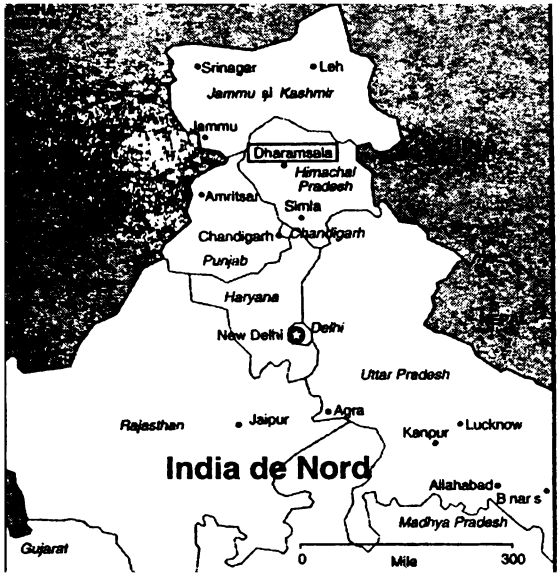
Srinagar
Leh
Jammu and Kashmir
Jammu
Dharamsala
Himachal Pradesh
Amritsar
Simla
Chandigarh
Chandigarh
Punjab
Haryana
New Delhi
Delhi
Uttar Pradesh
Agra
Rajasthan
Jaipur
Kanpur
Lucknow
India de Nord
Allahabad
Madhya Pradesh
Gujarat
0
Mile
300

PROLOG

Două taxiuri „Ambassador" albe – nişte antice Morris înalte datând din anii '50 – se târau cu viteza melcului pe strada îngustă, desfundată, care urca şi cobora, şerpuind în jurul prăpăstiilor şi vârfurilor acoperite de brazi, legând Dharamsala, aflată imediat la poalele Himalayei, în nord-vestul Indiei, de Mac Leod Ganj[1], situat la peste 2 000 de metri altitudine.

Zeci de microbuze albe – „taxiuri-turistice" – întâmpinau dificultăţi mari când se întâlneau, blocând uneori circulaţia pentru a face manevre complicate, evitând câte o stâncă prăbuşită pe şosea. Pe vremuri, satul nu era decât o cazarmă a armatei britanice, comandată de un anume colonel Mac Leod, cu un fort înconjurat de câteva case. Din 1935, în urma unui cutremur, acest avanpost colonial fusese evacuat, rămânând un cătun pierdut al statului indian în Himachal Pradesh.

Din 1959, Mac Leod Ganj era refugiul lui Dalai Lama, liderul politic şi spiritual al tibetanilor, care, la acea dată, alesese libertatea pentru a nu deveni ostaticul Republicii Populare Chineze.

Dintr-odată, Mac Leod Ganj, supranumit „Micul Tibet", îşi găsise o nouă viaţă. Micile hoteluri, *guest-houses* şi buticurile apăruseră ca şi ciupercile

[1] Satul Mac Leod.

după ploaie, primindu-i pe tibetanii aflaţi în exil, turişti veniţi din Delhi pentru a căuta puţină răcoare, atraşi şi de mănăstirile budiste, *„backpackers”*[2], hipioţi tineri şi bătrâni, veniţi să guste haşişul ieftin şi faimoasa filozofie budistă. Era revenirea la migraţia din anii 1970.

În mijlocul acestui „ceaun”, călugării în robe de culoarea şofranului din nenumăratele mănăstiri care apăreau peste tot aduceau o pată de culoare în acest peisaj mereu cufundat în brumă şi ploaie. Norii venind dinspre Penjab rămâneau blocaţi acolo de vârfurile apropiate ale Himalayei.

Cele două taxiuri ajunseră în final la Main Square, în Mac Leod Ganj, strecurându-se printre autocarele care îşi descărcau turiştii, şi intrară pe Nowrodjee Road, unica stradă care traversa satul dintr-un capăt în celălalt. Îşi croiau drum cu greu, claxonând, după moda indiană, prin mulţimea strânsă în faţa templului tibetan unde credincioşii stăteau toată ziua şi se rugau.

Nimeni din mulţimea de hipioţi şi de turişti nu se interesa de cele două „Ambassador”, folosite în mod curent ca taxiuri în India, din cauza robusteţii şi interiorului lor spaţios.

Ceva mai departe, cele două taxiuri intrară pe un drum care urca unul dintre dealurile din jurul satului şi opriră în faţa unui mic hotel izolat, *Bhagsu*.

Şapte persoane coborâră din cele două taxiuri. Şase călugări lama în robă maro, cu capul ras, şi un copil de vreo zece ani, îmbrăcat ca un mic ţăran tibetan, cu o pălărie mare din fetru, un bluzon îmblănit,

[2] Călători cu rucsacul în spate.

pantaloni de lână şi cizme. Părea că doarme de-a-n picioarelea, şi unul dintre călugări fu obligat să-l ia în braţe ca să nu cadă.

Patru camere fuseseră reţinute prin telefon şi cel mai vârstnic dintre călugări scrise în registrul hotelului menţiunea curentă în Mac Leod Ganj pentru a justifica scopul vizitei: HHDL, pentru *„Visiting His Holiness Dalai Lama"*.

Apoi urcară în camerele lor, culcară copilul care dormea deja şi călugărul cel mai în vârstă, Ringu Vajra, sună la un număr pe care-l ştia pe dinafară, apoi ceru să vorbească cu lama Yeshi Chaclok. Când îl auzi la telefon, îşi spuse numele şi anunţă simplu:

– A sosit.

– Îl anunţ imediat pe Sfinţia Sa, zise lama Chaclok. Odihniţi-vă, o să vin să vă vizitez.

De odihnă aveau nevoie, după o călătorie epuizantă şi periculoasă. În urmă cu nouă zile, plecaseră din micul oraş Tsurphu, la nord de Lhassa, capitala Tibetului ocupată de armata chineză. În miezul nopţii, pentru a evita controalele.

Merseseră apoi pe un drum până la Drangao şi traversaseră Brahmapoutre, înainte de a ajunge la frontiera cu Nepalul, la Chongya, ocolind tabăra militară chineză din Drangao, de partea tibetană. Din Chongya, în Tibet, la Lo Manmang, în Nepal, s-au deplasat călare, de-a lungul unei văi pustii şi glaciale, obligaţi uneori să meargă pe jos, atât de înguste şi de abrupte erau potecile. În noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie, dormiseră într-un refugiu, pe vârful Thorong La. Odată ajunşi la Lo Manmang, un elicopter închiriat de tibetanii stabiliţi în Katmandu, rezervat dinainte, îi dusese până în oraşul Nagarkot.

Pe 3 ianuarie, au ajuns în cele din urmă la frontiera nepalezo-indiană de la Rauxall, luând imediat un tren pentru a ajunge în oraşul indian Lucknow.

Acolo îi aştepta o maşină pentru a-i conduce la New Delhi, capitala indiană, penultima oprire a călătoriei lor.

A fost nevoie de încă o zi de drum pentru a ajunge la Dharamsala. India nu era încă o ţară modernă, decât pe alocuri. În rest, se trăia ca în Evul Mediu.

Această călătorie de 1 500 de kilometri peste munţii dezolanţi şi neospitalieri de la vestul Tibetului fusese epuizantă.

După ce a telefonat, Ringu Vajra, călugărul cu părul grizonat, privi la copilul care adormise, spunându-şi că tocmai participa la o aventură care urma probabil să bulverseze istoria Tibetului.

*

* *

O şedinţă secretă se ţinea în mica clădire cu faţadă galbenă care adăpostea reşedinţa celui de-al paisprezecelea Dalai Lama[3], Tenzin Gyatso, de şaptezeci şi doi de ani, deţinător al titlului din 1939. La şedinţă participau în jur de douăzeci de „înţelepţi", călugări lama în vârstă, garda sa apropiată cu care se sfătuia, dar şi de care avea nevoie pentru toate deciziile importante referitoare la treburile politice sau spirituale.

Dalai Lama, instalat într-un fotoliu poziţionat mai sus, căci nimeni nu trebuia să aibă capul mai sus decât al său, începu cu vocea lui apăsată:

– Fratele nostru, lama Chaclok, mi-a dat în această dimineaţă o veste minunată: Shamar Situ a

[3] Titlu ce semnifică: „Ocean de înţelepciune".

ajuns de curând la Mac Leod Ganj. Ştiam că era pe drum, dar nu voiam să vorbesc despre asta până când a sosit aici. Ştiţi cu toţii cine este acest băiat.

Aprobară din cap, iar el continuă:

– Când stăpânul meu mult iubit, Trijang Ripoche, şi-a schimbat karma[4] acum doi ani, mi-a lăsat o scrisoare cu indiciile care să permită identificarea celui în care urma să se reîncarneze. Am meditat mult şi am cercetat, căci îmi lipseau anumite elemente, şi, în cele din urmă, am avut o viziune în care ajungeam într-un deşert aflat la est de ţara noastră. Acolo întâlneam un băieţel, fiul unei familii de nomazi. Am ştiut în acel moment că era vorba chiar de cel pe care voise să mi-l indice stăpânul meu, Trijang Ripoche.

Toţi îl ascultau păstrând o tăcere religioasă. Lama de care vorbea, Trijang Ripoche, fusese un înţelept recunoscut de toate comunităţile religioase din Tibet. Dalai Lama se considera mai puţin „potrivit" decât el şi îl saluta ca pe superiorul său. Totuşi, Trijang Ripoche nu solicitase niciodată vreun post oficial, mulţumindu-se să se roage şi să mediteze.

În ce priveşte aluzia la viziunea lui Dalai Lama, care ar fi putut părea o şarlatanie în lumea occidentală, aceasta era ceva obişnuit în universul tibetan. Tradiţiile orale referitoare la budismul tibetan şi la reprezentanţii săi erau pline de înţelepţi care se puteau transforma în nuferi zburători, posedând darul ubicuităţii, al trecerii prin zid sau chiar al călătoriei în timp.

Budismul tibetan era plin de magie, cam ca în lumea lui Harry Potter, una dintre liniile sale de forţă

[4] A murit.

fiind credinţa în reîncarnarea sub diferite forme. Era acceptat faptul că, din 1391, fiecare Dalai Lama se reîncarna într-un copil care devenea, la rândul său, următorul Dalai Lama.

Un fel de „dublură", de avatar sfânt, cum ar spune internauţii. Deci niciunul dintre călugării lama prezenţi nu era şocat, dimpotrivă.

– Când am continuat verificările, continuă Dalai Lama, am descoperit fapte care au confirmat viziunile mele şi scrierile lui Trijang Ripoche. Mama sa, Loga, a mărturisit în faţa unui lama pe care l-am trimis eu că încă din timpul sarcinii avusese presentimentul că viitorul său copil avea să fie ieşit din comun. Avusese vise premonitorii: în unul dintre ele, trei cocori albi îi aduceau un bol cu iaurt. Deasupra lui se afla o scrisoare învăpăiată şi aurită, în care i se spunea că aştepta un fiu. Cocorii îi spuseră, în vis, că fuseseră trimişi de guru Ripoche, fondatorul budismului tibetan, şi că fiul ei era reîncarnarea unui mare înţelept, atrăgându-i atenţia să păstreze secretul acestei revelaţii. Ceea ce a şi făcut, până la vizita călugărului trimis de mine. Shamar Situ, fiul ei, avea pe atunci nouă ani. Asta se întâmpla anul trecut. Naşterea sa a fost un miracol. Ea nu a simţit nicio durere, iar când copilul s-a născut, un cuc s-a oprit pe cortul unde se afla ea şi a cântat îndelung, în timp ce un curcubeu a apărut pe cer. La trei zile după naşterea sa, s-a auzit în această vale sunetul unei cochilii. La fel de puternic ca tunetul, dar nimeni n-a putut să-l găsească pe cel care sufla în ea.

Dalai Lama a tăcut pentru a bea puţin ceai dintr-un ceainic înfăşurat în mătase brodată, cu un gât lung din argint, şi a concluzionat:

– Datorită acestor semne, am ştiut că băiatul era cel pe care-l aşteptam.

– Dar familia lui este credincioasă? întrebă unul dintre călugări.

Dalai Lama zâmbi.

– Cincizeci de ani de ocupaţie comunistă nu au reuşit să le curme credinţa. La datele sfinte, călătoresc până la mănăstirea cea mai apropiată pentru a aduce ofrande. Într-un colţ al casei lor se află un altar, cu o mică statuie a lui Buddha.

Un murmur admirativ traversă asistenţa. Călugării erau uimiţi că reuşiseră să salveze din China o fiinţă atât de deosebită. Înainte de ocupaţia chineză, Tibetul avea peste douăsprezece mii de mănăstiri, iar un om din trei era religios...

De atunci, şcolile în care se preda tibetana au fost închise pe rând, călugării au fost obligaţi să găzduiască în mănăstirile lor „comisari politici" comunişti, iar cei care se opuneau erau trimişi în Lao-Gai[5] Totuşi, imensa majoritate a populaţiei continua să adere la budism şi să-l venereze ca lider spiritual şi politic pe Dalai Lama.

În timp ce acesta se reculegea pentru câteva clipe, unul dintre călugări puse o întrebare:

– Ce se va întâmpla cu acest băiat excepţional?

– Va urma şcoala din *Tibetan Refugee Colony*, unde va primi educaţia la care are dreptul, răspunse lama Chaclok. Voi merge chiar eu să-l iau de la hotel.

– Chinezii ştiu că se află aici? întrebă un alt lama.

– Nimeni nu ştie, în afară de voi, răspunse Dalai Lama, şi nimeni nu trebuie să afle. Familia sa este

[5] Gulagul chinez.

încă în Tibet şi se vor răzbuna pe ea. Mai ales dacă destinul care îl aşteaptă se împlineşte.

Turnura intenţionat misterioasă a frazei sale stârni curiozitate. Erau cu toţii nerăbdători să pună întrebări, fără să îndrăznească însă s-o facă.

Chiar Dalai Lama fu cel care rupse tăcerea.

– Acum, după ce băiatul se află într-un loc sigur şi se va familiariza cu educaţia noastră, vreau să vă împărtăşesc o idee la care am meditat mult... Cel care va fi al cincisprezecelea Dalai Lama.

Cel mai îndrăzneţ dintre călugări protestă imediat.

– Dar, *Your Holiness*, sunteţi în putere şi puteţi rămâne cu noi încă mulţi ani.

Dalai Lama izbucni într-un râs răsunător şi îşi scoase ochelarii fumurii pentru a-i şterge.

– Nu suntem niciodată stăpâni pe karma noastră, reaminti el. Mai mult, având în vedere atitudinea guvernului chinez din ultimii ani, sunt neliniştit. Vor să ne distrugă cultura, să domesticească Tibetul, să desfiinţeze orice autoritate morală. Şi pentru asta sunt în stare de orice. Priviţi soarta pe care i-au rezervat-o lui Panchen-Lama...

Cultura religioasă tibetană era alcătuită din patru ramuri. Panchen-Lama era şeful uneia dintre ele, subordonat lui Dalai Lama, însă un lider spiritual respectat de toţi tibetanii. Când Dalai Lama a fugit în India, în 1959, al zecelea Panchen-Lama a rămas în Tibet. Cei doi se cunoşteau şi îşi ştiau reîncarnările.

Rămas în China, al zecelea Panchen-Lama întreţinuse la început relaţii excelente cu autorităţile comuniste de la Beijing, care îl numiseră vicepreşedintele congresului Partidului Comunist Chinez.

Apoi s-a retras şi, în 1989, a murit în circumstanţe stranii în mănăstirea din Shigatze.

La puţin timp după aceea, s-a reîncarnat, conform tradiţiei, în corpul unui tânăr, Gedhun Nyima, reîncarnare recunoscută de Dalai Lama. Imediat, autorităţile chineze l-au răpit. În acelaşi timp, prin complicitatea unor lama „colaboratori", autorităţile chineze au descoperit un nou Panchen-Lama, care a fost trimis imediat la Beijing pentru a primi o educaţie comunistă! Considerat cel mai tânăr prizonier politic din lume, nu a fost recunoscut de Dalai Lama şi de majoritatea tibetanilor, dar, pe termen lung, risca să devină singurul Panchen-Lama.

Toţi călugării prezenţi cunoşteau povestea. Totodată, când Dalai Lama a continuat să vorbească, nu s-au mirat de ceea ce au auzit.

– Am avut recent mai multe viziuni. Alaltăieri, un porumbel s-a lovit de un geam al biroului meu. Am ştiut imediat că era un mesaj de la stăpânul meu pentru a mă pune în gardă cu privire la viitor. Mă tem că, după dispariţia mea, chinezii vor „descoperi" o falsă reîncarnare a mea, undeva în Tibet, şi îl vor face cunoscut drept al cincisprezecelea Dalai Lama, care le va fi complet supus. Puţin câte puţin, credulii îi vor uita originile şi îl vor venera ca şi cum ar fi cu adevărat reîncarnarea mea. Ceea ce va duce cultura noastră la pieire, căci motivaţiile sale vor fi incorecte.

Tăcerea se prelungi, iar afară începu să plouă. Apoi un lama vârstnic îndrăzni să remarce:

– *Your Holiness*, nu există nicio soluţie pentru această problemă.

Din 1391, ritualul desemnării următorului Dalai Lama a rămas neschimbat. Deţinătorul titlului,

împreună cu un regent asistat de bătrânii înţelepţi îl descopereau pe cel în care se reîncarnase, întotdeauna un tânăr. Apoi, această adunare de înţelepţi şi de călugări îl proclamau pe noul Dalai Lama.

Ocupaţia chineză şi manevrele guvernului de la Beijing, prin intermediul responsabililor religioşi, introduceau o nouă dimensiune în acest fluviu liniştit. Dacă Dalai Lama continua să privească acest ritual, erau destule şanse pentru ca, odată dispărut, chinezii să facă să apară din Tibet un fals Dalai Lama supus pe deplin lor, care va juca rolul mareşalului Pétain în Franţa, în timpul Ocupaţiei.

Degeaba, până în acea zi, nimeni nu găsise soluţia acestei probleme.

Cu capul plecat şi mâinile împreunate deasupra frunţii, Dalai Lama începu să recite o mantra[6], repetând de zece ori formula *Om mani padme hum*.

Toţi lama prezenţi începură să psalmodieze la rândul lor, creând un fel de cântec înfundat şi pătrunzător. O formulă care permite accederea la straturile profunde ale spiritului.

Când se făcu linişte, Dalai Lama anunţă:

– Cred că am găsit o cale de a dejuca planurile chinezilor.

[6] Rugăciune repetitivă.

CAPITOLUL I

Hildegarde Wachter, ajunsă la jumătatea treptelor aproape la fel de abrupte ca o scară de pod, care duceau la intrarea în imobilul ei, se întoarse, auzind un zgomot uşor în urma ei.

O siluetă urca tiptil treptele din beton, pe urmele ei. Pulsul nemţoaicei se acceleră brusc şi continuă să urce mai repede.

La Mac Leod Ganj, refugiul Sfinţiei Sale Dalai Lama, violurile erau frecvente. Nici măcar prezenţa vie a lui Buddha nu descuraja violatorii.

Trebuie spus că acest minuscul târguşor, aflat la 2 000 de metri altitudine, pe versantul stâncos acoperit de pini, atrăgea iluminaţii de pe cinci continente. Era parcă o întoarcere la anii 1970, epoca haşişului şi a acelor guru.

La Dharamsala, pe lângă droguri, era vorba de reîncarnarea lui Buddha, de yoga, tantra sau astrologie... Drumurile desfundate şi mocirloase erau pline de bătrâni şi tineri hippie cuprinşi de dorinţa feroce de a face sex, dar prea săraci pentru a-şi permite prostituate care, de altfel, nu prea existau pe piaţa locală, în afara câtorva străine trecute care îşi vindeau corpul pentru o băutură sau un sendviş.

Pe lângă aceşti masculi în călduri, mai erau şi „localnicii", tibetani exilaţi sau indieni, care considerau că toate străinele, care trăiau la ani-lumină

de tradiţii, erau nişte femei uşoare. Chiar şi ghizii turistici cei mai serioşi vorbeau despre un risc ridicat de viol.

Hildegarde Wachter, ajunsă aproape de capătul scărilor, se întoarse.

Bărbatul se afla acum la câteva trepte de ea. Cum existau două scări paralele pentru cele două imobile alipite, femeia sperase că necunoscutul urca pe cea din stânga, vopsită în roşu aprins. Nici vorbă de aşa ceva. Noaptea, locul era complet pustiu, deşi se afla aproape de centrul localităţii Mac Leod Ganj. Strada din beton, atât de îngustă încât o maşină mai mare nu putea trece, pornea dintr-o piaţă mică, înainte de mănăstirea Namgyal, unde se afla un podium ce-i adăpostea pe greviştii foamei care luptau pentru eliberarea Tibetului, şi o staţie de taxiuri pentru turişti, precum şi mai multe pubele enorme care serveau drept cantină pentru vacile rătăcitoare. În stânga, strada cobora spre reşedinţa lui Dalai Lama, la dreapta urca spre centrul Mac Leod Ganj, mărginită de nenumărate buticuri cu suveniruri.

Strada care ducea la imobilul lui Hildegarde Wachter era complet pustie. Câteva clădiri fuseseră ridicate pe deal, pe partea stângă, şi trebuia să escaladeze nişte scări exterioare pentru a ajunge la parter.

Nemţoaica, înţelegând că nu va avea timp să intre în casă, se întoarse pe ultima treaptă.

Urmăritorul ei, surprins, făcu la fel. Era atât de aproape, încât îi auzea respiraţia gâfâită, dar faţa îi era ascunsă în întuneric.

– *You are looking for someone?*[1], întrebă ea cu o voce pe care încerca să o facă să pară sigură.

În realitate, era moartă de frică şi se blestema că acceptase să bea un cappuccino pe terasa de la *Llo's*, la celălalt capăt al satului, refugiul tuturor străinilor din zonă. Dar adora cafeaua bună: era singurul ei viciu. Profesoară de budism la Dialectic Institute, purtând numele tibetan de Kalsang Mo, renunţase de bunăvoie la majoritatea bucuriilor materiale, cu excepţia cafelei. Or, *Llo's* era singurul loc din Mac Leod Ganj care servea cafea.

Cu capul ras, ca şi celelalte călugăriţe tibetane, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu picioarele în nişte sandale spartane, niciodată machiată, nu mai avea viaţă de femeie de cincisprezece ani...

Ceea ce nu o deranja deloc.

Predarea budismului şi a limbii tibetane îi acaparase tot timpul.

Tânărul nu răspunse. Timp de câteva secunde, privirea Hildegardei Wachter se pierdu în stele, ca pentru a-şi face curaj – deocamdată nu mai ploua – , şi repetă, de această dată în tibetană:

– Căutaţi pe cineva?

Mâna care îi strânse gâtul îi dădu răspunsul exact. O mână cu degete puternice, care se înfipseră în carnea ei ca în unt, împingând-o spre intrare.

În lumina slabă a nopţii, zări figura unui tânăr aproape blond, cu un cercel în urechea stângă şi un piercing în sprânceană. Un hippie.

[1] Căutaţi pe cineva?

Dar nu neapărat după modelul „Peace and Love".

O împinse pe Hildegarde în interiorul imobilului întunecat. Ea încercă să ţipe, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură.

Lipită de perete, simţi cum o mână îi apucă poalele rochiei şi trage violent. Ţesătura uzată se rupse imediat, descoperindu-i pântecul şi picioarele.

Mâna care îi strângea gâtul o forţă să se lase la pământ, până când se întinse pe jos. Împietrită, Hildegarde Wachter simţi mâna care apucă elasticul chiloţilor şi trase violent. De această dată, pântecul ei era gol. Asta îi provocă o senzaţie ciudată, ea care era atât de pudică. În acelaşi timp, îşi zise că, în întuneric, atacatorul nu o putea vedea.

Mâna dădu drumul gâtului. În picioare, tânărul tocmai îşi desfăcea cureaua pantalonilor. Hildegarde profită pentru a protesta cu o voce slabă.

– Dă-mi drumul. Am 2 000 de rupii (aproximativ 30 de euro) în geantă. Ţi-i dau, poţi să-ţi plăteşti o prostituată.

Niciun răspuns.

Din nou, mâna îi strânse gâtul şi atacatorul îi depărtă brutal picioarele, aşezându-se în genunchi. Ea nu încercă să-l respingă. La ce bun? Era de zece ori mai puternic decât ea şi avea peste un metru optzeci.

Nemţoaica tresări atunci când ceva cald şi tare îi atinse sexul. Trecuse mult timp de când nu mai simţise un sex de bărbat penetrând-o! De când soţul ei murise la comanda unui F-104 al Luftwaffe, în timpul unui zbor de antrenament.

Din instinct, Hildegarde Wachter încercă din nou să scape, în speranţa deşartă că asta îl va descu-

raja pe atacator. Era tot ce o mai putea salva. La această ora târzie, vecinii ei dormeau sau meditau. Imobilul avea doar douăsprezece camere, ocupate uneori de o familie întreagă; la Mac Leod Ganj, chiriile erau scumpe. O cameră ca a ei, uneori şi cu apă curentă, costa 2 500 de rupii pe lună, o sumă importantă pentru rezidenţi şi imposibilă pentru refugiaţii tibetani.

Agresorul ei scoase un geamăt furios, mâna lui îi strânse şi mai tare carotida şi, cu o mişcare puternică, îşi împinse penisul în vaginul încă uscat.

Hildegarde Wachter îşi înăbuşi un ţipăt de durere. Chiar dacă nu avea o mare experienţă sexuală, îşi dădea seama că violatorul ei era bine dotat de la natură.

O altă mişcare şi se înfipse complet în ea, rămânând nemişcat câteva clipe, gâfâind.

Apoi, strângând în continuare degetele în jurul gâtului Hildegardei, începu să se mişte din nou. Era oribil, avea impresia că era frecată cu glaspapir. Ceva în ea se revolta şi, în acelaşi timp, toată învăţătura budistă o obliga să-şi asume soarta, conform „învăţăturii" Sfinţiei Sale Dalai Lama, omul a cărui filozofie o adoptase; cea a nonviolenţei.

Acum, violatorul se mişca în ea cu mişcări rapide. Scoase un geamăt şi, cu o ultimă mişcare, se opri.

Ejaculase.

Hildegarde Wachter simţea încă o arsură în interior, dar îşi zise că, în cele din urmă, nu era chiar atât de groaznic. După câteva ore de meditaţie, va alunga trauma acestui viol. El, atacatorul, va fi cel pedepsit într-o viaţă viitoare, reîncarnându-se cu o

karmă mai puţin plăcută. Aşa mergea viaţa. Erau pedepsiţi *întotdeauna* pentru răul făcut altora.

Cel puţin asta preda ea la Dialectic Institute.

Avu aproape o senzaţie de gol când sexul bărbatului se retrase din ea. De acum, al ei era fierbinte şi umed de la sperma violatorului. Nu mai simţea durere.

Mâna care îi strângea gâtul se retrase şi ea tuşi, fără să se poată abţine, tulburând liniştea imobilului.

Se ridică cu greu. În întuneric, îşi zărea atacatorul, care se îmbrăca. Pe pipăite, începu să-şi caute fusta lungă, sau mai degrabă ce mai rămăsese din ea. Nu avea decât un gând: să urce în cameră şi să se spele.

Tocmai se ridicase în picioare când simţi din nou mâna care îi strângea gâtul. Oare avea s-o ia de la capăt? Apoi se gândi la cele 2 000 de rupii. Ce proastă fusese să-i facă propunerea asta! Tânărul, ţinând-o în continuare de gât, se aplecă şi ea crezu că îi căuta geanta.

Bărbatul apucă ceva din cizmă. Hildegarde Wachter nu avu timp să se sperie. Durerea brutală îi tăie răsuflarea. Ceva tocmai i se înfipsese în partea stângă a corpului. O lamă de cuţit.

Faţa atacatorului ei era atât de aproape de a sa, încât putea să-i simtă mirosul de haşiş din păr...

Braţul lui se retrase şi lovi din nou. O altă lovitură de pumnal. Hildegarde Wachter avea impresia că se goleşte de sânge. Picioarele nu o mai ţineau. Fără mâna care îi strângea gâtul, ar fi căzut.

Ca un automat stricat, atacatorul o lovea, o lovea, în abdomen şi în piept. După a treia lovitură, Hildegarde nu mai simţi nimic. Sângele îi curgea pe picioare, dar ea nu mai simţea. Nu mai respira.

Tânărul o mai lovi o dată, pentru a fi sigur că murise.

Gâfâind, după vreo cincisprezece lovituri, slăbi strânsoarea şi Hildegarde Wachter căzu fără viaţă la pământ. În acel moment, asasinul auzi un zgomot la etaj şi încremeni. O uşă se deschise, apoi se lăsă din nou liniştea. Aşteptă ca bătăile inimii să se calmeze, apoi, punând jos arma pe care o folosise ca s-o omoare pe Hildegarde Wachter, îi căută geanta, pe care o găsi ceva mai încolo.

Rapid, o răsturnă pe jos şi, pe pipăite, căută ceea ce voia. După ce găsi, se îndepărtă rapid spre scări şi începu să urce tiptil, cu un *kukri*[2] în mână, în eventualitatea în care ar fi avut parte de vreo întâlnire neplăcută. Ajuns la etajul al treilea, se îndreptă fără ezitare spre camera 309, unde locuia nemţoaica. Cheia se răsuci fără zgomot în broască şi închise imediat uşa după el, aprinzând lumina.

Mirosea a tămâie, perceţii erau decoraţi cu maxime budiste şi cu nişte portrete ale lui Dalai Lama şi Panchen-Lama. Asasinul Hildegardei Wachter răscoli degeaba încăperea, salteaua pusă direct pe podea, grămezile de haine, valiza, trusa de toaletă, dar nu găsi ceea ce căuta. Se temea să mai zăbovească şi, nebun de furie, plecă lăsând uşa deschisă.

Două minute mai târziu, coborâse cele două scări, trecând pe lângă cadavrul femeii pe care tocmai o omorâse. În timp ce mergea repede spre piaţă, o masă întunecată apăru brusc în faţa lui şi el sări înapoi speriat.

---

[2] Pumnal tradiţional indian.

Nu era decât o vacă în căutare de hrană. În India, vacile erau sacre şi nu erau omorâte, dar proprietarii lor, când acestea nu mai dădeau lapte şi nu mai puteau fi folosite la nimic, le abandonau discret pe drumul public, pentru a nu le mai hrăni. Atunci, supravieţuiau mâncând din pubele sau furând de la comercianţii ambulanţi, obligaţi să le alunge cu jeturi de apă, fiindcă era interzis să le loveşti.

Tânărul rezistă impulsului de a înjunghia vaca şi o ocoli. La indieni, era mult mai grav să omori o vacă decât o femeie, în plus şi străină.

Mica piaţă era pustie. Înainte de a urca spre centru, făcu un ocol pe la pubele şi aruncă pumnalul *kukri* după ce îi şterse mânerul din corn. Era puţină lume pe stradă şi toate buticurile, cu excepţia unuia, erau închise. Nu întâlni ţipenie de om până la Main Square, piaţa pătrată care marca centrul oraşului. Terasa de la *Llo's* era încă luminată şi rezistă dorinţei de a se duce să bea o bere sau două...

Ar fi fost imprudent.

Traversă piaţa în diagonală şi intră pe aleea întunecată ce ducea la Tipa Road, trecând prin faţa biroului Western Union. Mai avea câţiva kilometri de parcurs până la camera sa, unde putea să se relaxeze cu o doză de haşiş din Manjhar Valley.

Cel mai bun din lume.

CAPITOLUL II

Barul hotelului *Vierjahreszeiten* (*Patru Anotimpuri*) părea din alte vremi, cu lemnăria lui închisă la culoare, barmanul descins parcă din secolul trecut, şirurile de sticle fără un fir de praf, muzica lejeră, de ambianţă, şi câţiva afacerişti, la o masă îndepărtată, discutând în şoaptă.

Malko îl reperă imediat pe Dieter Muller, aşezat aproape de intrare. Şeful BND[1] nu se schimbase de la întâlnirea lor de la Beirut[2], petrecută în urmă cu doi ani. Păr cărunt, pieptănat pe spate, privire limpede, obraji supţi.

Avea în faţă un pahar de şampanie de care nu se atinsese, iar masa din spatele său era ocupată de doi bărbaţi care se confundau cu zidul, care beau suc de roşii. În serviciile de informaţii germane exista un simţ al ierarhiei.

Malko se apropie şi îi întinse mâna cu un zâmbet călduros. Îl stima mult pe şeful BND, care fusese şi om de teren.

– *Grüss Got*[3], Herr Muller, zise el. Este o plăcere să vă revăd aici.

---

[1] Bundesnachrichtendienst: Serviciul German de Informaţii.
[2] Vezi SAS nr. 104: *Libanul Roşu*.
[3] „Dumnezeu să vă binecuvânteze!", formulă utilizată în sudul Germaniei.

Dădură mâna viguros şi germanul se aşeză la loc.

– N-am vrut să veniţi până la Pullach, zise el cu o jumătate de zâmbet.

Pullach, aflat la câţiva kilometri de München, era sediul BND, care urma să se mute în curând la Berlin. Pentru prima dată de la finalul celui de-al Doilea Război Mondial, Serviciile urmau să se regăsească în capitala germană. Barmanul se apropie, făcând o plecăciune.

– Şampanie? propuse Dieter Muller.

– Cu plăcere.

Ospătarul reveni cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne într-o frapieră de cristal şi îl servi pe Malko. Aşteptară să plece pentru a începe discuţia.

– Am fost puţin surprins când COS[4] din Viena m-a anunţat că doriţi să ne întâlnim, remarcă Malko. Din fericire, mă aflam la Liezen.

Dieter Muller zâmbi.

– Oh, întâlnirea a fost aranjată la cel mai înalt nivel, între Langley şi Pullach. Căci este un caz care îi interesează şi pe prietenii noştri americani. O chestiune ciudată, care poate că nu va duce la nimic. Dar este o pistă de cercetat...

Malko îşi înmuie buzele în paharul său de şampanie Comtes Taittinger şi lăsă bulele să-i ciupească limba.

– Vă ascult, zise el.

– Presupun că aţi auzit vorbindu-se de Dalai Lama? întrebă şeful BND.

---

[4] Chief of Station: şeful staţiei.

– Greu de evitat, mărturisi Malko. Este peste tot. Mă întreb când mai predă budismul.

Un nou zâmbet apăru pe faţa lui Dieter Muller.

– Este adevărat, recunoscu el. Nu era cazul până în 1989. Dalai Lama a ajuns în India la invitaţia lui pandit Nehru, în 1959, la zece ani după invazia brutală în Tibet a armatei populare chineze, şi a fost instalat de indieni într-un mic târg de pe versantul munţilor Himalaya, Dharamsala. Dar, timp de treizeci de ani, nimeni nu s-a interesat de el. Apoi, în 1989, a primit Premiul Nobel pentru Pace. De atunci, a devenit vedeta mass-mediei şi îşi plimbă zâmbetul angelic prin lume, propovăduind pacea şi nonviolenţa. Asta place mult...

Cei doi bărbaţi schimbară o privire cu înţeles: într-o lume cuprinsă de violenţă şi de raporturi agresive, era desigur o sarcină nobilă, dar sortită unui eşec programat.

Un înger trecu şi dispăru pudic.

– Care este legătura dintre întâlnirea noastră şi Dalai Lama? întrebă Malko.

– O anumită persoană care se numea Hildegarde Wachter, zise Dieter Muller.

– Care „se numea"? repetă Malko.

– Da. Nu mai este pe lumea asta. Asasinată cu cincisprezece lovituri de pumnal. Chiar în Dharamsala, fieful lui Dalai Lama. Sau cel puţin prelungirea lui, Mac Leod Ganj. Or, Hildegarde Wachter era unul dintre agenţii noştri.

Malko începea să înţeleagă: nu se afla acolo pentru o discuţie despre budism.

– Spuneţi-mi mai multe, ceru el.

– Hildegarde Wachter era văduva unui pilot pe F-104, din Luftwaffe, explică germanul. A murit în cursul unui exerciţiu de antrenament. Avionul lui a explodat din cauze necunoscute. Asta se petrecea acum cincisprezece ani. A lăsat în urmă o văduvă, fără copii, Hildegarde Wachter, care a fost foarte afectată de moartea lui şi a plecat să se refacă în India, cu ajutorul unui guru. Nu cunosc împrejurările, dar a ajuns la Dharamsala şi a fost sedusă de cultura tibetană. Brusc, a decis să se instaleze acolo, să înveţe budismul şi limba tibetană.

– Un plan vast...

– A revenit în Germania şi şi-a vândut toate bunurile. Acolo i-a vorbit despre planul ei unui membru al serviciului nostru, un prieten al soţului ei, Wolfgang Dietrich. Acesta a avut ideea de a-şi consulta fişele şi a descoperit că nu aveam pe nimeni în anturajul lui Dalai Lama. Nu ne interesa direct, dar am discutat cu şeful staţiei CIA de la Berlin. Ştiam că în anii '60 Dalai Lama fusese unul dintre clienţii lor...

– Ah, aşa? se miră Malko.

Dieter Muller deschise un dosar şi preciză.

– Chiar un client bun... Americanii urmăreau îndeaproape evoluţia problematicii tibetane, mai ales de la staţia lor din Katmandu, în Nepal. În timpul revoltelor din 1959, i-au propus sprijin lui Dalai Lama. Ei au organizat „exfiltrarea" lui în India, prin Himalaya. Apoi au alocat destul de mulţi bani pentru operaţiunea „Tibet". Un buget de 1 700 000 de dolari pe an. Evident că astăzi nu ar reprezenta decât un minut de război în Irak, dar în 1960 erau bani. Din această sumă, Dalai Lama oprea 180 000 de dolari pe an pentru uz personal. Restul era utilizat pentru a fi-

nanţa o gherilă antichineză în Tibet, coordonată din Nepal. Exista o tabără de antrenament în Colorado şi *Tibet-houses* la New York şi Geneva, finanţate de agenţie.

– Chiar sperau să se opună armatei chineze? se miră Malko.

Dieter Muller zâmbi.

– Nu, bineînţeles. Era vorba doar de menţinerea principiului unui Tibet independent. Şi mai era Războiul Rece. Nu trecuse multă vreme de la războiul din Coreea, iar cel din Vietnam tocmai începea... Era în ton cu timpurile. Existau în jur de 2 000 de luptători de gherilă în Tibet, mai mult sau mai puţin eficace.

– Şi apoi?

– Programul a fost întrerupt în 1972, la cererea congresului, care a refuzat să aprobe creditele pentru anul 1973. La acea vreme, după războiul din Vietnam, existau alte priorităţi. Statele Unite au continuat să întreţină relaţii bune cu Dalai Lama, nimic mai mult. Este şi singura operaţiune pe care americanii au derulat-o în colaborare cu IB[5] indian. Delhi era încântat că-i poate agasa pe chinezi.

Malko îşi termină paharul de şampanie Taittinger şi ospătarul apăru imediat pentru a i-l reumple. Paleta operaţiunilor speciale era inepuizabilă. În spatele lor, cele două gărzi de corp ale directorului BND semănau cu nişte mumii din muzeul Grevin, atât de impasibile erau. Singura mişcare: capul care se întorcea atunci când un nou-venit intra în bar.

– Să revenim la Hildegarde Wachter! propuse Malko.

---

[5] Intelligence Bureau.

– Când am amintit de Dalai Lama, prietenii noştri americani au ciulit urechile; continua să-i intereseze, dar nu aveau pe nimeni la Dharamsala. Prea complicat. Dar au propus, dacă noi investeam într-un agent, să participe la cheltuieli.

– Nu exista încă o operaţiune...

– *Richtig*[6]. Dar după o masă cu adjunctul nostru, Hildegarde Wachter a acceptat să fie „ochiul" nostru acolo. Îi ceream puţin: de două ori pe an, revine să-şi vadă mama la Hamburg. Cu această ocazie, transmitea tot ce putea afla despre politica de acolo. Pentru asta, i-am oferit un modest *retainer* de 1 000 de mărci pe lună.

– Este chiar modest, sublinie Malko.

Dieter Muller zâmbi.

– Se pare că acolo oamenii trăiesc cu jumătate din această sumă. Foarte bine chiar.

Era rezolvată problema sărăciei....

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Nu mare lucru, mărturisi şeful BND. De două ori pe an, Frau Wachter îşi făcea conştiincioasă raportul despre evoluţia politică din jurul lui Dalai Lama. Dar, în realitate, nu se întâmpla nimic important. Lucrurile au început să mişte acum patru sau cinci ani, când chinezii au decis să elimine influenţa spirituală a lui Dalai Lama, singurul obstacol în calea subjugării totale a Tibetului.

– Cum?

– A doua autoritate budistă după Dalai Lama este Panchen-Lama, explică Dieter Muller. Acesta

[6] Exact.

trăia în continuare în Tibet. După moartea sa, în 1989, un nou Panchen-Lama, un copil, a fost desemnat de călugării din exil devotaţi lui Dalai Lama. Câteva luni mai târziu, autorităţile chineze, graţie complicităţii unor călugări subordonaţi regimului comunist, au „descoperit" un altul şi au proclamat că el era autentica reîncarnare a celui de-al doisprezecelea Panchen-Lama... Pentru a se asigura de colaborarea lui, deşi nu avea decât unsprezece ani, l-au răpit şi l-au dus să locuiască la Beijing, „formându-l" pentru viitoarea lui sarcină.

– Şi celălalt?

– A dispărut. Toată lumea crede că se află în una dintre taberele din Lao-Gai şi că nu se va mai auzi vorbindu-se de el.

– Cum a reacţionat Dalai Lama?

– A înţeles că, dacă proceda conform tradiţiei, adică să aştepte să moară pentru ca un „regent" să desemneze un succesor, chinezii vor repeta figura cu Panchen-Lama, desemnând un Dalai Lama supus lor. Cum de fiecare dată este vorba de un copil, au timp să-i spele creierul...

– Este atât de importantă influenţa lui Dalai Lama? întrebă Malko.

– Este singurul obstacol în calea dominaţiei totale a chinezilor asupra Tibetului, răspunse directorul BND. Majoritatea covârşitoare a tibetanilor i se supune fără să crâcnească. Printr-un simplu discurs, poate să declanşeze o insurecţie sau proteste, care riscă să treacă dincolo de frontierele Tibetului actual. Pentru noi, cu roba lui roşie şi tunica portocalie, craniul

ras şi cuvintele plăcute, nu e decât un personaj exotic, dar pentru tibetani reprezintă o imensă autoritate morală şi politică. Reîncarnarea lui Buddha.

Malko se pierdu câteva clipe în Oceanul de Înţelepciune înainte de a remarca:

– Suntem departe de Hildegarde Wachter.

– Nu chiar, îl corectă Dieter Muller. Ultimele sale rapoarte ne-au permis să avem o idee despre planurile lui Dalai Lama menite să contracareze manevrele chineze. De fapt, în câţiva ani, ea s-a integrat complet în comunitatea tibetană din Dharamsala. În plus, a învăţat şi limba.

– Tibetana?

– Da. Este mai puţin dificilă decât chineza; nu există semne grafice, ci un alfabet. Evident, nu e vorbită prea mult. Şi a studiat budismul. Până la urmă, a devenit profesoară de budism la Dialectic Institute din Mac Leod Ganj, o extensie a guvernului lui Dalai Lama în exil.

– Ea, o nemţoaică!

Dieter Muller preciză zâmbind:

– Se răsese în cap ca orice călugăriţă tibetană, se îmbrăca la fel ca ele şi practica un budism intensiv. Îşi înlocuise şi numele german cu un patronimic tibetan: Kalsang Mo.

Malko îşi zise că trebuia să fi fost serios însufleţită de această ideologie, dar nu făcu niciun comentariu.

– Mai ales, continuă Dieter Muller, se împrietenise cu un lama foarte apropiat de *Kundun*[7], un

[7] **Prezenţa, un alt nume al lui Dalai Lama.**

anume – coborî privirea spre dosar – Yeshi Chaclok. Aparent, acest călugăr a fost foarte impresionat de fervoarea protibetană manifestată de Hildegarde Wachter.

– Ce gen de relaţii aveau? întrebă Malko, gândindu-se la Alexandra, logodnica sa, care îl aştepta în una dintre camerele de la *Vierjahreszeiten*.

Pe cât era de neinteresată de călătoriile lungi, pe atât o atrăgea Europa. Iar la München erau aproape la fel de multe buticuri ca la Paris...

Dieter Muller preciză imediat:

– Oh, nimic sexual! O simplă complicitate intelectuală. Interesant, căci acest lama este foarte apropiat de Dalai Lama şi mereu la curent cu tot ceea ce face sau pregăteşte acesta.

– A găsit o cale de a contracara manevrele chineze?

– Conform celor transmise de Hildegarde Wachter, explora mai multe piste.

Malko se gândi brusc la ceva.

– Dacă chinezii sunt interesaţi de Dalai Lama, probabil că Dharamsala colcăie de agenţii Guoanbu[8].

– Este evident! confirmă Dieter Muller. După părerea Hildegardei, Serviciile indiene sunt şi ele prezente. Sub diferite acoperiri. Turişti, falşi refugiaţi tibetani, hipioţi. S-au „infiltrat" chiar şi printre călugării exilaţi.

Îngerul trecu din nou şi apoi fugi, uimit: nu mai puteai avea încredere în nimeni. Malko aruncă o

[8] Serviciile chineze.

privire discretă la ceasul Breitling Bentley. Alexandra era deja nervoasă. Ca toate austriecele, îi plăcea să ia cina devreme.

– Hildegarde Wachter v-a furnizat informaţii exacte? întrebă el.

– Ştiţi că Dalai Lama a făcut o vizită oficială în Germania luna trecută, răspunse Dieter Muller.

– Am auzit.

– I-am cerut Hildegardei Wachter să facă o călătorie suplimentară pentru a ne comunica ultimele evoluţii ale situaţiei. Pentru că se apropie Jocurile Olimpice, situaţia devine interesantă. Toată lumea îl susţine pe Dalai Lama, iar chinezii ţin cont de asta.

– Credeţi că îşi vor schimba poziţia?

Dieter Muller zâmbi.

– Îi duc pe toţi de nas. Nu au deloc intenţia asta, dar distrează publicul până la Jocurile Olimpice. Apoi... Totuşi, vrem să cunoaştem poziţia reală a lui Dalai Lama.

– Şi aţi reuşit?

– Este perfect conştient de duplicitatea chineză. Dar are de ales între mai multe variante. Dacă persistă în atitudinea lui nonviolentă, nu obţine nimic de la chinezi, dar îşi păstrează popularitatea. Dacă trece la o opoziţie violentă, îşi pătează reputaţia. În plus, din cauza legilor americane stupide votate de Congres după 11 septembrie, orice mişcare armată de eliberare, cât de legitimă ar fi ea, este automat clasificată drept teroristă... Meo, care şi-au jertfit o sută de mii de oameni pentru America în anii 1960, şi-au încheiat socotelile. Deci trebuie găsit altceva.

– Ce?

– Ajungem în miezul problemei, concluzionă Dieter Muller. Hildegarde Wachter ne-a anunţat că spera să obţină foarte curând, graţie relaţiei sale cu călugărul acela, o informaţie de cea mai înaltă importanţă cu privire la planurile lui *Kundun*. Planificase să meargă până la Delhi pentru a-l întâlni pe reprezentantul nostru de acolo, prin intermediul căruia să ne-o comunice.

– Şi apoi?

– A fixat întâlnirea, zise Dieter Muller. Îşi rezervase chiar şi biletul de avion, Kangra–Delhi. Doar că a fost asasinată în ajunul plecării...

Acum se discuta despre ceva concret.

– Cum a fost omorâtă?

– Se întorcea acasă după ce îşi petrecuse seara cu nişte prieteni. Cineva o aştepta sau o urmărea. Noaptea nu circulă multă lume pe străzile din Mac Leod Ganj. A fost violată şi înjunghiată de mai multe ori la intrarea în imobilul unde locuia.

– Violată?

– Da, e ceva la ordinea zilei acolo. Ghizii turistici vorbesc despre asta! Tibetanii consideră că tinerele hippi sunt nişte femei uşoare şi nu ezită să profite. Fără a mai vorbi de drogaţii de toate felurile care preferă să-şi păstreze banii pentru droguri decât să plătească o femeie. De altfel, poliţia indiană a concluzionat că a fost un viol urmat de crimă, crezând că Hildegarde îşi cunoştea agresorul şi că acesta este motivul pentru care a fost ucisă. Nu au închis cazul, dar nu ne facem nicio iluzie. Viceconsulul nostru s-a

dus la Dharamsala să se întâlnească cu şeful poliţiei locale. Practic, au clasat dosarul, aşteptând ca vreun drogat să se autodenunţe. Acolo, să violezi o străină este mult mai puţin grav decât să loveşti o vacă...

– Este posibil să fie doar un incident banal?

Ochii directorului BND sclipiră rece, ca un laser.

– La prima vedere, da. Dar există mai multe elemente deranjante. Mai întâi, majoritatea violurilor nu sunt însoţite niciodată de violenţe, cu atât mai puţin de crime. Pentru un motiv foarte simplu: violarea unei străine nu este considerată acolo păcat grav şi se pedepseşte doar cu o amendă. Nimănui nu i-ar veni ideea ciudată de a o ucide pe femeia pe care a violat-o. Cu atât mai mult cu cât poate s-o mai facă şi altă dată.

Era un punct de vedere.

– Poate că e o excepţie, remarcă Malko.

– Cu siguranţă, recunoscu germanul, dar mai există un element. Bărbatul care a omorât-o pe Hildegarde Wachter i-a luat apoi cheile din geantă şi a scotocit camera, lăsând uşa deschisă...

– Poate căuta bani?

– Hildegarde Wachter avea un lanţ de aur la gleznă şi 2 400 de rupii în geantă... Nu i s-a furat nimic din apartament.

– Deci nu credeţi că a fost o crimă întâmplătoare?

– Nici vorbă! Hildegarde Wachter a descoperit un lucru important, pe care se pregătea să ni-l transmită, şi au ucis-o.

– Cine „au"?

Directorul BND scutură din cap.

– *It fecit qui prodest*[9]. Suspectul nr. 1 este evident Guoanbu, ai cărui agenţi mişună la Dharamsala şi Mac Leod Ganj.

Un înger cu ochii oblici trecu prin sala barului. Se afla într-un peisaj cunoscut. Malko începea să înţeleagă motivul acelei întâlniri. În timp ce medita la asta, o siluetă apăru lângă ei. Un bărbat tânăr, înalt, cu părul pieptănat pe spate, mai degrabă stilul play-boy, slab, cu gâtul lung şi un costum impecabil. O adevărată emblemă a modei. Se înclină uşor spre Malko.

– Jack Lance. Sunt şeful staţiei din Berlin. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Cred că va trebui să luăm masa împreună. Doar ce am ajuns.

Malko simţi cum îi dispare sângele din obraji. Alexandra se va înfuria la culme. Planificaseră să ia cina împreună. Deja nu mai avea răbdare.

Dar era greu de refuzat această cină planificată şi profesională. *Totuşi*, CIA îi permitea să ducă un nivel de trai demn de rangul său.

– Cu plăcere, zise el. Voi lipsi doar două minute pentru a mă spăla pe mâini.

[9] Cui îi foloseşte crima?

CAPITOLUL III

Alexandra răspunse la primul apel. Recunoscând vocea lui Malko, îl apostrofă imediat:

– Ce faci? Mor de foame!

– Nu te impacienta, răspunse el suav. Uită-te mai degrabă pe lista de *room-service*. Au feluri delicioase.

– Cum! Vrei să luăm masa în cameră? M-am gătit ca să ieşim...

Malko trase aer în piept.

– *Putzi,* o să iei cina în cameră. Sunt reţinut. Contrar voinţei mele.

Se lăsă o linişte care păru că se prelungeşte foarte mult, apoi vocea glacială a Alexandrei zise simplu, înainte de a închide:

– Vrei să-ţi iei o altă cameră!

Când Malko se întoarse la bar, era nebun de furie. Căuta o soluţie. Dieter Muller şi şeful staţiei CIA la Berlin erau deja în picioare.

– Vă conduc până la sala de mese, propuse el. Am de dat un telefon urgent.

Plecase deja. Ajuns în faţa camerei 254, introduse cartela magnetică în încuietoare. O secundă de nelinişte: becul verde se aprinse. Alexandra nu blocase încă uşa. Era aşezată pe pat, cu telefonul în mână. Superbă, într-o rochie neagră foarte sobră, dar extrem de mulată, care părea lipită de ea. Stătea cu picioarele încrucişate, lăsând să i se vadă o porţiune

din coapse. Iar machiajul era o adevărată invitaţie la viol.

Văzându-l pe Malko, închise telefonul şi se ridică pentru a-l înfrunta.

– Te-ai răzgândit? constată ea cu ironie. Ai făcut bine...

Malko îşi înghiţi scuzele pe care se pregătea să i le ofere. Cerul era de partea lui.

– Nu puteam să aştept, zise el. Îmi lasă gura apă...

În timp ce vorbea, se apropiase şi îşi trecuse un braţ în jurul femeii. Bănuindu-i intenţiile, Alexandra protestă.

– Încetează! Mi-e foame.

O împinsese deja spre pat. Într-o clipă, îi ridicase rochia, descoperindu-i ciorapii şi marginile jartierelor. Apoi satinul chiloţilor negri, pe care îl atinse cu mâna.

Alexandra îşi strânse picioarele, prinzându-i mâna între ele.

– Ţi-am spus că mi-e foame... Poţi să aştepţi puţin, nu?

Povestea violului Hildegardei Wachter îi reveni lui Malko în minte. Aproape cu brutalitate, depărtă coapsele care îi strângeau mâna, apoi îşi introduse genunchiul între ele. Cu cealaltă mână, începu să tragă de chiloţi. Dar Alexandra nu voia să-l lase.

– Nu! făcu ea. După.

Malko era deja în genunchi, între picioarele ei. Cu rochia ridicată pe şolduri, înfuriată, Alexandra era extrem de excitantă... Cu o rapiditate de prestidigitator, el se descheie la pantaloni. Parfumul, spectacolul acestei minunate femei gata de a face dragoste,

picioarele larg desfăcute, bustul greu, pe care se mula rochia, toate acestea îi provocară o erecţie instantane. Abandonându-i picioarele, îi cuprinse sânii cu amândouă mâinile şi începu să-i maseze cu putere, cum îi plăcea ei, strângându-i sfârcurile.

Privirea Alexandrei se schimbă şi o simţi cum se înmoaie sub el. Totuşi, rămânea inertă, într-o atitudine de rezistenţă mută. Încercă să o sărute, dar ea întoarse capul.

– Nu vreau să arăt ca o bonă! şopti ea. O să-mi strici machiajul.

Se lăsă peste ea, dând la o parte elasticul chiloţilor. Din nou, ea se zbătu şi el nu reuşi decât pentru scurt timp să-şi strecoare sexul în al ei.

Era cu adevărat foarte furioasă.

El era tot mai excitat de această rezistenţă neprevăzută. Deodată, păru că renunţă şi se ridică. Alexandra nu întârzie să facă la fel, gâfâind excitată.

– Eşti nebun! făcu ea.

Cu toate acestea, era uimită: să fie dorită aşa de mult de un bărbat cu care făcea dragoste de atâta timp, asta îi flata orgoliul feminin. Coborî deodată privirea spre sexul lui Malko, care ieşea din pantalonii de alpaca neagră.

– Doar n-o să cobori aşa!

– Nu, confirmă Malko.

Din privirea lui, ghici ce voia el.

– Mai încolo! promise ea.

Malko, cu o privire întunecată, o împinsese deja spre pat. Aplecându-se, îi apucă părul blond şi i-l strânse într-o coadă de cal. Apoi, apăsându-i umerii, o forţă să îngenuncheze pe mocheta groasă.

– Suge-mă! ordonă el. Altfel nu te scot la masă.

În acelaşi timp, îşi apropia sexul de faţa logodnicei sale. Aceasta nu ezită decât foarte puţin. Când îi simţi buzele groase desfăcându-se, se înfipse în gura ei ca într-un sex, încercând o plăcută senzaţie de viol. Atât de tare, încât Alexandra se dădu înapoi, aproape sufocată. Malko o trase de păr şi imprimă o mişcare de du-te-vino capului ei. Docilă, ea îi urmă impulsul. Nu se forţa prea tare. De obicei, ea era cea care cerea acest mic joc... Acum era aproape real.

Nu avu nevoie de mult timp pentru a se elibera în gura ei. Mai întâi, fiindcă ea se pricepea de minune, apoi fiindcă această situaţie îl excita la culme. Ţipă, apăsând cu putere faţa Alexandrei de abdomenul său. Aceasta îşi regăsise docilitatea de femeie îndrăgostită şi îl supse până la ultima picătură.

Când se desprinse de ea, era din nou într-o dispoziţie excelentă. O ajută să se ridice.

– Acum, făcu ea, chiar îmi este foame.

– Te refaci tu, promise Malko. Meniul *room-service*-ului este la dispoziţia ta.

Ea avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege, apoi faţa i se schimonosi de furie.

– *Schweinerei*![1], scrâşni ea. Mă tratezi ca pe o târfă şi apoi pleci!

Se uită în jurul ei, căutând ceva cu care să arunce în capul lui Malko. Prudent, acesta se retrăgea deja.

– Ştii că este un caz de forţă majoră, avu el timp să spună înainte ca vaza de flori să lovească uşa pe care tocmai o închidea...

[1] Nemernicule!

*

* *

Dieter Muller îl privi contrariat pe Malko. Erau la felul principal.

– Herr Lance trebuie să ia avionul în seara aceasta spre Berlin, explică el.

– Îmi pare rău, se scuză Malko. A fost un pic mai complicat. Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Comandă rapid o doradă, precedată de o supă.

Jack Lance nu pierdu timpul.

– Dacă sunteţi de acord, zise el, agenţia doreşte să cercetaţi moartea Hildegardei Wachter. Ştim că, deja, chinezii pregătesc ceva, dar n-am aflat ce anume...

– Nu vorbesc nici hindusa, nici tibetana, obiectă Malko. Şi nu sunt nici expert în budism.

– V-aţi ocupat de situaţii mai dificile, îi contrazise americanul. Este vorba, în acest stadiu, de o anchetă de cunoaştere. Poate că nu e nimic de descoperit. Sau poate că da. Vă dăm două nume pentru a începe ancheta la faţa locului.

Dieter Muller deschise dosarul.

– Este vorba de o anume Linda de Carvalho, o braziliancă apropiată de Hildegarde Wachter. O admiratoare a lui Dalai Lama cam ţicnită. Locuieşte în imobilul vecin, dar nici măcar nu a fost interogată de poliţia indiană. Poate că ar putea să vă dea anumite informaţii.

Malko nota.

– A doua persoană este un lama pe care-l cunoştea Hildegarde Wachter, preciză Dieter Muller; se

numeşte Yeshi Chaclok. O să-l găsiţi uşor. Bineînţeles, el nu cunoaşte legăturile dintre Frau Wachter şi serviciile noastre. Vă puteţi da drept o rudă. Este uşor, fiindcă vorbiţi germana.

– Asta-i tot?

– Staţia noastră din Delhi se află la dispoziţia dumneavoastră, preciză Jack Lance. Au fost anunţaţi.

Malko îşi închise carneţelul, gândindu-se la Alexandra; dorada nu mai avea niciun gust.

– Cum se ajunge la Dharamsala? întrebă el. Pe spatele cămilei?

– Nu. Cu avionul, de la Delhi. Sunt zboruri zilnice până la Kangra, în Himachal Pradesh, statul în care se află Dharamsala. Apoi este suficient să luaţi un taxi...

– Şi hotelurile?

Americanul plecă privirea încurcat.

– De aici nu se poate face rezervare. Este un oraş mic şi nu există instituţii importante.

Altfel spus, erau şobolani şi gândaci la toate etajele. În India, se putea teme şi de mai rău. Malko se resemnă.

– Iau cu mine un sac de dormit, zise el, nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Partenerii săi râseră. Puţin cam forţat, totuşi... Jack Lance îi dădu o carte de vizită.

– Iată numerele de telefon de la staţia noastră din Delhi. Sunt peste nouăzeci de oameni. Ar trebui să vă poată ajuta.

– Mulţumesc, zise Malko, luând cartea de vizită.

Nu-şi bău nici măcar cafeaua şi se eschivă imediat ce putu. Ce poveste ciudată! Să ancheteze o

moarte probabil suspectă, în fundul Himalayei... În mod clar, Serviciile Secrete erau peste tot...

Ajuns la etajul al doilea, introduse cartela magnetică în fantă. Becul verde se aprinse şi el împinse uşa care nu se deschise decât câţiva milimetri. Alexandra se încuiase.

Sună, aşteptă, sună din nou, iar în cele din urmă se întoarse la recepţie.

– Aş vrea o cameră, anunţă el.

Angajatul îl privi surprins.

– Dar aveţi deja una, Herr Linge!

– Ei bine, mai vreau una, i-o tăie Malko, care nu avea chef să vorbească despre viaţa sa privată.

*

* *

Lama Yeshi Chaclok se trezise la ora patru dimineaţa, ca în fiecare zi, consacrând apoi patru ore meditaţiei înainte de a mânca un mic dejun copios. Îi plăcea să mănânce, şi ăsta era singurul său viciu. *Kundun* îi atrăgea mereu atenţia, spunându-i că în curând îl va putea rostogoli ca pe un butoi. În această dimineaţă, mâncase fără poftă fructele şi pesmeţii. Ca toţi lama, era vegetarian. Crezând neclintit în reîncarnarea sub forma animalelor, nu voia să rişte să-şi devoreze vreun văr îndepărtat...

Ajunse în minusculul său secretariat, unde un tânăr lama îl salută foarte supus, anunţându-l:

– Vizitatorul dumneavoastră a sosit. Aşteaptă jos.

Adică la punctul de control. Biroul lui lama Chaclok se afla în marea clădire care adăpostea serviciile lui Dalai Lama, chiar în faţa reşedinţei sale

private. Nu se intra decât cu un permis, căci panta din față ducea direct la reşedinţa privată a lui Dalai Lama.

Toţi membrii pazei apropiate erau tibetani, dar un cordon de soldaţi indieni veghea la exterior.

Yeshi Chaclok se aşeză într-un fotoliu. Pereţii erau acoperiţi cu portrete ale lui Dalai Lama, postere şi fotografii cu Panchen-Lama, „cel mai tânăr prizonier politic din lume"... Ceea ce nu era chiar adevărat: posterul data din timpul încarcerării sale, la vârsta de unsprezece ani, iar acum avea optsprezece. Yeshi Chaclok îşi turnă puţin ceai, apoi cineva bătu în uşă.

– Intră.

Un tip bonom, cu barbişon stil Troţki, slab, cu părul grizonat, intră în încăpere şi se înclină adânc. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, apoi lama Chaclok întrebă neliniştit:

– Ai aflat ceva, Ponlop?

Ponlop Damchoe ţinea o mică librărie în centrul localităţii Mac Leod Ganj şi era unul dintre cei mai buni agenţi ai pânzei de păianjen tibetane care acoperea târguşorul. Graţie meserici sale, vedea multă lume şi auzea multe lucruri. Îi cunoştea pe toţi hippie, vizitatorii obişnuiţi şi anumiţi turişti indieni care reveneau periodic.

Scutură din cap.

– Nu, nici nu se mai vorbeşte de crimă. Se spune că un drogat a făcut asta; unii s-au înarmat. Poate că i s-a făcut frică, n-o să ştim niciodată.

Lama rămase tăcut.

– Nu este o simplă crimă, răspunse el, ştii asta.

Ponlop Damchoe dădu din cap.

– Nu ştiu, stăpâne. De ce s-o asasineze pe această femeie? Nu avea probleme, nu făcea politică, nu avea mulţi bani.

Lama Chaclok bău puţin ceai.

– Sunt sigur că au fost diavolii roşii din Beijing, afirmă el. Am avut o viziune.

Librarul nu-l contrazise. La budiştii tibetani, viziunea era un mijloc de anchetă ca oricare altul.

– O să continui să caut, promise el, dar nu am nicio pistă. Poate că până la urmă cineva va vorbi.

Lama Chaclok scoase din sertar o foaie de hârtie cu mai multe nume.

– Iată o listă a celor pe care îi bănuim că aparţin celeilalte tabere. Încearcă să verifici.

Librarul îndoi foaia şi o băgă în geanta lui de pânză, după care se înclină ceremonios, apoi se retrase. Nu înţelegea înverşunarea lui lama Chaclok de a vedea o crimă acolo unde nu era decât un incident regretabil.

Odată uşa închisă, Yeshi Chaclok medită câteva clipe, apoi ridică ochii spre cerul extrem de albastru. Acuzaţiile împotriva „diavolilor roşii" din Beijing nu proveneau doar din viziunile sale. Avea motive serioase să creadă că Kalsang Mo fusese asasinată de oamenii din Guoanbu. Şi, indirect, din cauza lui.

Doar că nu putea mărturisi nimănui lucrul ăsta.

CAPITOLUL IV

Un ambuteiaj monstruos încetinea circulaţia până la viteza unui melc pe Swarna-Jayanti-Marg, şoseaua „rapidă" care lega aeroportul internaţional Indira-Gandhi de centrul oraşului Delhi. Malko, ud leoarcă, se aplecă spre şoferul de taxi, un maiestuos sikh cu barba cenuşie, hieratic şi plin de demnitate. Taxiul „Ambasador" era cel puţin la fel de bătrân ca și el şi lipsit de orice fel de climatizare... Or, afară erau între 44 şi 46 de grade Celsius. Căldura dinaintea sezonului musonic.

– Este vreo problemă? întrebă Malko.

– *Yes, sir,* confirmă sikh-ul. *Many problems. Look out.*[1]

Arăta cu degetul una dintre cauzele ambuteiajului: o ricşă galben cu verde era oprită pe banda din mijloc, iar conducătorul ei, întins pe şosea, încerca s-o repare. Fără să declanşeze nici cel mai mic protest din partea automobiliştilor. Circulaţia se acceleră puţin, iar Malko îşi zise că orice speranţa era posibilă, apoi, din nou, continuară să meargă la pas.

De această dată, era vorba de o căruţă trasă de un bivol, care ocupa banda din stânga, obligând vehiculele din urma lui să meargă cu zece kilometri pe oră.

---

[1] Multe probleme. Priviţi.

– Este permis? întrebă Malko.

– *No, sir,* afirmă cu demnitate şoferul sikh fără să clipească.

Fără a mai socoti repararea ricşei pe şosea... În fine, prinseră ceva viteză. Nu pentru mult timp. De această dată, circulaţia era blocată pe toate cele trei benzi. Un sfert de oră mai târziu, Malko descoperi cauza blocajului: trei vaci hotărâseră să-şi facă siesta pe autostradă. Câţiva şoferi sătui de aşteptare încercau în zadar să le facă să se mişte. Un negustor ambulant găsi soluţia, arătându-le o salată veştejită şi prăfuită, care avu ca efect atragerea unuia dintre animale. Vehiculele se strecurară imediat prin această breşă improvizată, având grijă să nu atingă bovinele. În India, rănirea unei vaci era mult mai gravă decât uciderea sau opărirea unui nou-născut. Fiind divinizate, nu puteau muri decât de bătrâneţe. Până atunci, se comportau ca maimuţele, divinizate şi ele, care devorau bucuroase tot ce aveau la îndemână. Fără a mai vorbi de şerpi, care erau hrăniţi cu biberonul.

Taxiul „Ambassador" reveni, în cele din urmă, la o viteză normală; Malko respiră puţin aer fierbinte prin geamul coborât, având senzaţia că este un homar pus la fiert.

Delhi nu se schimbase deloc, cu excepţia mărimii, fiind deja o metropolă cu cincisprezece sau optsprezece milioane de locuitori, întinzându-se dezordonat în toate direcţiile. Fără niciun canal de scurgere, cu enorme *round-about*[2] pline de ierburi, unde oamenii îşi făceau siesta, câteva semafoare şi o

[2] Ronduri.

circulaţie complet haotică. Fostul centru, în jurul Connaught Lace, se deteriora lent, ros de umiditate şi de lipsa de întreţinere, invadat de buticuri jalnice destinate turiştilor. Capitală administrativă, Delhi nu oferea mai nimic interesant. Văzută de sus, era o întindere verde, un oraş-grădină din care se iveau rari şi modeşti zgârie-nori.

Malko îşi reţinu un oftat de uşurare când taxiul „Ambassador" intră pe sub portalul hotelului *Shangri-La*. Întoarcerea la civilizaţie... O recepţionistă în rochie chinezească îi înmână un bilet, cu o plecăciune adâncă.

„Sunaţi-mă când ajungeţi. Vă trimit o maşină. Fred Harriman."

Şeful staţiei CIA la Delhi. Deşi se întâlnise cu Dieter Muller, Malko îndeplinea o misiune în contul Agenţiei americane. Sejurul său la München se terminase cu o reconciliere furtunoasă cu Alexandra, care acceptase în cele din urmă să deschidă uşa. Pentru a fi iertat, Malko îi oferise după aceea o sculptură de Christian Maas reprezentând o pisică foarte senzuală care se întindea... şi plecaseră spre Liezen ca doi îndrăgostiţi. Elko Krisantem venise să-i ia de la aeroportul din Schwechat, iar Malko începuse să-şi facă bagajele după ce aruncase o privire pe o hartă a Indiei.

Dharamsala, fieful lui Dalai Lama, era într-adevăr la capătul lumii...

Visând la un duş precum câinele la un os, intră sub apa caldă după ce, în prealabil, îl sunase pe Fred Harriman.

*

* *

Mercedesul climatizat cobora încet impozantul bulevard Shanti-Path, în inima cartierului diplomatic. La stânga, Malko văzu, în spatele unui zid interminabil, un drapel chinezesc.

– *Chinese embassy*, *sir*, anunţă şoferul.

Virară ceva mai departe. Ambasada americană era situată după cea a Chinei, în spatele unui zid aproape la fel de lung, care ascundea o clădire gălbuie mult mai modestă, pierdută în mijlocul unui domeniu imens.

Fred Harriman îl întâmpină pe Malko în holul uriaş, rece ca un congelator. Cu cravată şi costum, în ciuda căldurii ucigătoare.

Un bărbat zâmbitor, atletic, cu ochelari cu rame aurii, care se simţea bine în pielea lui. Aruncă o privire la ceas.

– Avem întâlnire peste o oră, anunţă el. Trebuie să mergem. La Delhi, ştii când pleci, nu şi când ajungi.

– Cu cine avem întâlnire?

– Arun Baghat, fostul şef al Intelligence Bureau. A fost întotdeauna amabil cu noi. Când i-am povestit de ancheta dumneavoastră, a reacţionat imediat şi a cerut să vă vadă. Cunoaşte foarte bine problema lui Dalai Lama şi nu-i iubeşte deloc pe chinezi. Să mergem, este destul de departe.

Se întoarseră în Mercedesul climatizat. Maiestuoasele bulevarde mărginite de copaci semănau între ele, vegetaţia deasă împiedicându-te să vezi ce se afla în spatele ei. La prima vedere, semăna cu un oraş

modern, până când te aventurai în hăţişul de străduţe, unde se afla India adevărată: buticuri minuscule, oameni muncitori, resemnaţi, trăind în condiţii îngrozitoare. Cam trei sute de milioane de indieni supravieţuiau cu 3 000 până la 10 000 de rupii pe lună... Fără prea mari speranţe să câştige mai mult, cu o rată a analfabetismului de 65%...

La un semafor, Malko remarcă, în mijlocul cerşetorilor care se îmbulzeau spre Mercedes, o femeie aşezată pe marginea trotuarului, ţinând în braţe o fetiţă de câteva luni, complet dezbrăcată. I se vedea distinct sexul imberb, dezvăluit privirii ca o ofrandă. Întoarse privirea jenat.

Cu toată publicitatea care prezenta o ţară aflată în plină evoluţie, înregistrând succese tehnologice reale, India era încă departe de a fi o ţară modernă, chiar dacă, pe lista miliardarilor din revista *Forbes*, cinci bogătaşi indieni figurau printre primii cincisprezece.

– Nu aveţi relaţii cu Dalai Lama? îl întrebă Malko pe Fred Harriman.

– Foarte rar, mărturisi americanul. Desigur, este considerat un prieten, dar atitudinea sa ne lasă o mică marjă de manevră. Se încăpăţânează să negocieze cu chinezii şi păstrează distanţă faţă de noi, ca şi cum am fi blestemaţi.

Malko îl privi ironic.

– Ce aţi fi dispuşi să faceţi pentru el dacă v-ar cere asta?

Şeful staţiei zâmbi încurcat.

– În realitate, nu mare lucru, ceva doar pe plan diplomatic. Administraţia Bush nu vrea să atace frontal

China. Are multe alte interese. Dar noi urmărim cu atenţie negocierile dintre Beijing şi Dalai Lama.

– În ce stadiu sunt?

– Niciunde! Asta durează din 2002. Negociatorul tibetan, Lodi Biatsen Byari, pretinde mereu autonomia culturală, iar chinezii refuză cu aceeaşi constanţă, promiţând să desfiinţeze „planurile separatiste" ale „lupului deghizat în călugăr"... Recent, secretarul general al Partidului Comunist Chinez din Tibet a pus punctul pe i într-o manieră brutală, declarând că vor zdrobi planurile separatiste ale Tibetului pe baza a patru principii: *kuai pu, zhua kuai, kuai shen, kuai sha*[3]. Până atunci, aşteaptă moartea lui Dalai Lama, pe care o doresc din tot sufletul.

– Nu fac nimic în plus? întrebă Malko.

– Sunteţi aici pentru a încerca să aflaţi, zise Fred Harriman. Guoanbu nu stă cu braţele încrucişate. Alături de Taiwan, Tibetul este una dintre marile probleme ale chinezilor, una pe care vor s-o rezolve în maniera lor. Adică prin forţă.

Ameţit de zumzetul circulaţiei, Malko picotea. Decalajul de fus orar. Mercedesul încetini şi intră într-un fel de ansamblu de mici imobile mai degrabă cochete, Shatan Jat. Şoferul opri în faţa numărului 2 de pe Delhi Road. Un imobil de două etaje, cu o grădină.

– Am ajuns, anunţă Fred Harriman.

Un bărbat cu părul alb, îmbrăcat cu o cămaşă roz şi pantalon bej, le deschise şi îi conduse într-un mic

[3] Decizii rapide, arestări rapide, procese rapide, execuţii rapide.

birou ce dădea spre grădină, din fericire climatizat. După prezentări, americanul se întoarse spre Malko.

– Arun Baghat ne-a făcut destule servicii, anunţă el. A părăsit serviciul acum şase luni, dar încă mai lucrează în calitate de consultant. Este foarte interesat de misiunea dumneavoastră.

– De ce? întrebă Malko.

Fostul şef al IB zâmbi caustic.

– Nu am destule elemente pentru a mă pronunţa, dar nu e imposibil să fie vorba de o acţiune a Guoanbu.

– Cu ce scop?

Înaltul funcţionar indian făcu un gest evaziv.

– Avea cu siguranţă un motiv s-o omoare pe această nefericită tânără, pentru că ei nu fac nimic gratuit. Poate că veţi descoperi ceva la Dharamsala.

– Este neapărat ceva legat de Dalai Lama, sublinie Malko.

Arun Baghat încuviinţă.

– Evident. Este una dintre marile lor griji. Au înţeles că, atât timp cât el se află acolo, nu vor putea controla Tibetul. Dalai Lama se bucură în continuare de o imensă popularitate, iar oamenii i se supun fără să crâcnească... Până în acest moment, a susţinut nonviolenţa, dar nimic nu ne opreşte să ne gândim că, obligat de intransigenţa chineză, îşi va schimba atitudinea.

– Guoanbu este foarte prezent în India? întrebă Malko.

În timpul ultimei anchete, mai degrabă KGB-ul era foarte activ. Nu se vorbea deloc de chinezi.

Arun Baghat izbucni în râs.

– Activi! Colcăie ca şobolanii peste tot. Încearcă să ne fure secretele industriale. Îi bănuiesc că finanţează în ascuns mişcarea Naxalistes pentru a slăbi guvernul central. Refuză să recunoască anexarea Sikkim şi ar vrea să deturneze apele fluviului Brahmaputra spre fluviul Galben...

Acest lucru provoca destule discuţii.

Arun Baghat continuă:

– Spionii lor sunt la ambasadă şi la agenţia China-Nouă, aici în Delhi.

– Şi la Dharamsala?

– L-am întrebat pe unul dintre colegii mei, răspunse Arun Baghat. Răspunde de C.E.[4] După părerea lui, spioni sunt şi acolo. Vin ca aşa-zişi refugiaţi tibetani, turişti, hippie şi se stabilesc acolo. Acum şase luni, serviciile de securitate ale lui Dalai Lama ne-au semnalat trei indivizi suspecţi, doi bărbaţi şi o femeie, nişte refugiaţi care veneau din Tibet. I-am pus sub supraveghere şi am descoperit că unul dintre ei se ducea periodic la Delhi pentru a raporta „ofiţerului de legătură", un diplomat de la Ambasada Chinei, deja cunoscut Serviciilor noastre. Au fost arestaţi şi expulzaţi în China. În Tibet, Guoanbu i-a recrutat şantajându-le familiile. Sunt destui de soiul ăsta în colonia tibetană din Delhi, de-a lungul fluviului. Chiar şi călugării care pretind că fug de persecuţii sunt în realitate agenţi ai Guoanbu.

Malko ridică o sprânceană.

– Dalai Lama cunoaşte această situaţie?

Indianul schiţă un zâmbet.

[4] Contraspionaj.

– Nu-i place să i se vorbească despre asta. Consideră că toţi credincioşii sunt alături de el. Din păcate, nu-i aşa. În Tibet, chinezii au recrutat un anumit număr. Aceştia sunt dispuşi să le facă jocul.

Oftă.

– Dacă aţi putea găsi ceva la Dharamsala, ne-ar interesa mult.

– Dispuneţi de infinit mai multe mijloace decât mine, sublinie modest Malko. Este ţara voastră şi aveţi servicii puternice.

– Dar dispersate, îl corectă Arun Baghat. Şi dezorganizate, mai ales în colţuri de lume ca Dharamsala. Desigur, îi asigurăm lui Dalai Lama cea mai bună protecţie: protecţie „Z", rezervată preşedintelui şi prim-ministrului. O sută de oameni sunt mobilizaţi în permanenţă pentru protecţia sa.

– Oare chinezii ar putea să-l elimine fizic pe Dalai Lama? întrebă Malko.

Arun Baghat zâmbi.

– Preşedinţii noştri au transmis un mesaj foarte clar autorităţilor chineze şi, recent, noului preşedinte, Hu Jintao. Orice agresiune împotriva lui Dalai Lama va fi considerată de India drept un *casus belli*, cu consecinţe grave. Este oaspetele ţării noastre, unde a venit la invitaţia lui pandit Nehru. Totuşi, nu trebuie să te pui cu diavolul, mai ales când este roşu. Au înţeles perfect mesajul.

Se opri să bea puţin ceai şi continuă cu o voce gravă:

– Pentru noi, este vorba de o problemă strategică.

Accentuă ultimul cuvânt, iar Malko profită de ocazie.

– Ce vreţi să spuneţi?

Indianul se ridică şi se duse să caute o hartă pe care o întinse pe biroul său.

– Priviţi, zise el arătând frontiera dintre China şi India. Am avut întotdeauna relaţii dificile cu chinezii, care contestă anumite zone frontaliere din Himalaya. Mai mult, frontiera noastră cu China corespunde chiar cu Tibetul. Or, deşi chinezii îl ocupă din 1949, nu sunt stăpâni deplini, în mare parte din cauza influenţei budismului tibetan promovat de Dalai Lama. Dacă acesta ar dispărea, nu le-ar trebui mult timp să „înghită" Tibetul şi să constituie o bază antiindiană.

– De ce vă temeţi?

– De o miniinvazie. Au construit o cale ferată până la Lhassa, doar din motive strategice, pentru a putea transporta blindate. Din partea noastră, ne-am întărit considerabil poziţiile pe această porţiune de frontieră, căci ar putea s-o traverseze foarte repede.

– Uimitor! sublinie Malko. Credeam că Pakistanul este inamicul dumneavoastră nr. 1.

Arun Baghat zâmbi.

– Aşa era în trecut. Nu şi acum. Avem „cârtiţe" foarte bine plasate în sânul statului-major pakistanez şi le cunoaştem toate opţiunile strategice. De câţiva ani, au abandonat ideea unui război pentru recuperarea Caşmirului[5]. Se mulţumesc cu acţiuni de gherilă, negate oficial. S-au întors mai degrabă spre vest, spre Afganistan, dar şi acolo avem informatori excelenţi.

[5] De la separarea Indiei de Pakistan, Caşmirul, atribuit Indiei, dar populat majoritar de musulmani, este revendicat de Pakistan.

Ţin cu orice preţ să formeze un guvern supus lor la Kabul. Din acest motiv, războiul împotriva talibanilor e departe de a înceta...

Malko verificase asta în urmă cu câteva luni.

– În ce priveşte Dharamsala, insistă el, mă puteţi ajuta?

Arun Baghat făcu un gest evaziv.

– Nu prea mult. Dumneavoastră ne puteţi ajuta pe noi...

– Cum?

– Chinezii, sunt de părere serviciile noastre, lucrează la un plan secret pentru a scăpa de Dalai Lama fără să poată fi bănuiţi. Dar nu ştim cum. Poate că moartea acelei nefericite tinere este legată de acest plan. O să vă dau numele singurei persoane de legătură de acolo. Dagpo Rinpoche, şeful pazei lui Dalai Lama. Ştiu că dispune de o reţea de informatori în Mac Leod Ganj. S-ar putea să vă ajute.

Îi întinse lui Malko una dintre cărţile sale de vizită, pe care erau scrise câteva cuvinte în hindusă.

– Daţi-i asta. Vă va primi bine. Biroul lui se află faţă-n faţă cu cel al prim-ministrului guvernului tibetan din exil. Veţi vedea, este foarte modest.

Malko luă cartea de vizită. Fred Harriman era deja în picioare. Imediat ce ieşiră, căldura îi copleşi ca o şarjă de plumb topit. Aproape că alergară pentru a regăsi aerul condiţionat din Mercedes.

– Arun Baghat spune adevărul, remarcă şeful staţiei CIA. Când estimaţi că veţi pleca spre Dharamsala? Sunt avioane în fiecare zi, pot să vă iau cu bilet.

– Plec singur?

– Nu. Mă gândesc să-i cer unuia dintre oamenii noştri să vă însoţească. Vreţi să luaţi masa la *Hotel Imperial* pe la opt şi jumătate? Vă voi prezenta respectivului.

– Cu plăcere, încuviinţă Malko. După un duş, voi reînvia.

Cerul alb-sufoca razele de soare şi o pâclă fierbinte se ridica din pământ. Se întrebă cum de au rezistat britanicii, în urmă cu un secol, în acest climat atroce, fără aer condiţionat. Trebuie să fi fost un infern. Asta călea sufletele, oricum...

*

* *

Aveai impresia că faci un salt în urmă cu un secol intrând în maiestuosul *Hotel Imperial*, cu enormele sale coloane de marmură albă. Lemnărie magnifică, tablouri de epocă reprezentându-i pe maharajahi în toată splendoarea lor, lambriuri impecabil întreţinute, lustre sclipitoare, un personal pus la patru ace. Era Imperiul Indiilor.

Fred Harriman îl duse pe Malko în unul dintre restaurantele hotelului, cel indonezian, cu un decor feeric.

Abia se aşezaseră, că o femeie îmbrăcată într-un sari se apropie de ei. În sari, dar blondă. Fred Harriman făcu prezentările.

– Sue Lansing este unul dintre cei mai buni *case officers* ai noştri. Vorbeşte perfect hindusa şi e de nepreţuit în obţinerea informaţiilor de la politicienii locali. Ea ţine legătura cu *stringer*-ul nostru, Pratap Vihar.

Malko nu îndrăzni să întrebe în ce mod obţinea informaţiile acest *case officer*. Sariul mov se mula pe un corp perfect, cu un bust proeminent, iar machiajul tinerei agente CIA amintea de gravurile din Kama-Sutra. Îi susţinu privirea lui Malko fără să clipească.

– Indienii sunt foarte sentimentali, mai ales după câteva pahare de whisky, afirmă ea hotărât. Şi mai ales alături de o femeie drăguţă. Este suficient să ştii să te opreşti la timp.

Un ospătar aşeză pe masă boluri conţinând amestecuri ciudate, care miroseau a curry. Când acesta se îndepărtă, Malko întrebă mirat:

– Vă interesaţi de politica internă indiană?

Fred Harriman arătă spre tavan.

– Noi, nu, dar Langley, da! Vor să ştie totul despre nenumăratele combinaţii şi strategii ale celor care încă mai înclină spre Rusia, aliatul tradiţional, şi ale celor care ni se alătură. Mult timp, n-am fost *persona grata*, din cauza ruşilor. În plus, China este singurul mare vecin al Indiei... Deci Langley vrea să ştie la ce visează politicienii de aici. Reuşim să aflăm, dar costă scump. Pe lângă elementele de şoc, cum e Sue, este nevoie de multe valize cu bani. Aici, cu bani obţii aproape orice. Timp de câteva luni, am avut în fiecare zi pe biroul meu „Daily Brief", care se găsea şi pe biroul prim-ministrului. Cel care îl sustrăgea încingea fotocopiatorul... A fost prins şi acum zace într-un beci. Păcat, aveam tarif foarte rezonabil. Aici, corupţia atinge vârfurile.

– Este singura dumneavoastră activitate?

Fred Harriman oftă.

– Nu. Este atomul care interesează la Washington. India este o mare putere militară nucleară. Lucrează nebuneşte la miniaturizare cu ajutorul ruşilor şi, se pare, al nord-coreenilor. Pretind că vor avea în curând rachete lansate de pe submarine. Un coşmar pentru chinezi.

În timp ce pălăvrăgeau, mâncau. Malko întâlni de mai multe ori privirea lui Sue Lansing şi se întrebă dacă nu cumva tânăra nu era un „*golden hello*"[6].

Americanul se uită la ceas şi oftă:

– Pratap întârzie.

Imediat însă, un personaj uimitor apăru şi se înclină respectuos. Un fel de doradă cu mustaţă şi o privire de maimuţă şmecheră. Mic, rotofei, cam alunecos. Sue Lansing se întoarse spre Malko.

– Pratap Vihar vă va însoţi la Dharamsala. Se duce periodic acolo.

[6] Cadou de bun venit.

CAPITOLUL V

– Exact, confirmă tipul cu mustață, care se așezase timid lângă Malko. Lucrez pentru televiziune ca jurnalist și merg frecvent la Dharamsala.

Malko ar fi preferat s-o ia cu el pe Sue Lansing, dar se resemnă. Fred Harriman precizează imediat în șoaptă:

– Pratap este unul dintre cei mai buni *stringers* ai noștri. Este foarte descurcăreț și discret. Vă va prezenta drept jurnalist german care anchetează moartea compatrioatei sale.

Dorada era deja agitată.

– Luați-vă haine călduroase, e frig acolo sus, avertiză el; nu ca aici. Plouă destul de mult. Este un zbor mâine, la ora trei, spre Kangra. Se ajunge într-o oră. Am rezervat camere la hotelul *Suraya*. Este unul dintre cele mai puțin proaste, dar nu trebuie să ne așteptăm la miracole... Nu au apă caldă decât patru ore pe zi...

Malko înțelese brusc de ce agenții CIA din Delhi nu se duceau în Himalaya.

– Ați auzit vorbindu-se de asasinarea acestei nemțoaice? îl întrebă el pe Pratap Vihar.

– A fost o singură depeșă, preciză jurnalistul, nimic mai mult. Cotidienele naționale nici nu au scris despre asta. Nu era o indiancă, și apoi se consideră că acolo există destui nebuni și drogați.

– Nu şi Dalai Lama, totuşi...

– Nu! El e respectat, bineînţeles. Pe urmă, călătoreşte mult. În timpul musonului, se va instala în Lahdak, o vale unde nu plouă.

– Şi agenţii Guoanbu?

Pratap Vihar râse nervos.

– Sunt destui, dar nu-i ştim. Sunt şmecheri.

Malko începea să resimtă decalajul orar. O noapte într-un palat i-ar face bine înainte de aventura himalayană.

– O să sărbătorim sosirea dumneavoastră, propuse Fred Harriman.

Chemă ospătarul şi comandă o sticlă de şampanie Taittinger, care sosi în două minute. Ciocniră.

– Pentru succesul vostru! zise americanul. Aveţi grijă.

Pratap Vihar îşi turnă de două ori din Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs. Nu prea avea ocazie să bea aşa ceva...

Când se despărţiră la intrare, jurnalistul indian se întoarse spre Malko.

– Ne întâlnim mâine, pe la două, la „terminalul intern". Voi avea biletele.

Fred Harriman se uită la ceas.

– Sunt obligat să trec pe la birou. La Langley nu este decât prânzul. Dacă nu-i sun, mă vor căuta toată noaptea! Sue este cu maşina. Vă conduce ea.

– Cum ţinem legătura? întrebă Malko.

– Pratap va avea un telefon mobil criptat pentru dumneavoastră. Trebuie să fim atenţi la chinezi şi la ruşi. Din partea indienilor nu sunt probleme. L-am

anunţat pe noul şef al IB. Nu ne cere decât să-i aducem la cunoştinţă ce am descoperit.

Valetul se dusese să aducă o minusculă Maruti, care semăna cu o maşină de jucărie. Cu genunchii la bărbie, Malko se înghesui lângă Sue Lansing. După cinci minute, după un ocol pe Nandi-Path, ajunseră la *Shangri-La*.

– Este foarte aproape, preciză suav americanca.

– Aveţi timp să bem un pahar? sugeră Malko.

Sue Lansing îi oferi un zâmbet devastator.

– Aud această frază de o sută de ori pe an de la clienţii mei! Da, am timp, dar sunt obosită. Mâine mă trezesc foarte devreme pentru un mic dejun cu un ministru care se crede important şi care este la curent cu multe lucruri... Poate la întoarcerea dumneavoastră de la Dharamsala.

Cum ea rămânea la volanul maşinii Maruti, se decise să coboare, salutat de un sonor:

– *Wellcome back home, sir!*

Personalul de la *Shangri-La* îşi cunoştea îndatoririle. Oboseala îl cuprinse dintr-odată şi Malko abia avu timp să se dezbrace înainte de a se prăbuşi pe pat. Uită de excitanta Sue Lansing.

*

* *

Toţi neadaptaţii din lume păreau să-şi fi dat întâlnire la Dharamsala. Cel puţin asta îşi zise Malko în timp ce-şi croia drum pe strada principală din Mac Leod Ganj, partea „înaltă" din Dharamsala, vreo cincisprezece kilometri în sus pe munte. Parcă erai în anii '60, la Katmandu sau la Kabul, în epoca

hippie şi a goanei după haşiş. Un *shadu* (călugăr ermit), cu faţa vopsită în alb, îmbrăcat în zdrenţe, cu picioarele goale, rezemat de zidul unui templu tibetan în care se auzeau numeroase morişti învârtindu-se, întindea spre mulţime un taler de mărimea unei farfurii, sub privirea ameţită a marginalizaţilor de toate felurile, tatuaţi, zbârliţi, deloc mai bine îmbrăcaţi ca el. Se vânzoleau printre magazinele care ofereau tot felul de mărfuri proaste, aşa-zis tibetane, acoperiţi de piercinguri, amestecaţi printre turiştii indieni.

În afară de vitrine, nu exista un centimetru de perete neatins: afişe amestecate propuneau lecţii de yoga, de budism, de astrologie sau de limbă tibetană. Malko zări unul care propunea învăţarea tehnicilor de a face miracole... Însoţit de Pratap Vihar, explora noul teren de vânătoare. Deloc trist.

De la minusculul aeroport din Kangra, şoseaua spre Mac Leod Ganj şerpuia printre versanţii tot mai înalţi, atât de îngustă, încât, de obicei, două vehicule nu puteau trece simultan şi făceau manevre complicate, ca într-un balet suprarealist. Asta fără să mai punem la socoteală gropile enorme de pe şosea, vacile rătăcitoare şi maimuţele sălbatice care săreau uneori pe maşini cu ţipete ascuţite şi expresii înfricoşătoare.

Se urca până la 2 000 de metri printre colinele acoperite de pini, unde erau cocoţate câteva cabane rustice. Mac Leod Ganj, acolo unde Dalai Lama îşi găsise refugiu, era un sat minuscul, cu o singură stradă, care mergea de la Main Square, capătul autobuzului, spre est, până la mănăstirea Namgyal, dome-

niul lui Dalai Lama. Drumuri, ca niște prelungiri înguste, porneau în direcția altor comunități ascunse pe vârfurile învecinate, care adăposteau tibetani și străini.

Microbuzele albe ale turiștilor claxonau furios pentru a-și face drum prin mulțime, strecurându-se cu chiu, cu vai.

Malko se instalase în perla hotelieră locală, *Surya*, cu o vedere superbă spre o vale unde era adăpostit guvernul din Tibet aflat în exil. Aici, se urca și se cobora fără încetare, pantele atingând o înclinație de 30%. Ca să traversezi satul, parcurgeai cam cinci sute de metri.

Pe lângă tibetani și hippie, numeroși indieni veneau să stea aici câteva zile pentru a se bucura de răcoarea relativă, fugind de canicula din Delhi. Erau atrași și de prezența invizibilă a lui Dalai Lama, „Oceanul de Înțelepciune", pe care îl vedeau uneori ascuns în fundul unei mașini, cu eternul lui zâmbet și mâinile împreunate în dreptul frunții pentru un salut angelic.

Malko își imagina cu greu că o miză politică importantă se putea juca în acest bazar folcloric de la capătul lumii, care semăna cu o periferie din Katmandu. În mod clar, majoritatea celor pe care îi întâlnea nu aveau decât o idee în cap: să fumeze hașiș și să poarte interminabile și spumoase discuții despre budism, din care nimeni nu înțelegea de altfel nimic. Robele galbene ale tinerilor călugări, amestecate prin mulțime, aminteau de faptul că nu se aflau în Sediul Tronului, ci într-un loc aproape sacru. După sat, urma Himalaya și, de cealaltă parte, China,

dincolo de bariera insurmontabilă a piscurilor înalte de opt mii de metri. Câteva picături începură să cadă şi Pratap Vihar ridică o privire îngrijorată spre cerul plin de nori negri.

– O să plouă, anunţă el funebru. Trebuie să ne adăpostim.

Nu apucă să termine, că nişte picături enorme începură să cadă. Aproape ajunseseră în Main Square, şi jurnalistul indian intră în restaurantul *Llo's*, care se întindea pe trei etaje. Urcară o scară îngustă, trecând prin faţa unei fotografii a actorului Pierce Brosnan – unul dintre interpreţii lui James Bond – admirator al lui Dalai Lama şi un obişnuit al acestui modest stabiliment... Găsiră un colţ liniştit la etajul al treilea şi Pratap Vihar comandă două cafele.

– Este singurul colţ din oraş unde se serveşte cafea, explică el. Seara, acest etaj şi terasa de deasupra sunt pline de străini.

În timp ce Malko gusta din cafea, ploaia încetă brusc. Pratap Vihar se uită la ceas.

– Aveţi nevoie de mine?

– Am de făcut o vizită, zise Malko. Acolo unde a fost ucisă femeia aceea. Ştiţi unde este?

– Da, vă conduc, după care mă duc să mă întâlnesc cu corespondenţii mei, să-i întreb dacă ştiu ceva. Ne revedem la hotel.

Ieşiră. Ca melcii după ploaie, hippie reapăruseră. Singura cale de acces spre Mac Leod Ganj era şoseaua sinuoasă care urca din Dharamsala şi, peste tot, era aglomerată. Nu exista tren, nici avion.

Traversară din nou satul, spre est, în direcţia mănăstirii Namgyal, fieful lui Dalai Lama, de-a lun-

gul nenumăratelor magazine, până la o piață ocupată parțial de o estradă acoperită cu pânză, sub care erau întinși câțiva bărboși zburliți, înconjurați de pancarte antichinezești.

– Fac greva foamei pentru eliberarea Tibetului, explică Pratap Vihar. Dar nu e ceva serios, se schimbă la fiecare două ore.

Nu era vorba nici măcar de o cură de slăbire...

Două vaci își disputau conținutul unei enorme pubele. Strada continua spre mănăstirea și „sediul" lui Dalai Lama. Un alt drum cobora abrupt spre o vale, aglomerat de microbuzele turiștilor. Indianul îi arătă lui Malko o stradă care escalada colina din fața lor, un șarpe de beton, îngust ca o potecă, printre două ziduri terne.

– Ceva mai sus, pe partea stângă, e o clădire de șase etaje. La parter, se află o grădiniță, Jamyang Nursery Chuline Institute. Urcați scările exterioare și întrebați. Mulți știu engleza.

Malko porni pe drumul abrupt în căutarea prietenei Hildegardei Wachter, agenta BND asasinată, Linda de Carvalho.

*

* *

O sută de metri mai departe, zări pe stânga două scări gemene pornind din stradă pentru a ajunge la cele două imobile. Cel din stânga era vopsit în roșu aprins. Parcă ar fi fost pe Butte Montmartre... Copiii se jucau în fața grădiniței. Era cartierul rezidențial din Mac Leod Ganj. Malko urcă scările abrupte și se opri

în faţa intrării imobilului din dreapta. Acolo fusese asasinată Hildegarde Wachter. Un miros ciudat plutea în aer şi nu se vedea nimic. Descoperi un culoar pe partea dreaptă, pe care se aflau camere sau apartamente, şi ciocăni la mai multe uşi.

Fără succes.

Trebui să urce la al doilea nivel pentru a găsi o urmă de viaţă. Printr-o uşă întredeschisă spre culoarul întunecat, auzi muzică şi ciocăni. Apăru o femeie, indiancă sau tibetană.

– O caut pe Linda de Carvalho, zise el.

Femeia scutură din cap şi închise. Fără niciun cuvânt. Auzi cheia în broască. Poate credea că a venit s-o violeze... O luă din nou pe scări şi începu să bată la toate uşile de la etajul al treilea. Cea din fund se deschise în cele din urmă şi apăru un tânăr bărbos, atletic, cu bustul gol, zâmbitor. Malko repetă întrebarea. Bărbosul îşi încruntă fruntea joasă şi întrebă:

– Nu este prietena fetei care a fost asasinată?

– Ba da.

– Nu e aici, ci în celălalt imobil.

Voia să închidă. Malko insistă:

– Cum arată?

– O brunetă înaltă, bine făcută, dar nebună.

– Ah, bun! făcu Malko. Nebună. Cum aşa?

Bărbosul rânji.

– E înnebunită după Dalai Lama. Îşi pierde timpul prin preajma mănăstirii încercând să-l vadă. Şi-a luat chiar şi un guru pe care-l întreţine şi care locuieşte în imobil pentru a se iniţia mai bine în budism! La ora asta, probabil că meditează, e foarte la modă

aici. Eu prefer drumeţiile pe munte. Este mult mai plăcut. Apropo, mă numesc Frank şi sunt din Liverpool.

– O cunoşteaţi pe femeia asasinată?

– O vedeam câteodată pe culoar, făcu Frank. Zâmbea tot timpul, dar cu capul ăla ras nu era deloc atrăgătoare.

– Nu s-a vorbit de moartea ei?

Tânărul britanic oftă.

– Nu prea. Poliţia a venit, dar nu a discutat cu nimeni. Cred că a fost incinerată la cererea celor de la Dialectic Institute.

– Nu se ştie cine a ucis-o?

Britanicul râse degajat.

– Aici nu sunt ziare, puţini oameni au televizor şi fiecare trăieşte în cotlonul lui. Dar nu ducem lipsă de dezaxaţi. Eu sunt aici pentru drumeţii pe munte şi mă liniştesc aşa, dar majoritatea vin pentru fumat sau doar pentru a sta degeaba. Acolo sus, la Dharamkot, dincolo de Tipa Road, este plin de tineri israelieni care, după cei trei ani de serviciu militar, vin să-şi spele creierul. După ce încearcă haşişul, nu mai renunţă la el. Din când în când, câte unul dă ortu'popii din cauza unei supradoze. Ceilalţi nu se mişcă de acolo, fumează ca demenţii. Sunt şi australieni. Bine, succes, s-o găsiţi pe fată.

Închise uşa şi Malko coborî treptele, traversând spre imobilul vecin, a cărui intrare era la acelaşi nivel.

Interiorul era la fel de întunecat şi găsi cu greu pe cineva. Era un tibetan care vorbea puţin engleza şi care fierbea nişte ierburi. Malko îi explică pe cine căuta şi omul ridică degetul spre tavan.

– Trebuie să fie cea de la trei. La 320. Maestrul ei locuieşte alături.

Din nou, scări întunecate. Malko ciocăni la 320 atât de tare, încât uşa învecinată se întredeschise şi apăru o femeie grasă. Malko îi explică pe cine căuta.

– *Gone!* făcu ea. *In town*[1].

Nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Coborî din nou şi se aşeză pe treptele scării roşii, contemplând valea şi întrebându-se ce căuta în acest loc ciudat.

Câţiva dintre locatarii celor două imobile intrară şi ieşiră, printre care şi Frank alpinistul, încărcat ca un asin cu echipamentul său de munte. Foamea începea să-l cuprindă pe Malko când zări în cele din urmă o siluetă feminină la baza scărilor gemene. Urca pe cea din dreapta.

Acolo era şi el.

O femeie cu o pălărie largă de soare pe cap, o geantă mare pe umăr, îmbrăcată cu o fustă lungă şi încălţată cu sandale. Nu-i zări trăsăturile decât atunci când aceasta ajunse în dreptul lui, şi avu o surpriză plăcută: o faţă triunghiulară, cu pomeţi înalţi, ochi închişi la culoare, migdalaţi, un nas fin. O femeie foarte drăguţă. Cămaşa se mula pe un bust generos, iar necunoscuta avea o siluetă chiar sexy. Malko se ridică.

– *Senhora* de Carvalho?

Îi citi surpriza în privire.

– Cine sunteţi? întrebă ea în engleză. Nu v-am văzut niciodată.

[1] Plecată. În oraş.

Chiar şi fără cravată, Malko nu părea genul celor din Mac Leod Ganj.

Femeia părea la prima vedere normală, cu coşul său plin de fructe şi legume. În afara unei străluciri ciudate din ochii ei negri.

– Am fost prieten cu Hildegarde Wachter, zise el. Am auzit de moartea ei oribilă şi am vrut să aflu ce s-a întâmplat. Se pare că sunteţi una dintre cele mai bune prietene ale sale.

Brazilianca părea siderată. Puse coşul jos şi îl privi pe Malko, ţinându-şi braţele pe lângă corp şi scuturând din cap la dreapta şi la stânga. Apoi, cu un gest complet neaşteptat, se apropie de el cu tot corpul, într-o îmbrăţişare în acelaşi timp castă şi senzuală.

Privirile lor se întâlniră şi ea zise cu voce joasă:

– Vă aşteptam.

CAPITOLUL VI

Malko rămase interzis în braţele acestei necunoscute, care se purta cu el ca o îndrăgostită la întoarcerea dintr-o călătorie lungă. Linda de Carvalho se dezlipi în cele din urmă şi îl privi extaziată. Aproape isterică. Încă îi simţea căldura corpului.

– Cine v-a spus că urma să vin? întrebă el.

– La puţin timp după moartea lui Kalsang Mo, explică ea, am avut o viziune în timp ce meditam. Am văzut un bărbat care vine să afle veşti. Vă semăna. Viziunile mele nu mă înşală niciodată...

În mod clar, nu trăiau în acelaşi univers.

Brazilianca îşi ridică coşul şi îl luă pe Malko de mână, trăgându-l în interiorul imobilului, până la etajul al treilea. Aprinse lumina şi Malko descoperi o cameră aflată în dezordine, cu o singură fereastră ascunsă de o perdea aurie groasă. Mirosea a tămâie, ca într-o biserică. Totuşi, Linda de Carvalho aprinse imediat mai multe beţişoare parfumate. Apoi, după ce duse coşul într-o bucătărie minusculă, se întoarse în mijlocul încăperii şi se aşeză pe un teanc de covoare ce ţineau loc de mobilă. Pe pereţi nu erau decât portrete ale lui Dalai Lama şi ale altor demnitari budişti, o fotografie mare a palatului Potaba din Lhassa şi postere tibetane.

– Aşezaţi-vă! zise ea.

Nu erau decât covoarele şi un pat pus direct pe podea, cu câteva perne. Malko se aşeză în faţa braziliencei şi aşteptă. Cu palmele mâinilor în sus, aceasta îl privi lung, aproape tandru.

– O să medităm puţin înainte de a discuta, îl anunţă ea. Pentru ca gândurile noastre să poată comunica. Apoi ne va fi mai uşor.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, închise ochii şi începu să respire regulat, ca în catalepsie. Liniştea încăperii era absolută, zgomotele exterioare fiind absorbite de pereţii groşi ai clădirii. Abia după un sfert de oră Linda de Carvalho redeschise ochii. Cu o privire uşor halucinată.

Malko începea să aibă crampe.

– Cred că sufletul lui Kalsang Mo este acum cu noi, zise ea. Dacă nu s-a reîncarnat deja. Spuneţi-mi ce căutaţi la Dharamsala.

– Aş vrea să aflu cine a ucis-o.

Brazilianca făcu un gest de indiferenţă.

– Ce contează? Va fi pedepsit într-o altă viaţă, printr-o altă karmă. Faptele noastre ne urmăresc în veci.

– Aveţi vreo idee în privinţa asasinului?

– Nu.

– Şi a motivului pentru care a vrut s-o omoare?

Aici, Linda de Carvalho ezită câteva secunde.

– Poate.

Pulsul lui Malko crescu brusc.

– Adică?

Brazilianca nu răspunse, plonjând din nou în meditaţie. Ancheta se anunţa dificilă. În fine, redeschise ochii şi anunţă:

– O să fac un ceai.

Malko o observă în timp ce fierbea apa pe un reşou. În picioarele goale, evolua graţios pe covoare, ca o dansatoare. Reveni şi se aşeză în faţa lui. Ceaiul era fierbinte şi el lăsă ceaşca jos.

– De cât timp sunteţi aici? întrebă el.

– De paisprezece ani.

– Aţi venit din Brazilia?

– Nu, eram la Roma în vacanţă când am asistat, din întâmplare, la o conferinţă a Sfinţiei Sale Dalai Lama. Am fost fermecată şi am decis să vin aici pentru a fi mai aproape de el şi pentru a studia budismul. În fiecare zi mă felicit pentru decizia luată: am găsit pacea şi privesc cum lumea se prăbuşeşte în timp ce eu mă apropii de înţelepciune. Din fericire, în curând, nu va mai fi petrol, poluarea se va diminua, iar lumea va deveni mai bună...

– Şi cum se vor deplasa oamenii? se îngrijoră Malko.

Linda de Carvalho îi aruncă o privire senină.

– Motorul cu apă va fi pus la punct în curând. Ştiu asta, am citit o grămadă de documente. Totul va fi mai bine atunci şi vom avea o sursă de energie inepuizabilă şi curată.

Evident...

– Ce faceţi toată ziua? reluă Malko.

– Lucrez cu jumătate de normă pentru a câştiga ceva bani. Aici, chiriile sunt scumpe, plătesc 2 400 de rupii pe lună. Sunt vânzătoare într-un magazin de obiecte tibetane. În restul timpului mă familiarizez cu budismul şi cu limba tibetană. Aşa m-am apropiat de Kalsang Mo. Am cunoscut-o asistând la cursurile ei

de la Dialectic Institute. Era o femeie transparentă, ca şi mine, care îşi regăsise rostul aici. O să-mi lipsească. Dar o voi revedea curând.

– Cum?

– Se va reîncarna, desigur, şi îmi va trimite un mesaj. Poate într-o pisică, sau o omidă, ori un copil. O voi găsi.

– Locuiţi singură aici? întrebă Malko, pentru a schimba subiectul.

– Da, dar l-am adus şi pe guru în clădire, este mai practic. Cum am ceva timp, cobor la el.

– E tânăr?

– Nu, are vreo şaizeci de ani. Este plin de înţelepciune. A venit din Tibet pe jos, acum câţiva ani, pentru a-l întâlni pe Dalai Lama.

– Nu există niciun bărbat în viaţa dumneavoastră?

Ea zâmbi.

– Mi se întâmplă să am un moment de fericire când întâlnesc pe cineva care îmi seamănă, dar nu este o problemă. Am învăţat să-mi domin sexul, ca şi multe alte lucruri. Pe vremuri, în Brazilia, nu puteam rezista să nu fac dragoste. O făceam peste tot, pe plajă, în maşini, la cinema, într-o cameră. Eram ca un animal. De atunci, nu o fac decât cu bună ştiinţă. De ce mă întrebaţi asta? Doriţi să faceţi dragoste cu mine?

Pusese întrebarea pe un ton foarte natural, ca şi cum îi propunea să mai bea nişte ceai...

– Mărturisesc că am alte gânduri în acest moment, îi dezvălui Malko. Aş vrea să elucidez această crimă.

Brazilianca îl privi intrigată şi întrebă:

– Ce eraţi pentru Kalsang Mo?

– Un prieten apropiat.

– Adică? Amantul ei?

– Nu, făcu Malko, doar un prieten.

– Nu avea niciun prieten de la moartea soţului ei, zise ea rece, în afară de un amic al acestuia, cu care coresponda. Cum vă numiţi?

– Malko Linge.

Se ridică, se duse să răscolească prin nişte hârtii, răsfoi un carnet. Întoarsă în faţa lui Malko, zise:

– Nu există un astfel de nume. Deci mă minţiţi.

Malko simţi cum i se zbârleşte părul. Nebuna dovedea că avea o minte redutabil organizată. Sub privire ei grea, protestă.

– De ce aş minţi? Doar nu am făcut călătoria asta lungă de plăcere.

– Kalsang Mo nu avea familie, răspunse Linda de Carvalho, mi-a spus adesea: nu mai era decât acest băiat, singura persoană cu care se întâlnea în timpul deplasărilor ei în Germania. Părinţii ei erau morţi şi nu avusese niciun amant de la moartea soţului ei. Deci dumneavoastră nu sunteţi ceea ce spuneţi. Şi totuşi, îmi ştiţi numele.

Malko decise să treacă la subiect.

– Cred că prietena dumneavoastră nu a fost victima unei crime sexuale, zise el, ci suprimată dintr-un motiv precis, iar moartea ei transformată într-un viol care s-a terminat rău.

– Ce vă face să spuneţi asta?

El îi prezentă teoria violului „banalizat" la Dharamsala, şi ea păru să fie de acord. După o lungă tăcere şi o altă ceaşcă de ceai, reluă:

– Ceea ce spuneţi este corect: aici nu omori o femeie după un viol. Şi eu mi-am pus întrebări. Şi poate că am găsit răspunsul.

Malko îşi ţinu răsuflarea.

– Pe cine bănuiţi?

– Pe nimeni în mod special, dar poate că ştiu de ce s-a vrut eliminarea lui Kalsang Mo.

– De ce?

Ea îi aruncă o privire rece.

– Nu-i pot spune asta unui bărbat care m-a minţit. Poate că sunteţi unul dintre duşmanii ei...

Era o nebunie. Malko înţelese că trebuia să-şi dea jos masca, altfel se lovea de un zid.

– Ascultaţi, Linda, făcu el, nu v-am minţit. Acum că sunt sigur de sentimentele dumneavoastră faţă de cea pe care o numiţi Kalsang Mo, pot să vă dezvălui anumite lucruri. Cu condiţia să nu le spuneţi nimănui. Nici măcar gurului dumneavoastră.

– Dacă sunt lucruri negative, nu vreau să le aud...

– Este totul pozitiv, o asigură Malko. Prietenul celei pe care o numiţi Kalsang Mo se numeşte Wolfgang Dietrich. Puteţi verifica.

Linda de Carvalho se ridică şi îşi deschise carnetul.

– Este adevărat, recunoscu ea, vizibil tulburată. De ce nu mi-ar fi spus?

– Nu ştiţi totul despre prietena dumneavoastră, continuă Malko. Lucra de ani de zile pentru BND, Serviciul de Informaţii al Germaniei. Acest băiat o recrutase după ce ea s-a stabilit aici. Pentru a-i supraveghea pe cei care ar putea să-i vrea răul lui

Dalai Lama. De atunci, a înaintat rapoarte periodice către BND, graţie contactelor stabilite cu membrii anturajului lui Dalai Lama.

– Germanii sunt preocupaţi de el? se miră brazilianca.

– Da. Se tem că planul chinezilor este să-l elimine fizic.

Linda de Carvalho rămase tăcută, dar Malko zări o lucire scurtă în pupilele întunecate şi se întrebă brusc dacă nu cumva căzuse în capcana inamicului. Şi dacă brazilianca era implicată în moartea Hildegardei Wachter, alias Kalsang Mo?

– Este adevărat? zise ea.

– Bineînţeles, confirmă Malko. Hildegarde Wachter fusese în Germania înainte de vizita lui Dalai Lama în această ţară doar pentru a transmite informaţiile pe care le preda de obicei ambasadei Germaniei din Delhi.

– Exact, mergea din când în când acolo, recunoscu Linda de Carvalho. Mi-a spus că se ducea să facă tratament la ochi. Aici nu există nimic, medical vorbind.

Încurajat, Malko continuă:

– A spus că descoperise o pistă interesantă. Estima că în curând urma să afle cum avea să se opună Dalai Lama chinezilor şi că va avea foarte curând noutăţi. Doar că, înainte de a pleca la Delhi pentru a-şi informa compatrioţii, a fost asasinată.

Brazilianca se aplecă în faţă, avidă:

– Chiar vreţi să-l protejaţi pe Sfinţia Sa?

– Bineînţeles, confirmă Malko. De aceea sunt aici.

Tânăra se îndreptă, închise ochii şi respiră profund. Când îi redeschise, întrebă:

– Şi dumneavoastră cine sunteţi? Un membru al Serviciilor germane?

– Ei m-au trimis, confirmă el, dar lucrez pentru americani.

– Sunteţi spion?

– Dacă asta se vrea.

– Şi aţi venit să-l salvaţi pe Sfinţia Sa?

– În orice caz, să încerc să-i încurc pe duşmanii săi. Acum, aveţi ceva să-mi spuneţi?

Din nou, închise ochii şi zise dintr-o suflare:

– Da, cred că da.

– Ce anume?

Din nou, linişte.

– Nu vă pot spune fără să mă sfătuiesc.

– Cu cine? întrebă Malko îngrozit.

– Cu maestrul meu. Nu fac nimic important fără el. Pentru moment, este în meditaţie, nu-l pot deranja. Trebuie să aştept să fie disponibil. Reveniţi în seara asta, pe la şapte.

Se ridică, iar el abia putu face la fel, anchilozat. Linda de Carvalho veni imediat să se lipească de el, cu tot corpul, într-o îmbrăţişare simplă şi senzuală. De această dată, simţi distinct sfârcurile sânilor ei sub mătasea bluzei. Sutienul nu făcea parte din universul ei. Această atingere era mult mai puţin castă decât prima dată, şi fu uimit...

– Pe curând! zise ea. Ar trebui să faceţi o plimbare pe la templul Namgyal pentru a medita. Nu v-aţi întrebat niciodată ce veţi deveni după?

– După ce?

– Când vă veţi schimba karma.

– Nu chiar, mărturisi Malko.

– Gândiţi-vă, recomandă Linda de Carvalho conducându-l până la uşă.

Coborând scările roşii, Malko era în acelaşi timp excitat şi neliniştit. Cu o aiurită ca asta, se putea aştepta ca toată Dharamsala să afle rapid cine era el şi ce făcea acolo. Or, nu avea desigur decât prieteni în această parte de lume. Bărbatul care o asasinase pe Hildegarde Wachter cu cincisprezece lovituri de pumnal era încă liber şi poate că-i urmărea pe cei care se interesau de ea. În cele din urmă, teoria BND se verifica. Nemţoaica fusese ucisă pentru activitatea sa, furnizarea de informaţii. Deci, evident, de un agent al Guoanbu.

Realiză deodată că Linda de Carvalho era poate, şi ea, în pericol... Urcând spre *Surya*, îl sună pe Pratap Vihar pe telefonul mobil. Acesta nu răspunse. În principiu, jurnalistul indian plecase în căutare de informaţii.

*

* *

– Este o priveliişte minunată, nu? îi zise Lopsang Pakshi amicului său Pratap.

– Superbă! aprobă jurnalistul indian, care nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe bustul proeminent al uneia dintre tinerele care se aflau pe terasa apartamentului prietenului său, la poalele colinei, în aer liber.

Sânii care îl fascinau aparţineau unei veterinare australiene, însoţită de o prietenă de origine asiatică, dar australiană şi ea prin naturalizare. Pratap Vihar

adora sânii mari, ca în gravurile din Kama-Sutra. Iar această blondă planturoasă îl făcea să saliveze... Mult mai mult decât piscurile înverzite de deasupra terasei. Prima sa vizită la Mac Leod Ganj i-o făcuse lui Lopsang Pakshi, activist tibetan homosexual, foarte bine poziţionat, apropiat al lui Dalai Lama şi, mai ales, la curent cu orice zvon din Mac Leod Ganj. Dacă cineva ştia ceva despre asasinarea Hildegardei Wachter, el era acela. Îl găsise în compania celor două australience, bând ceai, şi aştepta ca ele să plece pentru a-i pune întrebări. Dar nu dorea să-i scape planturoasa australiancă fără să obţină numărul ei de telefon mobil.

– Pentru ce ai venit aici? îl întrebă Lopsang Pakshi.

– Însoţesc un jurnalist german care anchetează uciderea nemţoaicei care lucra la Dialectic Institute, zise el. Lucrează pentru revista germană *Stern*, cred.

Homosexualul tibetan făcu ochii mari.

– Un tip a venit din Europa pentru asta! A fost violată, ce mai, se întâmplă în fiecare zi, şi s-a terminat prost...

Australianca arboră imediat o expresie reprobatoare.

– *Disgusting!* Ar trebui prinşi şi castraţi.

Era vegetariană, mânca rareori ouă şi respingea orice violenţă, mai ales asupra unei femei.

Dornic s-o seducă, Pratap completă:

– Este cu siguranţă un drogat.

Prietena ei rămase tăcută, iar Lopsang Pakshi aprobă. Cele două fete se ridicară, iar Pratap o întrebă imediat pe blondă:

– Ce faceţi la Dharamsala?

– Suntem veterinare la un ONG australian. Sterilizăm câinii şi ne ocupăm de vaci. Împreună cu prietena mea, Lou, încercăm să organizăm, sub auspiciile Sfinţiei Sale, un locaş de îngrijire a vacilor abandonate.

Spontan, îi întinse o carte de vizită lui Pratap, al cărui puls crescu brusc. Obţinuse numărul de telefon. Era salvat.

Le privi coborând scările, fără regret, şi zise:

– Vă sun, ca să vă fac un portret în ziarul meu.

Lopsang Pakshi îi aruncă o privire complice.

– Te-au excitat sânii ei mari!

Cunoştea gusturile prietenului său, aflat mereu în căutarea unei creaturi.

Pratap Vihar zâmbi.

– Poţi să mă ajuţi? În legătură cu povestea asta cu violul?

Tibetanul se gândi câteva secunde.

– Dacă este un hippie, i-a furat banii ca să cumpere droguri, asta după ce a violat-o. Dar e ciudat: adevăraţii drogaţi sunt impotenţi.

– Există excepţii.

– O să fac un tur pe la dealeri, propuse Lopsang Pakshi, să văd dacă nu au remarcat ceva anormal. Nu mă costă nimic.

– OK, mă ţii la curent, îi ceru Pratap Vihar.

*

* *

Cathy Summer şi prietena ei, Lou, se despărţiră în faţă la *Llo's*. Lou mergea la o întâlnire la Indian House. Australianca o luă către mănăstire. Plăcut impresionată. Remarcase privirea arzătoare a lui Pratap

fixată pe bustul ei şi, în ciuda aparenţei fizice cam respingătoare a jurnalistului indian, era tulburată. Cazată aproape de Dharamsala, în satul Sidphin, într-o mănăstire de femei, nu se afla la Mac Leod Ganj decât pentru câteva zile, unde dormea prietenul ei, Lopsang Pakshi.

Îşi zise că ar fi fost o prostie să-i scape ocazia asta.

*

* *

Lou se grăbea la întâlnire cu paşi repezi. Tulburată şi mulţumind cerului că se aflase acasă la Lopsang Pakshi. Nu scăpase un cuvânt din conversaţia acestuia din urmă cu jurnalistul indian. Sosirea unui ziarist german în acest colţ de lume pentru a ancheta moartea brutală a unei compatrioate i se părea bizară. Ceea ce însemna că tipul ăsta nu era ziarist, ci altceva.

Întrevedea posibilităţi îngrijorătoare. Lou se întrebă brusc dacă, eliminând-o pe Hildegarde Wachter, nu comisese o greşeală pe care şefii ei ar fi putut să i-o reproşeze. Desigur, acţionase conform ordinelor primite de la Beijing, transmise prin antena Guoanbu de la Dehli, încercând să recupereze un obiect extrem de important pentru chinezi. Dar nu reuşise, misiunea ei eşuase, şi acum apărea o nouă problemă. Îşi zise că trebuia să-l urmărească pe acest jurnalist şi să încerce să-i afle adevărata identitate. Slavă Domnului, acoperirea ei era impecabilă. De origine chineză, era naturalizată în Australia de mult timp, şi nimeni nu îi bănuia legăturile cu Serviciile chineze, care erau totuşi vechi. Graţie postului ocupat în ONG-ul condus de Cathy Summer, prezenţa ei în fieful lui Dalai Lama nu putea să ridice nicio suspiciune.

Problema legată de Dalai Lama îi obseda pe şefii ei, chiar şi pe preşedintele Hu Jintao. Cine o rezolva avea dreptul la promovări avantajoase.

Era o bună motivaţie.

*

* *

Malko urcă interminabilele scări din beton roşu cu inima strânsă. Pratap Vihar nu răspunsese la telefon şi el se blama că nu rămăsese în faţa uşii Lindei de Carvalho, ca să nu i se întâmple nimic.

Nu respiră decât când văzu deschizându-se uşa camerei braziliencei. Se schimbase, arborând o ţinută tibetană, cu un bolero mulat, fără sutien, şi o fustă lungă, maro. Privirea îi strălucea. Îl invită să intre şi anunţă imediat:

– Polang, maestrul meu, crede că trebuie să vă spun ceea ce ştiu. Pentru binele mult-iubitului nostru *Kundun*.

Lui Malko îi veni s-o ia în braţe.

– Vă ascult, zise el.

– Aşteptaţi! protestă tânăra, avem timp. Trebuie mai întâi să-mi daţi data dumneavoastră de naştere.

Malko crezu că nu a auzit bine.

– De ce?

– Ca să vă facem horoscopul, să vedem dacă totul este în ordine cu personalitatea dumneavoastră. Nu durează mai mult de două ore. Apoi vă spun tot ce ştiu.

CAPITOLUL VII

Tovarăşul Ta Erqing, directorul administraţiei de la Afaceri religioase, din cadrul Politburo al Partidului Comunist Chinez, ieşi din metrou la staţia Xi Yuan, chiar după grădina zoologică din Beijing şi înainte de Palatul de Vară. Se orientă rapid şi porni în direcţia străzii Dongcheng-An. În vederea şedinţei de la sediul Guoanbu i se recomandase, pentru discreţie, să nu utilizeze maşina de serviciu şi să folosească mijloacele de transport în comun.

Intră sub portalul de la numărul 28 de pe strada Dongcheng, după ce îi arătase permisul santinelei care supraveghea accesul vizitatorilor. Cetăţenii obişnuiţi nu aveau acces la sediul Guoanbu, echivalentul chinezesc al ex-Stasi est-german, care purta de altfel acelaşi nume: Securitatea Statului.

Acest foarte înalt funcţionar era nervos. Mai întâi, pentru că era în întârziere la această şedinţă importantă a grupului special de lucru pentru Tibet, din care făcea parte, şi pentru că aflase că multe persoane din cadrul organizaţiei îl blamau pentru că nu anticipase evenimentele din Lhassa, care aruncaseră oprobriul asupra Chinei. Or, „pierderile de imagine" se plăteau întotdeauna scump.

Cu inima bătându-i tare, întredeschise uşa monumentală care dădea în sala de şedinţe de la etajul al patrulea şi avu un şoc văzând masa lungă de conferinţă şi toţi participanţii rezenţi. A roa e în

vârful picioarelor, se strecură la locul său şi se aşeză, deschizând imediat o servietă grea.

– Tovarăşe Erqing, zise o voce din celălalt capăt al mesei, aţi întârziat, dar sper că ne aduceţi veşti bune!

– Sper, tovarăşe Huichang, bâigui Ta Erqing.

Aşezat în capătul mesei, Geng Huichang, directorul Guoanbu din septembrie 2007, prezida şedinţa, ceea ce demonstra importanţa deosebită a evenimentului. Cum deschidea gura, se lăsa o linişte mormântală. Ca pentru a răsuci şi mai tare cuţitul în rană, numărul unu din Guoanbu preciză cu vocea lui nazală:

– Chiar în această dimineaţă, tovarăşul Hu Jintao mi-a reamintit importanţa pe care o acordă soluţionării problemei tibetane.

Fiind pe vremuri guvernator al Tibetului, preşedintele chinez Hu Jintao urmărea atent evoluţia situaţiei în această parte a Chinei. Nimeni nu-şi dorea să atragă furia acestuia, riscând să se trezească într-una din nenumăratele tabere de reeducare din Lao-Gai, gulagul chinez.

– Tovarăşe Le Dake, continuă Geng Huichang, care este situaţia în Lhassa?

Le Dake era reprezentantul Guoanbu la Lhassa. Cu o voce de stentor, anunţă:

– Cadavrul lui Dalai Lama va putrezi în eternitate, în timp ce Tibetul va aparţine Chinei eterne.

Din mai 2005, China îi declarase un război de moarte lui Dalai Lama. Geng Huichang aprobă cu un semn din cap această declaraţie iniţială, ce semăna cu un jurământ pios. Era bună pentru moral şi, înregis-

trată de microfoanele ascunse mai peste tot, demonstra spiritul patriotic al asistenţei. Le Dake continuă:

– Armata patriotică controlează de-acum situaţia şi nu anticipăm alte manifestaţii. Avem totul sub control.

Prudent, Geng Huichang se întoarse spre un bărbat în uniformă de general, aflat la trei scaune de el.

– Generale Meng Jinxi, confirmaţi această stare de fapt?

Generalul Meng Jinxi era comandantul regiunii autonome Tibet. Luă în minte poziţia de drepţi şi anunţă cu o voce clară:

– Este exact, tovarăşe, nu ne mai temem de nicio mişcare insurecţională. Desigur, mai sunt indivizi izolaţi care urmează încă instrucţiunile „lupului deghizat în călugăr" (denumirea comunistă a lui Dalai Lama), dar nu există nicio forţă organizată. Trupele noastre sunt desfăşurate peste tot, în număr suficient pentru a tăia de la rădăcină orice manifestaţie. Generalul Wang Fuha vă va confirma acest lucru.

Un bărbat slab, cu ochelari fumurii, aşezat în stânga lui, se întoarse spre capătul mesei. El răspundea de oraşul Lhassa.

– Ordinea domneşte la Lhassa, confirmă el. Toate elementele contrarevoluţionare au fost eliminate. Procedăm încă la arestări şi suntem foarte mult ajutaţi de populaţia chineză, care nu ezită să ne indice elementele generatoare de probleme. Unii se ascund încă în anumite mănăstiri, dar îi vom găsi. Izolaţi, nu sunt periculoşi. Aplicăm cele patru principii definite de Comitetul Central: *kuai pi, zhua kuai, kuai ghen, kuai gha*.

Directorul aprobă în tăcere şi se întoarse spre primul său interlocutor, Le Dake.

– Tovarăşe Dake, aţi putut închide ieşirile din Tibet?

– Cred că da, tovarăşe, reprezentantul la Guoanbu în Tibet. Am instalat baraje pentru a-i intercepta pe toţi cei care încearcă să fugă în străinătate cu documente sau fotografii. Mulţi au fost arestaţi şi sunt în curs de interogare. Tibetul este închis.

– Totuşi, observă maliţios directorul Guoanbu, am aici un document al ambasadei noastre din Delhi care îmi spune că doi refugiaţi tibetani, care au trecut prin Nepal, au cerut azil politic în India. Sunt uzurpatori?

Tonul devenise mai sever. Le Dake simţi cum îi fuge sângele din obraji.

– Sigur că nu, tovarăşe! Se poate întâmpla ca indivizi izolaţi să scape de patrulele noastre. Îşi asumă riscuri nesăbuite pentru a trece muntele. O să dau ordine pentru a întări şi mai mult supravegherea.

Transpira de groază.

Geng Huichang nu insistă, ştiind că nu poţi supraveghea sută la sută o frontieră muntoasă de 1 700 de kilometri. Pentru a auzi veşti bune, îl interpelă pe bărbatul aşezat la celălalt capăt al mesei.

– Generale Chen Zhishu, provincia dumneavoastră şi-a regăsit liniştea?

Generalul Chen Zhishu comanda armata populară din provincia Ganzu, unde trăiau numeroşi tibetani şi unde aveau loc numeroase manifestări. Ofiţerul răspunse fără ezitare:

– Calmul a revenit complet, tovarăşe, am interogat aproape 1 500 de suspecţi. Am desfiinţat chiar şi

o şcoală clandestină de limbă tibetană ai cărei elevi au fost arestaţi. Cei sub 15 ani vor fi trimişi la şcoli chinezeşti. Cei peste această vârstă vor urma un stagiu de purificare morală.

Altfel spus, un bilet pentru Lao-Gai.

Directorul Guoanbu continuă interogatoriul.

– Ce se petrece în Sichuan şi în Ganzu? întrebă el. Mi s-a spus că răzmeriţa s-a întins şi în aceste provincii.

Doi generali deschiseră gura în acelaşi timp: Zhang Hayang, generalul comisar politic al Chengdu, capitala Sichuan, şi omologul său de la Lanzhou, din provincia Ganzu, generalul Wang Guosheng.

Cei doi spuseră acelaşi lucru: tulburările încetaseră, vinovaţii fuseseră deferiţi justiţiei sau autorităţilor locale ale Guoanbu, iar o supraveghere sporită putea evita noi manifestaţii.

Directorul Guoanbu se întoarse atunci spre un bărbat aşezat la mijlocul mesei.

– Tovarăşe Li Gongmin, aţi interceptat mesaje din Tibet provenind din clica lui Dalai Lama? Sau, din contră, tentative de dezinformare destinate străinătăţii?

Li Gongmin, directorul poliţiei din cadrul Armatei populare, răspunse fără ezitare:

– Practic, nimic, tovarăşe. Verificăm toate e-mail-urile, telefoanele mobile şi corespondenţa. Au fost câteva tentative, dar i-am identificat imediat pe vinovaţi şi au fost anihilaţi. În ce priveşte mesajele din exterior, sunt blocate complet de mijloacele noastre electronice. Turiştii neavând acces în Tibet, există puţine riscuri de evitare a acestor măsuri.

– Deci, concluzionă directorul Guoanbu, îi voi putea raporta preşedintelui Hu Jintao că situaţia acestor provincii este satisfăcătoare şi că nu avem de ce să ne temem de surprize neplăcute în luna august?

Jocurile Olimpice începeau pe 8 august la Beijing.

Se lăsă o linişte apăsătoare: nimeni nu îndrăznea să preia iniţiativa. În cazul în care intervenea vreo problemă, se putea trezi în faţa unui tribunal popular, sau mai rău. Liu Jinyin, funcţionarul Guoanbu însărcinat cu coordonarea tuturor operaţiunilor din Tibet, îşi luă inima-n dinţi şi prezentă pe scurt asentimentul general. În plus, fiind în relaţii foarte bune cu şeful său, putea să-şi asume anumite riscuri. Arătând cu degetul un dosar gros, inscripţionat NAIBU (Secret), confirmă cu o voce blândă:

– Am în acest dosar elementele care confirmă tot ceea ce am auzit, tovarăşe director. Vă voi face o sinteză pentru tovarăşul Hu Jintao.

Un oftat de uşurare se auzi din mai multe piepturi, dar supliciul nu se terminase. Directorul Guoanbu se întoarse spre un bărbat încă tânăr, care purta barbişon şi părul lung.

– Tovarăşe Merong, aţi reperat cărţi instigatoare introduse fraudulos sau vi s-au propus „mărturii" periculoase pentru imaginea ţării noastre?

Zang Merong era directorul Qunzhong Publishing House (Editurile Populare), instalat în cartierul Songjiazhuang, la sud de Beijing, în clădirile dărăpănate datând din anii '50. Editura sa era o ramificaţie a Guoanbu, specializată în publicarea cărţilor despre serviciile secrete şi poliţie, verificate bineînţeles cu

grijă. Primea, de asemenea, tot ce se publica în străinătate în acest domeniu pentru a extrage elemente interesante din surse „deschise".

– Am primit câteva texte scurte, iar numele autorilor le-am comunicat celor în drept, anunţă el. În străinătate, primesc tot ce apare despre clica lui Dalai Lama. Nimic nou, mereu aceleaşi minciuni. Din contră, mişcarea studenţilor din Tibetul Liber a difuzat în această ultimă perioadă texte foarte virulente, cerând sfârşitul politicii celei de-a Treia Căi şi acţiuni violente.

– Bine, aprobă directorul Guoanbu.

Era gata să treacă la următorul, când tânărul continuă.

– Voi publica trei lucrări în luna august, anunţă el, dintre care două în engleză, care retrasează istoria Tibetului şi legăturile sale ancestrale cu China. Vor fi vândute doar pentru şapte yuani, preţ accesibil străinilor. Asta le va permite să-şi facă o idee corectă asupra realităţii. Am planificat şi câteva întâlniri cu intelectuali străini pentru a redresa falsa imagine a ţării noastre în străinătate.

Debita totul cu o voce monotonă, dar privirea lui Geng Huichang se aprinsese. Ar trebui să existe mai mulţi tovarăşi ca el!

– Bravo! aprobă el călduros, iată o muncă foarte utilă, care va deranja lupul deghizat în călugăr.

Toată lumea râse zgomotos şi servil. Glumele despre Dalai Lama erau întotdeauna gustate... Urmă o pauză în care se serviră ceai şi biscuiţi... Participanţii se destindeau; lucrurile arătau bine. Niciun cap nu va cădea. Totuşi, în timp ce mesteca un biscuit,

Geng Huichang îl interpelă cu o voce blândă pe Ta Erqing.

– Tovarăşe, devotamentul faţă de Diavolul portocaliu s-a diminuat în Tibet? Sau tibetanii continuă să-l adore pe acest idol susţinut de americani?

Ta Erqing aproape că se înecă şi tuşi de trei ori înainte să poată răspunde.

– Este foarte dificil de apreciat starea de spirit a tibetanilor, recunoscu el. Refuză să răspundă şi pretind că nu desfăşoară activităţi religioase, deşi îi găsim tot timpul în mănăstiri.

– N-aţi anticipat acest val de violenţă antichinezească?

Ta Erqing ezită.

– Ni s-a spus că nişte tineri protestează fiindcă şcolile tibetane au fost închise. Am făcut mai multe rapoarte la Secretariatul General, dar n-am primit niciun răspuns... Am crezut că, puţin câte puţin, lucrurile urmau să revină la normal şi tibetanii vor înceta să protesteze. Li s-au creat multe facilităţi, cale ferată, magazine, locuri de muncă.

Geng Huichang avea ochii aproape închişi şi mâzgălea pe un dosar. De la locul său, Ta Erqing nu putea vede că era vorba de lista participanţilor la acest grup special despre Tibet şi că numele lui fusese subliniat cu roşu. I se reproşa, în calitate de specialist în probleme religioase, că nu dăduse alarma la timp, lăsând armata populară şi poliţia să fie luate prin surprindere. Geng Huichang înălţă capul şi întrebă pe un ton calm:

– Prestigiul lui Dalai Lama este intact în Tibet? Mulţi oameni îl consideră încă drept conducătorul lor spiritual? Sunt dispuşi să-l urmeze dacă pre-

conizează o schimbare de politică în ceea ce priveşte ţara noastră?

Fiecare întrebare îl înjunghia pe nefericitul Ta Erqing... Era o capcană: dacă pretindea că influenţa lui Dalai Lama îşi pierdea din elan şi evenimentele viitoare dovedeau contrariul, cu înregistrările de la această conferinţă putea fi deferit tribunalului popular. Pentru că dezinformase conducătorii partidului... Atunci, îşi făcu curaj.

– Tovarăşe, făcu el cu o voce aproape fermă, mă tem că mulţi tibetani, chiar tineri, se lasă în continuare îndoctrinaţi de acest diavol cu faţă umană. Continuă să meargă în mănăstiri, să mediteze şi să primească sfaturile călugărilor. Continuă să considere că Dalai Lama este conducătorul lor politic şi spiritual.

– Nu vorbesc niciodată de Panchen-Lama? întrebă directorul Guoanbu.

– A avut mereu mai puţină importanţă, admise şeful de la Afaceri religioase, şi se zvoneşte că ar fi sub controlul partidului. Deci nu au încredere în el.

Se opri, uimit de propria sa îndrăzneală. Dar directorul Guoanbu nu părea să-l mai asculte. Începu să-şi dreagă vocea pentru a face linişte în sală, apoi anunţă cu o voce aproape veselă:

– Din tot ceea ce am auzit reiese că tovarăşii noştri din partid şi din organele de securitate şi-au făcut datoria, iar Tibetul este de acum înainte ferit de o acţiune nesăbuită a separatiştilor. Este o veste bună, dar trebuie să rămânem vigilenţi. Americanii vor să profite de ocazie, cum au făcut în 1949, ca să ne creeze probleme. Dalai Lama le mănâncă din palmă.

În ochii chinezilor, Dalai Lama purta o pată permanentă: asocierea sa cu CIA în anii '50, care dusese la apariţia unei gherile, desigur, puţin periculoase, dar deranjante pentru autorităţile încă fragile ale noii Republici Populare Chineze. Totul era să nu reînceapă. Conducătorii chinezi nu-şi făceau iluzii. Indienii îi detestau, iar americanii, în ciuda zâmbetelor lor aparente, ar fi fost bucuroşi să le înfigă un ghimpe în pielea groasă. Cu atât mai mult cu cât nu costa scump, mâna de lucru fiind prin definiţie tibetană.

– Bine, concluzionă el, o să-i pot raporta tovarăşului Hu Jintao că Tibetul este sub control. Vă mulţumesc.

Se auzi vacarmul scaunelor împinse pe podea şi câteva conversaţii scurte. Tensiunea acestor şedinţe la nivel înalt era de nesuportat, căci puteau declanşa o epurare, reproşuri, sau mai rău...

În timp ce îşi strângeau servietele, Geng Huichang ridică uşor vocea pentru a anunţa:

– Aş vrea ca anumite persoane să rămână. Tu, tu, tu şi tu!

Arătase spre adjunctul său, Liu Jinyin, apoi Meng Jianzu, şeful celui de-al Doilea Birou al Guoanbu, adică informaţiile externe, cel de la al Cincilea Birou, Lu Shiling, serviciul agenţilor ilegali, supranumiţi „peşti de mare adâncime", infiltraţi în inima societăţilor inamice, şi şeful de la Biroul Şapte, He Dequan. Acesta din urmă era însărcinat cu Operaţiunile speciale, cele ale căror urme nu rămâneau decât în arhivele cele mai secrete. În timp ce ceilalţi participanţi se retrăgeau, cei patru şefi reţinuţi făcură o pauză pentru a bea un ceai.

Ştiau că adevărata şedinţă avea să înceapă în curând.

*

* *

Toţi se regrupaseră la capătul mesei, de o parte şi de cealaltă a lui Geng Huichang. Acesta din urmă nu pierdu timpul.

– Tovarăşi, tot ceea ce am auzit este încurajator, dar lasă problema nerezolvată. Atâta timp cât Dalai Lama e liber în Vest, ne asumăm un risc enorm. Are susţinerea întregii lumi necomuniste, este primit de şefii de stat şi, graţie acestui renume, exercită o influenţă covârşitoare asupra locuitorilor din Tibet. Ceea ce poate încetini ori chiar compromite legitima alipire a regiunii. A dat ordin ca tinerii tibetani să călătorească în India sau în altă parte şi a deschis şcoli unde se predă tibetana.

Autorităţile chineze închiseseră toate şcolile tibetane din Tibet, iar tinerii trebuiau să înveţe chineza, vorbind limba natală doar în familie, învăţând-o pe ascuns.

Curând, urma să ajungă o limbă moartă, ca şi sanscrita, strămoşul ei îndepărtat.

He Dequan, şeful Operaţiunilor Speciale, ridică timid un deget.

– Tovarăşe Huichang, am pregătit mai multe scenarii de eliminare fizică a adversarului nostru. Toate perfect realizabile. Desigur, beneficiază de o protecţie solidă, tibetană şi indiană, dar agenţii noştri cunosc multe despre deplasările lui pentru a organiza un atentat. Când se deplasează la Dharamsala, utilizează rareori o maşină blindată, preferând vechea lui „Ambassador". Îi cunoaştem traseele. Nu merge niciodată

cu viteză, iar vehiculele escortei sale nu pot interveni. Mai mult, dispunem în zonă de tibetani care ar putea pretinde că au acţionat pe cont propriu. „Tratăm" cu mai multe persoane din mediul studenţesc. E suficient ca unul dintre ei să se afle pe traseu.

Geng Huichang îl opri cu un gest, zâmbind sec.

– Tovarăşe Dequan, ştiu că oamenii tăi sunt perfect capabili să execute această operaţiune cu bine. Tehnic vorbind, nu pune nicio problemă. Doar că, din punct de vedere politic, nu este dezirabilă. Oricare ar fi precauţiile luate, se poate ajunge oricând la noi, iar preşedintele se opune cu tărie unei asemenea soluţii. Asta ar afecta grav imaginea Chinei.

Necăjit, şeful Operaţiunilor Speciale zise:

– Deci trebuie să aşteptăm să crape nemernicul ăsta bătrân!

Geng Huichang scutură din cap.

– Nu, tovarăşe, căci nu e nebun. Am comis o greşeală „descoperind" un al doilea Panchen-Lama. De acum înainte, Dalai Lama se teme. Ştie că, odată suprimat, vom putea „descoperi" oricând în Tibet reîncarnarea sa, aceasta fiind acceptată de anumiţi călugări pe care îi controlăm.

Se întoarse spre adjunctul său, Liu Jinyin.

– În ce stadiu ne aflăm cu controlul mănăstirilor?

Liu Jinyin deschise dosarul şi scoase mai multe liste.

– Am progresat mult, anunţă el. În câteva luni, vom dispune de destui călugări pentru a reuşi descoperirea unei reîncarnări a lui Dalai Lama, dacă asta e de folos. Aceşti călugări budişti sunt în cele din urmă extrem de lacomi. E suficient să le promiţi bani, facilităţi, onoruri pentru a-şi renega toate convingerile.

Agenţii noştri sunt excelenţi: i-au convins că Dalai Lama nu se va întoarce niciodată şi că este în interesul lor să trateze cu noi. Altfel, va fi prea târziu...

– Bravo! aprobă Geng Huichang. Trebuie continuat pe această cale.

– Este foarte bine, remarcă cu o voce detaşată şeful Biroului Şapte. Chiar dacă clica exilaţilor va recunoaşte un nou Dalai Lama în afara Tibetului, cel pe care îl vom descoperi aici va avea o anumită autenticitate. Va fi suficient să-l „formăm" într-o manieră potrivită şi călugării vor face restul.

Asta amintea de istoria ultimului împărat, care, la nouă ani, era o păpuşă în mâinile autorităţilor chineze ale vremii, care l-au exploatat până la moarte în timpul Revoluţiei culturale.

– Este deci o idee excelentă, continuă şeful Biroului Şapte, dar pentru ca Dalai Lama să se reîncarneze trebuie să moară mai întâi...

O linişte apăsătoare însoţi această evidenţă.

Geng Huichang dădu din cap.

– Este adevărat, tovarăşe, şi trebuie să recunosc că nu am găsit încă o soluţie pentru dispariţia lui. Asta trebuie să se întâmple într-o manieră care să nu ne poată incrimina. Ceea ce exclude o acţiune violentă. Dacă Dalai Lama s-ar îmbolnăvi şi ar muri de moarte naturală, noi am fi acuzaţi! Toată lumea trebuie să reflecteze la această dilemă. Trebuie să scăpăm de el fără să fim arătaţi cu degetul. Apoi, nu vor mai rămâne decât patru dintre cei Cinci Peşti.

Cei Cinci Peşti erau Tibetul, uigurii musulmani din Xianjiang, secta Fa Lun Gong, taiwanezii şi disidenţii de toate felurile.

Liniştea se lăsă din nou: participanţii la această şedinţă restrânsă se întrebau de ce le ceruse şeful lor să rămână.

Acesta reluă.

– Nu trebuie să-l subestimăm pe Dalai Lama, zise el. Este un fin politician şi este sfătuit de americani şi de indieni. A înţeles perfect ceea ce pregătim şi a decis să ne vină în întâmpinare.

– Cum?

– Schimbând regula succesiunii la rangul de Dalai Lama uzitată de şase secole. În prezent, după ce moare Dalai Lama, o comisie de călugări, sub conducerea unui regent, un bătrân înţelept, „descoperă" persoana în care acesta s-a reîncarnat. Este în general un copil, iar procedeul e foarte neclar. Se pun de acord asupra unui copil, mai întotdeauna aflat într-un sat retras, şi îi prezintă obiecte care-i aparţinuseră precedentului Dalai Lama. Copilul le recunoaşte şi este considerat din acel moment drept reîncarnarea lui.

– Este o nebunie! şuieră şeful Biroului Şapte.

Geng Huichang nu se clinti. Într-o altă viaţă, fusese budist şi era foarte superstiţios. Se întoarse spre şeful Biroului Cinci.

– Tovarăşe, spuneţi-ne ce au descoperit „peştii de mare adâncime".

– Sursa „Jadul preţios" ne-a comunicat o informaţie de cea mai mare importanţă. Dalai Lama se pregăteşte să modifice sistemul de transmitere a rangului. În loc să-şi aştepte sfârşitul, el va fi cel care îşi va desemna succesorul şi se va retrage din viaţa activă în acelaşi timp.

Huichang ridică din sprâncene.

– Dar nu poate fi reîncarnarea sa, dacă e încă în viaţă!

– Este o variantă, admise bărbatul de la Biroul Cinci. Dar Dalai Lama a înţeles că, dacă va continua să procedeze ca în urmă cu şase secole, succesorul lui se va afla în vizorul nostru, iar exilaţii îşi vor pierde puţin câte puţin orice importanţă. Astfel, de mai multe luni, este pe cale să-i convingă pe călugării cei mai importanţi să accepte noua metodă. Procesul este simplu: la şaptezeci şi doi de ani, se retrage şi desemnează un copil care va fi reîncarnarea veneratului şef spiritual, decedat în urmă cu câţiva ani. El va fi cel care îl va forma. În acest caz, chiar dacă noi avem un candidat al nostru în Tibet, acesta nu va conta, căci Dalai Lama continuă să se bucure de un prestigiu considerabil în rândul tibetanilor care îl consideră singurul lor şef spiritual.

Era o veste proastă. Una foarte proastă.

Directorul Guoanbu îşi lăsă interlocutorii să rumege ideea, în timp ce şeful Operaţiunilor Speciale întrebă:

– Această sursă, „Jadul preţios", este sigură?

Colegul său de la Biroul Cinci, deranjat, afirmă imediat:

– Absolut sigură, tovarăşe!

Văzând că discuţia risca să se îndepărteze de subiect, Geng Huichang interveni.

– Cunosc această sursă, zise el, chiar eu am recrutat-o. Ne putem mândri cu ea.

Astfel se puse capăt discuţiei.

CAPITOLUL VIII

Având în vedere tăcerea mirată care se lăsase, şeful „peştilor de mare adâncime" crezu că trebuie să adauge:

– Este o sursă pe care am reuşit s-o infiltrăm în anturajul lui Dalai Lama în urma unei manevre care o face de nebănuit... Am început deja să exploatăm informaţiile primite de la ea. Responsabilul de Biroul Şapte se ocupă de ea. Vă va pune la curent.

Geng Huichang se întoarse spre şeful Operaţiunilor Speciale.

– Vă ascult, tovarăşe Dequan.

– Lucrăm deja de câteva luni asupra problemei semnalate de sursa „Jadul Preţios", explică acesta. Asta ne-a permis să-i „contactăm" pe apropiaţii lui Dalai Lama, evident cu cea mai mare prudenţă. Graţie unei supravegheri constante, am reuşit să identificăm o persoană care cunoştea identitatea celui în care trebuie să se „reîncarneze" sufletul unui înţelept şi, în consecinţă, să fie desemnat de Dalai Lama, încă din timpul vieţii, drept succesorul său.

Directorul Guoanbu îşi ascunse cu greu neliniştea.

– Vreţi să spuneţi că procedeul este deja atât de avansat? întrebă el.

– Este ceea ce au stabilit sursele noastre, răspunse He Dequan. Acest copil a fost „exfiltrat" din Tibet cu ceva timp în urmă şi se află undeva în

Dharamsala. Bineînţeles, identitatea sa este păstrată secretă.

– Nici măcar „Jadul preţios" nu-i cunoaşte identitatea?

– Mă tem că aşa e.

Geng Huichang se aplecă în faţă.

– Ce aşteaptă Dalai Lama pentru a anunţa această veste?

– Acordul adunării călugărilor şi înţelepţilor, care trebuie să accepte schimbarea unei tradiţii vechi de şase secole, răspunse He Dequan. Există anumite opoziţii.

– Aţi identificat acest copil?

– Aproape, mărturisi şeful Biroului Şapte cu capul plecat.

– Ce vrea să însemne „aproape"? întrebă sever Geng Huichang.

– Unul dintre agenţii noştri de acolo, pe care îl voi numi „Jasmin", strânsese destule elemente pentru a-l identifica. Tot prin sursa „Jadul preţios" ştia că doar două persoane cunoşteau identitatea acestui copil. Unul avea chiar şi o fotografie a lui.

– O fotografie! tresări Geng Huichang.

– Am încercat deja s-o interceptăm, dar operaţiunea nu a fost încununată cu succes, mărturisi He Dequan.

– Ce s-a întâmplat?

Şeful Biroului Şapte povesti toată manevra în detaliu. Identificarea celui care trebuia să se afle în posesia fotografiei şi ceea ce urmase. Eliminarea lui fizică de către un element exterior manipulat, care fusese realizată foarte profesional, dar fără să-şi atingă obiectivul: fotografia.

Geng Huichang îşi rodea unghiile de furie. Imposibil, totuşi, să-şi învinuiască subordonaţii, care făcuseră în mod clar tot ceea ce putuseră.

– În ce stadiu ne aflăm acum? întrebă el.

– Nu ştim unde se află această fotografie, care poate a fost distrusă, şi nu deţinem alte elemente pentru a-l identifica pe băiat.

Geng Huichang se întoarse spre şeful Biroului Doi.

– Îmi trebuie rapid lista tuturor celor care au emigrat în Nepal şi India. Face parte dintre ei, desigur.

Şeful biroului nu se încurcă.

– O aveţi, tovarăşe, dar nu sunt toţi înregistraţi. Unii reuşesc să treacă prin ochiurile plasei. Sunt cei mai periculoşi.

– Trebuie să facem în aşa fel încât să se renunţe la acest plan, se răsti directorul Guoanbu. Ca să avem timp să găsim o soluţie pentru lichidarea lui Dalai Lama.

Dar un lucru frapant îl nedumerea.

– Este curios că, pentru o operaţiune atât de secretă, anturajul lui Dalai Lama a încredinţat secretul unei străine...

Şeful Biroului Şapte nu pierdu ocazia.

– Aşa este, tovarăşe! Şi eu, de atunci, mă întreb acelaşi lucru. Oare această persoană nu a furat fotografia de la prietenul ei, un lama foarte apropiat de Dalai Lama, care avea încredere în ea?

– Furat? Pentru ce? se răsti directorul Guoanbu.

Celălalt zâmbi.

– Nu suntem singurul serviciu care se interesează de ceea ce se petrece la Dharamsala: această femeie poate că lucra pentru americani.

– Mi-aţi spus că era călugăriţă, că îşi răsese capul, că vorbea tibetana şi că preda cursuri de budism!

Zâmbetul subordonatului său se accentuă imperceptibil.

– Tovarăşe, este exact profilul unuia dintre „peştii noştri de mare adâncime".

Remarca îl lumină pe Geng Huichang. Înţelese rapid implicaţiile acestui nou aspect.

– Trebuie să aflăm cine era cu adevărat această femeie, ordonă el. Dacă era membra unei organizaţii ostile nouă, moartea ei va atrage atenţia şi va declanşa alte reacţii.

– Aveţi dreptate, tovarăşe, recunoscu şeful Operaţiunilor Speciale. I-am cerut deja agentului nostru să raporteze la Delhi, la baza noastră de la agenţia Xinhua. După ce vom vorbi cu el, vom afla mai multe despre dimensiunile pagubelor.

Agenţia de presă Xinhua – China Nouă – oferea agenţilor clandestini ai Guoanbu aflaţi într-o ţară ostilă o bază de contact şi eventual de retragere uşoară; era mai puţin supravegheată decât ambasadele, mai ales într-o ţară ca India.

Geng Huichang se uită la ceasul adus de un prieten din Hong-Kong. Un magnific cronograf Breitling pe care îl contempla mereu. Uneori, îşi scotea ceasul de la mână pentru a-l admira mai bine. Marele Conducător le spusese cândva chinezilor: „Îmbogăţiţi-vă". Nu vedea de ce acest ordin să nu se aplice şi membrilor Serviciilor de informaţii.

– Vreau un raport complet despre acest caz în trei zile, ordonă el. Şi îmi trebuie identitatea acelui tânăr cu orice preţ.

Şeful Biroului Şapte îşi permise să întrebe:

– Tovarăşe director, după ce îl vom identifica, ce vom face? Îl suprimăm fizic?

– Este prea devreme pentru a lua o decizie, recunoscu şeful Guoanbu. Ne lipsesc informaţiile despre familia acestui băiat şi despre derularea operaţiunii. Ideal ar fi să intervenim înainte ca Dalai Lama să-l „recunoască" public, altfel îşi poate nega planul. Dar cu cât vom aştepta mai mult, cu atât va fi mai dificil de acţionat. Va fi protejat cu străşnicie.

Şeful Operaţiunilor Speciale zise pe un ton calm:

– Tovarăşe, cred că cea mai bună soluţie e suprimarea lui fizică.

– Şi ce am avea de câştigat?

– Asta l-ar tulbura profund pe Dalai Lama. Va şti că i-am aflat planurile, fără să-şi dea seama ce informaţii exacte avem. Şi, dacă se decide să-şi continue operaţiunea, alegând un alt băiat, va fi obligat să-i asigure imediat o protecţie importantă, care îl va face uşor de reperat de către agenţii noştri de teren.

– Este o ipoteză de care trebuie să ţinem seama, recunoscu prudent şeful Guoanbu. În acest caz, ar trebui acţionat şi asupra familiei lui, care, cu siguranţă, a rămas în Tibet. Făcând presiuni asupra ei, poate îl vom determina pe acest copil să refuze să i se supună lui Dalai Lama. Ar fi o victorie minunată.

Se ridică şi ceilalţi îl imitară imediat. Îşi plimbă privirea severă asupra lor şi zise pe un ton glacial:

– Aştept un succes rapid.

*

* *

Malko asculta distrat prezentarea astrogramei sale. Brazilianca părea expertă în astrologie şi îi dezvăluise personalitatea, după criteriile ei, cu o pasiune precisă.

– Sunteţi un bărbat echilibrat, concluzionă ea, cu o structură mentală foarte puternică. Asta ţine de poziţia planetelor la naşterea dumneavoastră, o configuraţie cu totul excepţională.

– Sunt bucuros să aflu, răspunse Malko fierbând de nerăbdare.

Aşezat pe covor, fără pantofi, începea să fie deranjat de aroma puternică de tămâie, care ardea în toate colţurile. Şi, mai ales, acest ceremonial straniu îl exaspera. Din cauza grosimii pereţilor, niciun zgomot exterior nu pătrundea în cameră, singura fereastră fiind bine camuflată, probabil pentru a împiedica spiritele rele să se infiltreze în această nirvana. Parcă era într-o mănăstire.

Linda de Carvalho îşi lăsă în cele din urmă deoparte mâzgăliturile. Malko se aştepta ca ea să se aşeze în faţa lui, dar, calmă, îşi descheie bluza şi şi-o scoase cu un gest graţios, eliberându-şi bustul.

Nişte sâni grei, cu sfârcuri mari, foarte închise la culoare. Văzând mirarea evidentă a lui Malko, anunţă cu o voce blândă:

– Am citit în astrogramă că sexualitatea dumneavoastră este extrem de puternică, ajungând uneori să vă întunece mintea şi împiedicându-vă să ajungeţi la esenţa lucrurilor. Trebuie deci să avem grijă de acest aspect.

– Cum?

– Eliberând-o, explică brazilianca.

În acelaşi timp, îşi desfăcuse cureaua fustei lungi, care căzu pe jos, lăsând-o doar într-un string de culoarea zmeurii, probabil o amintire a trecutului îndepărtat din Brazilia. Malko nu-l putu admira mult timp. Şi-l trăsese deja de-a lungul picioarelor, descoperind părul pubian abundent, de un negru strălucitor. Fără nicio jenă, se aşeză în faţa lui, pe covor, iar sexul i se deschise uşor. Nu părea să-şi dea seama de erotismul involuntar al acestei poziţii. Rareori văzuse Malko o femeie comportându-se cu o asemenea lipsă de pudoare. Surprins, întrebă:

– Faceţi dragoste cu maestrul dumneavoastră?

– Se mai întâmplă, recunoscu Linda de Carvalho. Asta ne permite, după aceea, să comunicăm mental cu mai multă claritate. Sexual, nu are nicio importanţă, este un exerciţiu fizic ca oricare altul. Trebuie doar să elimine influenţele perturbatoare. Acum, dezbrăcaţi-vă. Complet.

Era dificil de refuzat. Malko se conformă şi, despuiat de haine, se reaşeză în aceeaşi poziţie, faţă în faţă cu tânăra. Puţin cam jenat de nuditatea sa, nu încă triumfătoare.

– Puneţi-vă mâinile pe genunchi, îi ceru Linda, închideţi ochii şi gândiţi-vă foarte intens la ceea ce veţi face. Trebuie să vă epuizaţi dintr-odată toată energia sexuală, altfel nu va folosi la nimic şi vom fi obligaţi să reluăm totul.

Chiar că era în lumea nebunilor... Malko închise ochii şi începu să respire profund. Rar, aşa cum îi ceruse ea. Nu-i mai rămăsese în minte decât mirosul de tămâie. Avu impresia că îşi pierde cunoştinţa pentru câteva clipe şi, maşinal, redeschise ochii. Linda

de Carvalho, fără s-o simtă, se apropiase de el. Genunchii lor aproape se atingeau. Sexul ei părea încă şi mai deschis.

La rândul ei, deschise ochii şi privirea i se fixă pe abdomenul lui Malko.

– Vă doriţi să faceţi dragoste? întrebă ea. Foarte mult?

Malko îşi privi sexul încă adormit şi vru să răspundă „nu". Deodată, privirea lui o întâlni pe a braziliencei şi avu impresia că primeşte un şoc electric. Imediat, simţi un val de căldură invadându-l ca un torent şi sexul i se ridică, depărtându-se de abdomen!

Nu-i venea să creadă. Oare motivul era ceaiul pe care i-l dăduse să bea? Acum era excitat.

– Trebuie ca sexul dumneavoastră să-l penetreze complet, instantaneu, pe al meu, îi recomandă tânăra, ca două prize electrice care se cuplează.

Frumoasă imagine.

Lent, îşi depărtă picioarele, apoi şi le întinse în faţă, orizontal. În ciuda corpului său zvelt, părea că are muşchi la fel de puternici ca ai unei pisici. Sprijinindu-se doar în braţe, îşi împinse tot corpul, astfel încât îl atinse pe Malko. Îi simţea sfârcurile tari ale sânilor atingându-i pieptul şi resimţi un frison delicios. În ciuda poziţiei acrobatice, Linda nu părea deranjată. Îl privi în ochi şi zise cu o voce schimbată:

– Nu vă gândiţi decât la un singur lucru: sexul dumneavoastră îl va penetra pe al meu. Alungaţi orice alte gânduri.

Prins în joc, simţi cum sexul i se întăreşte şi mai mult. Ca o trapezistă, Linda de Carvalho îşi îndoise corpul în echer, sprijinindu-se pe mâini. Picioarele i se aşezară peste coapsele lui Malko. Simţi cum sexul

lui îl atinge pe al tinerei femei. Era fierbinte, umed, deschis.

Pieptul Lindei de Carvalho se umflă şi sfârcurile sânilor atinseră aproape imperceptibil bustul lui Malko. Deodată, se lăsă să cadă peste el, înfigându-se complet. Avu impresia că îşi introdusese sexul într-un cazan fierbinte. Intrase ca în unt, ajungând până la capăt dintr-o mişcare. Ea nu se mai mişca, respirând lent, frecându-şi uşor sfârcurile sânilor de pieptul lui.

Era ceva magic.

– O să-mi daţi sămânţa dumneavoastră, zise ea. Toată sămânţa.

Niciunul dintre ei nu se mai mişca. Malko schiţă gestul de a o prinde pe tânără de coapse, pentru a-şi începe mişcările.

Nu avu timp.

Ca un torent, sămânţa ţâşni din el, sacadat, de parcă ar fi fost un adolescent! Simţi cum femeia se destinde brusc, muşchii relaxându-i-se. Se prăbuşi peste el, şuierând uşor. Avea impresia că trecuse printr-o centrifugă şi, pentru câteva secunde, nu putu să vorbească. Sexul îi era în continuare tare, dar golit. Linda de Carvalho redeschise ochii şi zise încet:

– Asta se numeşte amor tantric. Maestrul meu m-a învăţat. În acest fel, nu se pierde nicio undă pozitivă. Acum trebuie să vă simţiţi perfect.

Malko trebui să recunoască. Rămaseră împreunaţi. Nu ştia dacă ea voia să mai facă dragoste.

– Acum, că suntem în armonie, anunţă ea, o să vă povestesc ceea ce trebuie să aflaţi.

CAPITOLUL IX

Malko reveni cu greu la treburile lumeşti. Linda de Carvalho părea că uitase complet de mădularul care îi penetra abdomenul. Probabil că tantrismul îi permitea această separare a activităţilor...

– Prietena mea, Kalsang Mo, era foarte legată de un apropiat al lui Dalai Lama, explică ea, unul dintre cei care îl consiliază şi veghează asupra afacerilor secrete, lama Yeshi Chaclok. Un bărbat foarte discret, care vorbeşte prost engleza şi nu are contacte cu străinii. La început, a privit-o pe Kalsang Mo cu neîncredere, considerând-o drept una dintre acele maniace care vin la Dharamsala şi nu vor să ia din budism decât ceea ce le convine: sexul liber, drogurile, astrologia, viaţa lipsită de griji. Dar faptul că ea învăţa tibetana şi apoi îi ceruse insistent s-o ajute în înţelegerea budismului îl sedusese. Şi-a ras capul, de la cursuri se ducea direct în camera ei, se comporta ca o adevărată budistă. Vegetariană, ca noi toţi, bineînţeles, dar mai mult decât atât. Au început să se apropie în timpul lecţiilor de budism pe care i le dădea. Apoi el a fost acela care i-a găsit un loc pentru a preda la Dialectic Institute. Se perfecţionase atât de mult în tibetană, încât nu vorbeau între ei decât în această limbă.

Mergea de cel puţin trei ori pe săptămână să mediteze în compania lui, la mănăstirea Namgyal.

Eu eram, sau aşa credeam, singura care cunoştea această intimitate. Într-o zi, acum câteva luni, Kalsang Mo a venit la mine într-o stare de mare agitaţie. Mi s-a confesat, fiindcă îmi cunoştea admiraţia şi dragostea faţă de *Kundun*. Atunci mi-a mărturisit, sub jurământul tăcerii, că lama Chaclok îi ceruse, dacă era de acord, să-i dea lecţii de tibetană unui băiţel cazat la *Tibetan Refugee Colony*.

– Nu au profesori acolo? se miră Malko.

– Ba da, dar i-a explicat că băieţelul sosise singur din Tibet, lăsându-şi familia acolo, şi că suferea de dorul mamei lui. Deci avea nevoie, în acelaşi timp, de o prezenţă feminină şi de un profesor.

– De ce a venit singur?

– Se întâmplă frecvent. De când chinezii au închis şcolile unde se învăţa tibetana, multe familii, când au posibilitatea, îşi trimit copiii aici, în India, ca să poată studia limba strămoşilor lor şi să fie iniţiaţi în budism. Acolo nu există niciun viitor pentru ei: dacă nu vorbesc chineza, nu găsesc de lucru...

– Înţeleg, o aprobă Malko, încă prizonier în acea intimitate primitoare.

Linda de Carvalho, lipită de el, se comporta ca şi cum ar fi fost aşezaţi de o parte şi de alta a unei mese pe care se aflau ceai şi prăjituri. O imagine suprarealistă.

– Bineînţeles, continuă brazilianca, Kalsang Mo a acceptat. De trei ori pe săptămână, urca la TRC într-o maşină guvernamentală pentru a-i preda. Foarte repede, acest băiat s-a ataşat de ea, şi viceversa. Devenise mama lui adoptivă. Îi dăruise chiar

şi o fotografie a lui, pe care o păstrase, una de tip paşaport. Lucrurile continuară astfel timp de câteva luni, apoi, într-o zi, Kalsang Mo, care urma să se ducă la Dehli, îl întrebă pe lama Chaclok dacă îl poate lua cu ea pe micuţ. Acesta refuză şi îi explică faptul că băiatul nu trebuia să iasă din TRC, că era protejat fiindcă i se rezervase un viitor special. Ştia că femeia avea o fotografie a băiatului şi îi ceru să i-o înapoieze. Kalsang Mo a pretins că o pierduse, şi lucrurile au rămas aşa. După acest episod, ea mi s-a confesat. Timp de mai multe săptămâni, nu am mai vorbit, apoi, acum aproximativ o lună, a venit să mă vadă. Era foarte tulburată. Am calmat-o. S-a relaxat, după o şedinţă cu maestrul meu. Atunci mi-a mărturisit adevărul: lama Chaclok îi dezvăluise că băiatul de care se ocupa ea, Shamar Situ, urma să devină al cincisprezecelea Dalai Lama! I-a cerut din nou fotografia, iar ea a pretins în continuare că a pierdut-o. Ţinea la această fotografie. Se temea că lama îşi va trimite oameni să-i scotocească prin casă. Atunci, a doua zi, mi-a încredinţat un plic sigilat cu ceară şi m-a întrebat dacă puteam să-l păstrez.

– Ce conţinea acest plic? Fotografia?

– Nu ştiu. N-am mai vorbit cu ea de atunci şi nu l-am deschis.

– Unde este plicul?

– Aici.

În dezordinea din cameră, era uşor de ascuns. Malko stătea ca pe cărbuni încinşi. Se mişcă uşor şi Linda de Carvalho scoase un ţipăt ca de şoarece.

– Nu faceţi asta!

– De ce?

– Aţi apăsat pe punctul meu G. Dacă am orgasm, nu mă mai pot opri. Mi s-a întâmplat odată. Este teribil!

– Este neplăcut?

– Oh, nu, este magnific! Dar după aceea dorm mai multe ore, pentru că toate vibraţiile pozitive dispar.

În lunga experienţă a lui Malko, era prima dată când o femeie în carne şi oase vorbea despre punctul ei G, dar nu ca în paginile anoste ale unei reviste pentru femei. Nu se putu abţine: cuprinzând cu mâinile şoldurile braziliencei, începu s-o mişte uşor în jurul sexului său, înfipt încă în ea.

Rezultatul nu se lăsă aşteptat.

Pupilele Lindei de Carvalho se măriră ca ale unei pisici, scoase un oftat profund, dădu capul pe spate şi începu un fel de dans, punctat de gemete. Îi simţea interiorul sexului contractându-se şi relaxându-se ca un elastic.

– Ah! Ah! făcu ea cu o voce schimbată, ca a unei somnambule; Ah! *Muito bom!*[1]

Deodată, Malko realiză că ea îl stropea ca un bărbat care ejaculează. Ţipetele ei erau tot mai dese, sânii i se întăriseră. Nu se putu abţine să nu-i maseze sfârcurile, ceea ce părea că-i sporeşte plăcerea. Femeia era zguduită de mişcări sacadate, ca şi cum ar fi fost prinsă printr-o legătură invizibilă de Malko. Aproape că nu se mai mişca, penetrată la maximum,

[1] Foarte bine!

dar totuşi „trăia" intens. În cele din urmă, scoase un ţipăt lung, răguşit.

Linda de Carvalho se prăbuşi peste Malko, ca o păpuşă dezarticulată, fără niciun cuvânt. Când vru să se mişte, ea se lăsă pe o parte, şi el îşi dădu seama că era inconştientă!

Culmea! Se dezlipi în cele din urmă de ea şi o întinse pe covor. Respiraţia ei era regulată, dar părea cufundată într-un fel de catalepsie.

Iar el nu-şi pierduse erecţia!

Acest erotism tantric era în mod clar infernal. Capul i se învârtea: tămâia şi plăcerea. Se ridică şi se duse în colţul în care era amenajat duşul. Trebuia să mai aştepte puţin pentru a cunoaşte secretul Hildegardei Wachter. Un secret care o costase viaţa.

*

* *

Lama Yeshi Chaclok medita, aşezat pe jos, într-un colţ al biroului său. Contrar preceptelor budismului, nu reuşea să-şi găsească seninătatea.

Era aşa de la incidentul care o costase viaţa pe Kalsang Mo. Problemele începuseră cu mult înainte. La cererea lui Dalai Lama, care se neliniştea văzând cum se irosea cel pe care-l alesese drept succesorul său, se gândise s-o folosească pe profesoara germană de la Dialectic Institute. Poate singura străină în care avea încredere deplină. La început, totul se derulase bine: băiatul o considerase repede drept mama sa adoptivă şi începuse să mănânce din nou, apoi să studieze. Singura problemă: nu mai putea să trăiască fără învăţătoarea lui...

Totul mergea ca pe roate, când, pălăvrăgind cu tânărul Shamar Situ, acesta îi spusese că-i dăduse lui Kalsang Mo fotografia sa.

Bineînţeles, nu vedea niciun inconvenient în asta, dar lama Chaclok se alarmase şi vorbise cu Dalai Lama. Acesta, întotdeauna prudent, îi ceruse să recupereze fotografia. Pentru moment, existenţa celui pe care sconta să-l declare mai târziu drept succesorul său era un secret absolut. Trebuia să rămână aşa. Chinezii din Guoanbu, care se învârteau printre tibetanii aflaţi în exil, ar fi dat orice pentru a-l identifica pe tânăr.

Lama Chaclok nu putuse recupera fotografia şi nu o crezuse pe Kalsang Mo atunci când pretinsese că o pierduse. Dar nu putea insista fără să-i dezvăluie mai multe. Uitase deci problema fotografiei pierdute.

Următoarea alertă venise mai târziu. Intrigat de modul diferit în care era tratat, în comparaţie cu ceilalţi trei mii de colegi, băieţi şi fete, tânărul începuse să-i pună întrebări profesoarei sale. Aceasta, neştiind ce să-i răspundă, se dusese la lama Chaclok. Atunci, acesta din urmă fusese imprudent, mărturisindu-i, sub jurământul păstrării secretului, ceea ce ştia cu privire la viitorul tânărului Shamar Situ. Şi profitând încă o dată pentru a-i cere fotografia rătăcită.

Obţinuse acelaşi răspuns.

Kalsang Mo, neavând deloc o viaţă de femeie, îşi reorientase potenţialul afectiv spre acest băiat. Motivul pentru care ţinuse să păstreze o fotografie a lui era unul nobil. Lama era sigur că nu făcea nimic rău cu ea.

Nu-i mai vorbise despre asta, dar apoi survenise oribilul asasinat al profesoarei. La început, nu stabilise nicio legătură cu fotografia, apoi ancheta discretă efectuată de serviciul său, deşi nu reuşise să-l identifice pe asasin, stabilise totuşi aproape sigur că era vorba de o crimă premeditată. Asasinul nemţoaicei o omorâse, în realitate, pentru a-i putea răscoli prin cameră. Cei care comiteau violuri nu-şi omorau niciodată victima şi nici nu-i scotoceau prin casă, dispărând imediat după comiterea faptei.

Lama Chaclok se trezise în mijlocul unei situaţii dificile, despre care trebuia să-i vorbească lui Dalai Lama. Temându-se de o reacţie dură dacă îşi expunea teoria, păstrase tăcerea.

Dar pe măsură ce treceau zilele, era tot mai neliniştit: mai întâi, băieţelul revenise la starea de apatie şi refuza să mai lucreze. Ceea ce era deranjant pentru un viitor Dalai Lama care avea mii de informaţii de asimilat... Lama Chaclok se întreba dacă era într-adevăr mâna serviciilor Guoanbu în spatele crimei.

Chinezii urmăreau îndeaproape politica de la Dharamsala. Dacă aflaseră ceva despre planurile lui *Kundun*, probabil că făcuseră totul pentru a-l identifica pe cel ales. Dar asta presupunea o indiscreţie din partea unui grup extrem de restrâns.

Ceea ce era şi mai grav.

Călugărul se gândise să întărească securitatea din preajma băiatului, dar asta ar fi atras atenţia inamicilor săi. Nu-i mai rămânea decât să se roage. În cele din urmă, îi vorbise lui Dalai Lama despre bănuielile sale. Degeaba, acesta din urmă începuse

deja să-l „vândă" pe băiat consilierilor săi. Nu mai putea da înapoi.

Un gând pătrunzător tulbura seninătatea lui lama Chaclok: asasinarea lui Kalsang Mo însemna că cineva descoperise legătura dintre ea şi băiat. Fusese oare ea imprudentă vorbind despre existenţa unei fotografii care permitea identificarea băiatului? Această informaţie ajunsese la urechile duşmanului? Acum, lama număra zilele. Imediat după ce tânărul Shamar Situ era proclamat oficial succesorul lui Dalai Lama, îi va fi uşor să-l protejeze. Inclusiv cu ajutorul indienilor. Doar că Dalai Lama întâmpina dificultăţi în a convinge colegiul înţelepţilor cu privire la această schimbare drastică, prima după şase sute de ani. Bineînţeles, ştiau că era necesară pentru prezervarea instituţiei lui Dalai Lama şi conservarea unei arme de descurajare a Chinei, dar pastila era înghiţită cu greu... Un concept al tradiţiei budiste se prăbuşea. Or, mulţi tibetani credeau neclintit în reîncarnările succesive ale conducătorilor Dalai Lama, credinţă promovată de şase secole. Bătrânii înţelepţi ai mănăstirilor, chiar şi emigraţi în India, nu renunţaseră şi trăiau într-o altă lume, incapabili să estimeze pericolul reprezentat de China. Trăiseră întotdeauna promovând nonviolenţa şi credeau că pot rezolva toate problemele în acest mod. Convingându-şi adversarul de buna lor credinţă.

Deci Dalai Lama trebuia să-i convingă pe rând. Graţie relaţiilor sale politice din lumea întreagă, el cunoştea realitatea. Dacă nu găsea o modalitate de a evita presiunea chineză, cultura tibetană, sistemul budist şi tradiţia Dalai Lama erau condamnate.

De la începutul acestor tratative, rolul lui Yeshi Chaclok fusese vital. El era purtător de cuvânt şi, în acelaşi timp, trebuia să organizeze partea logistică a operaţiunii.

Un ciocănit uşor la uşa biroului său îl smulse din meditaţia morocănoasă. Un tânăr lama cu capul ras îşi introduse capul prin deschizătură.

– Vizitatorul dumneavoastră a sosit, Maestre.

– Să intre!

Ponlop Damchoe, librarul cu barbişon troţkist, intră şi se înclină de trei ori înaintea lui lama Chaclok. Părea ieşit dintr-o tabără din Lao-Gai, cu cămaşa fluturându-i pe corpul slab şi faţa suptă, dar bucurându-se de o sănătate excelentă. Cei doi bărbaţi se aşezară pe perne, de o parte şi de alta a unei mese joase. Tânărul lama aduse o tavă cu ceai şi se retrase. După câteva minute de meditare, lama Chaclok întrebă:

– Ai descoperit elemente noi cu privire la moartea atroce a surorii noastre?

Librarul clătină din cap.

– Nu, degeaba, nimeni nu ştie nimic. Vecina ei nu a auzit nimic, dar a văzut un bărbat fugind după ce i-a răscolit camera. Asasinul, desigur.

– I-a văzut faţa?

– Nu, era cu spatele, doar părul, blond, prins la spate.

– Deci era un străin.

Acest aspect nu ajuta deloc ancheta, căci toţi drogaţii semănau între ei. Din contră, teoria complotului Guoanbu slăbea. Era vorba doar de un drogat înfometat, care, după ce o violase pe nemţoaică, îşi

zisese că va găsi bani în camera ei. Imobilul făcea parte din cartierul rezidenţial din Mac Leod Ganj, iar despre cei care locuiau acolo se presupunea că sunt bogăţi.

Într-un fel, asta îl liniştea pe lama Chaclok. În acest caz, Kalsang Mo nu-i trădase încrederea... Cuvintele librarului îl făcură să revină cu picioarele pe pământ.

– Cineva a venit din Europa pentru a-i ancheta moartea, anunţă el.

Lama Chaclok tresări.

– Un poliţist?

– Nu, un jurnalist german. Este însoţit de un bărbat pe care-l cunosc, Pratap Vihar, un ziarist indian din Delhi, care vine frecvent aici pentru a afla ce mai e nou în Dharamsala.

– Cum ai aflat?

– Prin Lopsang Pakshi. Pratap Vihar s-a dus la el să ceară informaţii despre crimă, ştiindu-l bine informat. Dar, în cazul de faţă, nu ştie mai multe decât mine.

– Ce crezi?

Librarul se trase uşor de barbişon.

– Este curios, înseamnă că moartea surorii noastre a avut un mare ecou în Germania. Acest jurnalist pare foarte dornic să-l găsească pe asasin.

– Şi totuşi, nu e poliţist.

– Nu, dar...

Lăsă fraza neterminată şi lama Chaclok relansă discuţia.

– Spune-mi care este ideea ta, Ponlop.

– Mă întreb dacă acest bărbat nu este cumva un spion. Nu pare să fie jurnalist. Lopsang mi-a spus că

emite vibraţii foarte puternice, ca o persoană foarte bine dotată mental, nu ca un jurnalist.

– De ce crezi asta?

– Poate că sora noastră avea legături cu spioni din Occident. Nu neapărat inamici, poate de alt tip.

Lama Chaclok rămase tăcut. Ameninţarea Guoanbu revenea pe tapet. Era în acelaşi timp trist şi fericit, pentru că îi oferea o pistă de lucru.

– Vorbeşte cu Lopsang, ordonă el. Trebuie să aflăm cum merge ancheta. Poate ne ajută. Eşti sigur de el?

– Bineînţeles, îl venerează profund pe *Kundun*. O să discut cu el... De altfel, fără ca eu să spun ceva, mi l-a trimis pe acest german, care a cumpărat cărţi şi vederi.

– Ce impresie ţi-a făcut?

Librarul zâmbi.

– Nu e ziarist.

– Unde locuieşte?

– La *Surya*; voi aranja astfel încât să-i pot percheziţiona camera, dar trebuie să fiu prudent.

– Foarte bine, o să-i raportez toate acestea Sfinţiei Sale. Fă ceea ce trebuie.

Se îmbrăţişară rapid şi lama Chaclok se întoarse în fotoliul său.

În cazul în care Kalsang Mo fusese asasinată din cauza fotografiei, trebuia să descopere „cârtiţa" din interiorul anturajului lui *Kundun*, care cunoştea rolul lui Shamar Situ. Cineva greu de bănuit, căci foarte puţini oameni erau la curent cu proiectul ultrasecret. Dacă nu reuşea, toate eforturile lui *Kundun* erau în van.

Era vorba de viitorul Tibetului liber. Sau de înghiţirea lui de către China.

Luă telefonul mobil şi sună la secretariatul lui Dalai Lama, cerând o audienţă urgentă. Câteva clipe mai târziu, primi răspunsul.

– Sfinţia Sa vă aşteaptă, anunţă o voce neutră.

Lama Chaclok se ridică, mergând legănat ca un butoi. Poate că, în cele din urmă, sosirea acestui străin era de bun augur. Cu cât existau mai mulţi oameni care să li se opună chinezilor, cu atât era mai bine. Dar Dalai Lama trebuia să-l autorizeze să discute cu acest spion străin. Urcând rampa lungă, ce ducea la reşedinţa acestuia, se gândi, cu inima strânsă, la băiatul ameninţat cu moartea la această vârstă fragedă.

În urmă cu şapte ani, chinezii descoperiseră existenţa noului Panchen-Lama, numărul doi în ierarhia budistă, şi îl răpiseră imediat, pe el şi familia lui. Părinţii săi fuseseră trimişi în Lao-Gai, iar el trăia sub supraveghere la Beijing, ca ultimul împărat de pe vremuri.

Yeshi Chaclok trebuia să facă totul pentru a evita o soartă similară pentru viitorul Dalai Lama.

CAPITOLUL X

Linda de Carvalho era în continuare întinsă pe covor, dar avea ochii deschişi şi respira avid mirosul de tămâie. Malko îi acoperise corpul gol cu un voal de mătase multicolor, dar ea îl dădu la o parte, ca şi cum i-ar fi fost cald. Într-adevăr, erau 35 de grade în cameră...

– E mai bine? întrebă Malko, care se îmbrăcase.

Brazilianca întoarse capul spre el cu un zâmbet angelic.

– Dar nu a fost niciodată rău! Când undele se întâlnesc şi există o ambianţă plăcută, aşa se întâmplă. Ca un fulger. Pentru câteva clipe, uiţi totul, eşti altundeva, iar apoi spiritul îţi este minunat de clar, transparent, gata pentru orice reflecţie. De aceea recomandă tantriştii actul sexual în ritualul lor. Nu se caută degeaba plăcerea fizică, ea e necesară pentru a elibera spiritul de idei negative.

Un mod plăcut de a vedea lucrurile. Tânăra se ridică şi se înfăşură în bucata de mătase, lăsându-şi bustul liber. Malko trebui să aştepte ca ea să prepare ceaiul, să schimbe beţişoarele de tămâie, înainte să se aşeze la loc pe perne, dreaptă şi cu o expresie angelică.

– Ce vreţi să ştiţi? întrebă ea.

– Prietena dumneavoastră, Hildegarde, mă rog, Kalsang Mo, v-a încredinţat un plic înainte de a muri. Mi-aţi spus că încă îl mai aveţi.

– Da, bineînţeles.

– Mi-l puteţi arăta?

Linda de Carvalho se ridică şi se duse să scotocească într-un teanc de sariuri. Reveni cu un plic cât o carte de vizită şi îl puse lângă ea.

Supliciul lui Tantal.

– Aş vrea să văd ce conţine, ceru Malko cu o voce intenţionat chinuită.

Ca pe cărbuni încinşi: avea de-a face cu oameni aflaţi la limita normalităţii. Linda de Carvalho nu se opuse şi îi înmână micul plic. În momentul în care voia să-l apuce, îl retrase brusc, şi aproape că vru s-o strângă de gât.

– Trebuie să juraţi că nu veţi face nimic împotriva lui *Kundun*! zise ea.

– Vă jur! o asigură Malko.

Privirea braziliencei rămase fixată în ochii lui secunde interminabile, ca şi cum căuta să-i măsoare sinceritatea. Apoi prinse plicul cu degetele. Îl deschise şi scoase o fotografie.

Fotografia unui băieţel asiatic, cu capul ras, privirea absentă, colţurile gurii lăsate în jos, într-o tentativă de a părea serios. Era îmbrăcat într-un pulover portocaliu la baza gâtului şi putea avea între şase şi opt ani.

Malko întoarse fotografia, descoperind pe spate nişte cuvinte scrise în tibetană şi o dată: 1/07/2000. Îi întinse fotografia Lindei.

– Ce scrie?

Ea citi.

– Este numele lui: Shamar Situ.

Malko întoarse fotografia între degete, uimit şi intrigat. Deci pentru acest petic de hârtie Hildegarde Wachter fusese asasinată... Avea în mâini soarta viitorului Dalai Lama. Brusc, Linda de Carvalho luă fotografia, îngenunche şi, ţinând-o deasupra capului ca pe o relicvă, pronunţă câteva cuvinte în tibetană. După care o aşeză pe covor.

– Va fi noul nostru lider, noul nostru ghid, explică ea. Trebuie să începem să-l respectăm de pe acum.

– Există încă destule obstacole, remarcă Malko. În mod clar, chinezii nu-i vor binele. Altfel, prietena noastră ar fi încă în viaţă...

Linda de Carvalho nu se tulbură.

– Ea şi-a schimbat karma, dar se află încă printre noi...

Fără mijloace de comunicare, degeaba.

– Cred că, pentru a-l proteja pe acest băiat, ar trebui să aflăm mai multe despre ceea ce-l aşteaptă, avansă Malko. Credeţi că am putea vorbi cu Dalai Lama?

Brazilianca scutură din cap.

– Va nega. Este un plan ultrasecret. Dacă iese la iveală, Dumnezeu ştie ce se va întâmpla.

– Este totuşi în interesul lui...

– Nu înţelegeţi: chiar şi în sânul partizanilor lui *Kundun* sunt numeroşi opozanţi. Ar prefera să continue să-şi exercite înţelepciunea până la ultima suflare, iar un regent să-i desemneze succesorul. Aşa

cum se face de mult timp. Este al paisprezecelea. Ar fi un şoc teribil pentru înţelepţi să schimbe tradiţia.

– În schimb, o să dispară, obiectă Malko. Apropo, ştiu mulţi că se află la *Tibetan Refugee Colony*?

– Sigur că nimeni, în afară de cei care cunosc secretul.

– Guoanbu nu urmăreşte acest loc?

– Ba da, dar sunt trei mii de elevi, în dormitoare de douăzeci sau treizeci. Nu au legături cu exteriorul, în afară de profesorii lor.

– Există pază?

– Nu ştiu, mărturisi ea.

– Trebuie să obţinem lista acestor elevi, sugeră Malko.

Linda de Carvalho zâmbi.

– Este secretul cel mai bine păstrat din Mac Leod Ganj. Dacă le-ar cunoaşte numele, chinezii ar trece la represalii asupra familiilor rămase în Tibet. Doar *Kundun* o are. Între ei, utilizează prenume false şi tot ambientul este tibetan.

– Aş vrea să văd cum arată acest loc, zise Malko.

– Dacă vă interesează, mâine *Kundun* ţine un *teaching*, răspunse Linda de Carvalho. Mulţi străini se duc acolo pentru a privi şi a asculta. Putem merge şi noi. Este suficient să luăm un taxi.

– Excelentă idee, decise Malko. Vreţi să luaţi masa în oraş în seara asta cu mine?

– De ce nu? Am poftă de nişte legume bune.

– OK. Puteţi trece să mă luaţi de la *Surya* la ora opt? Pot păstra fotografia?

Ea ezită.

– Ar trebui să-l întreb pe guru. Nu ştiu dacă...

Malko o privi intens.

– Linda, după părerea mea, nişte oameni au ucis deja pentru a recupera această fotografie. Păstrând-o, sunteţi în pericol de moarte.

– N-o s-o publicaţi?

Zâmbi.

– Nu. Dar la mine va fi mult mai în siguranţă.

– Bine, acceptă tânăra resemnată.

Îl conduse şi închise uşa cu un zâmbet. El coborî scările roşii, mai degrabă satisfăcut. Se gândea că găsise motivul uciderii agentei BND. Nu era decât un început, trebuia să descopere cine o asasinase, iar apoi să distrugă celula Guoanbu de la Dharamsala. Convingerea sa era clară: moartea Hildegardei Wachter era ultimul episod al duelului sângeros dintre Dalai Lama şi China pentru controlul asupra Tibetului. Aflase atâtea într-o singură după-amiază... Brusc, realiză că era epuizat.

Nu era de vină doar altitudinea. Amorul tantric îl sugea de energie.

*

* *

Lou aştepta avionul de Delhi în mica aerogară din Kangra, într-o căldură apăsătoare. O singură sală de aşteptare şi niciun avion pe pistă! Ceea ce auzise la Lopsang Pakshi o neliniştea profund. Dar dacă Pratap Vihar, jurnalistul indian, nu era complice, prezenţa unui jurnalist german era extrem de improbabilă. Reuşise să afle numele lui prin intermediul lui Lopsang Pakshi şi urma să-l transmită imediat antenei Guoanbu din Delhi, instalată la agenţia China

Nouă. Pentru Lou, era evident: Hildegarde Wachter lucra pentru un Serviciu de informaţii şi cei care o angajaseră veniseră să vadă ce s-a întâmplat.

Deci un alt Serviciu decât al ei se afla în alertă la Dharamsala... Pentru superiorii săi, era un punct slab care putea să-i fie reproşat. Cu atât mai mult cu cât acţiunea violentă pe care o declanşase nu avusese niciun rezultat. Fotografia copilului care trebuia să devină următorul Dalai Lama se găsea în altă parte. Fie asasinul nu căutase cum trebuie, fie nemţoaica avusese timp s-o expedieze Serviciului ei. În ambele cazuri, Lou pusese să fie omorâtă degeaba.

Iar, Guoanbu nu ucidea în mod gratuit.

Când avionul, un ATR 52, ateriză şi începu să îmbarce pasagerii, ea era în continuare neliniştită.

Sarcina ei era considerabil îngreunată de sosirea acestui fals jurnalist. Nu numai că trebuia să menţină reţeaua din Mac Leod Ganj pentru a putea desfăşura şi alte acţiuni, dar de acum era obligată să-l urmărească şi pe acest bărbat. Înainte de plecarea ei, Cathy Summer, şefa ONG-ului veterinar, îi mărturisise că o aventură cu Pratap Vihar nu i-ar fi displăcut. Deci urma să-l revadă. Prin intermediul ei, Lou spera să afle ceea ce făcea acest aşa-zis ziarist german şi, eventual, să-i obstrucţioneze misiunea.

Misiunea ei: să-l identifice pe viitorul Dalai Lama pentru a-l ucide sau ca să-l răpească.

Pasagerii începeau să se îmbarce. Se amestecă prin mulţime; era nerăbdătoare să mănânce mâncare chinezească. La Mac Leod Ganj, mâncarea era infectă.

*

* *

Cum se făcea frumos afară, toate mesele terasei de la *Llo's* erau ocupate, în principal de către hippie, printre care se amestecau şi câţiva indieni. Era prea scump pentru tibetani, care se mulţumeau cu birturile sordide de pe strada principală. Lampadarele de hârtie îi dădeau terasei un aer de sărbătoare. Malko privi amestecul de legume cam dezgustător, pe care Linda de Carvalho era pe cale să-l înghită cu o plăcere vizibilă. Ridică privirea şi îi zâmbi.

– E bun, are mult piper.

Bineînţeles că nu mânca niciodată carne. Înfăşurată într-un fel de sari, era chiar sexy, dar părea foarte departe de preocupări amoroase. Golindu-şi farfuria, se aplecă spre Malko şi întrebă în şoaptă:

– Îmi juraţi că îl veţi ajuta pe *Kundun*?

– Am făcut-o deja, îi spuse el.

– Este important, insistă ea. Nu vă ajut decât în acest scop.

– Nu aveţi de ce să vă temeţi, întări Malko. Noi vrem să facem totul pentru a dejuca planurile chinezilor.

Liniştită, brazilianca mai comandă o porţie de legume. Deodată, Malko văzu mustaţa lui Pratap Vihar apărând în capul scărilor. Părea radios şi Malko înţelese de ce, descoperind-o pe planturoasa veterinară în urma lui. Nu i se vedeau decât sânii! Cam puternică, dar apetisantă. Împreună cu ei se afla un alt personaj, vizibil homosexual, un tânăr într-o cămaşă roz, cu părul stufos şi faţa plată de tibetan.

Îi aruncă o privire fierbinte lui Malko. Pratap Vihar se apropie de masa lor şi îi şopti:

– Lucrez pentru dumneavoastră de dimineaţă... Cred că voi obţine rezultate. Nu aveţi nevoie de mine?

– Deocamdată nu, îl asigură Malko.

– Şi mâine?

– Mă duc la *Tibetan Refugee Colony*. Dar mă însoţeşte Linda.

– *Atcha!*[1]

Trioul se aşeză la celălalt capăt al terasei şi Linda de Carvalho comandă un cappuccino. Primul.

Degustându-l, remarcă încântată:

– Este singurul loc unde au un *cafezinho* bun... Aici, habar n-au de aşa ceva, nu cunosc decât ceaiul.

Cincisprezece ani de budism nu le veniseră de hac gusturilor ei braziliene.

Înghiţi trei ceşti la rând şi se sătură. Malko plăti o notă ridicol de ieftină şi se întoarseră pe strada principală, unde aproape toate buticurile erau închise.

– La ce oră mergem? întrebă Malko.

– Şapte şi jumătate?

– Nu e prea devreme?

Ea zâmbi.

– Mă trezesc în fiecare dimineaţă la ora patru pentru a medita împreună cu guru... Voi veni la hotel.

O privi cum intră pe strada întunecată şi decise să o urmărească până ce va ajunge la scările roşii. Liniştea era absolută, iar drumul complet pustiu.

[1] Am înţeles!

În aceste împrejurări şi la aceeaşi oră, Hildegarde Wachter fusese asasinată. Neliniştit, continuă să urce scările până sus, pentru a se asigura că brazilianca nu fusese victima unei capcane. Apoi îşi reluă drumul spre *Surya*. Camera lui mirosea a murdărie şi a umezeală, iar curentul electric era oprit.

*

* *

El, care adormea odată cu găinile, pe la ora nouă şi jumătate, nu reuşea să-şi găsească somnul. Lama Yeshi Chaclok petrecuse o jumătate de oră cu Dalai Lama, care nu lua cina niciodată, împărţind cu el câţiva biscuiţi şi meditând împreună. Îi dăduse un raport complet lui *Kundun*, care, pentru prima dată, nu se refugiase în spatele râsului său zgomotos pentru a-şi disimula adevăratele sentimente.

După ce lama Chaclok îşi terminase relatarea, Dalai Lama trăsese concluziile.

– Nu pot să grăbesc procesul actual, care deja merge greu din cauza mentalităţilor retrograde ale anumitor fraţi ai noştri ce nu au avut destule contacte cu lumea exterioară. Am ajuns la concluzia că nu trebuie să ne aşteptăm la nimic de la autorităţile chineze, dar nu ne e de folos s-o recunoaştem. Trebuie să lăsăm impresia că îi credem, chiar dacă e foarte dificil. Treaba dumneavoastră este să descoperiţi reţeaua Guoanbu şi să-i scoateţi din joc. Am nevoie de timp pentru a-mi duce la capăt proiectul.

– Sunt de acord cu Sfinţia Voastră, concluzionă Yeshi Chaclok. Înţeleg acum ce s-a întâmplat cu sora noastră, dar există o problemă şi mai profundă. Cum

au aflat chinezii de planul dumneavoastră? Cine e la curent cu el?

Faţa lui Dalai Lama încremeni.

– Este de fapt o problemă foarte serioasă, recunoscu el. Am cerut deja autorităţilor indiene să ne verifice comunicaţiile şi locurile în care discut anumite probleme confidenţiale. Nu au găsit nimic. Pe de altă parte, oamenii din jurul nostru sunt siguri.

– Cu cine aţi vorbit despre acest proiect?

Kundun ezită uşor.

– Doar cu cei vizaţi.

Lama Chaclok insistă.

– Cei care conduc Consiliul îl cunosc, sunt călugării care trebuie să ia decizia.

– Trăiesc în mănăstiri şi nu au niciun contact cu exteriorul, afirmă Dalai Lama. Nu există niciun document scris în care se menţionează aşa ceva. Cred că doar trei persoane cunosc numele acestui băiat. Profesoara lui, dumneavoastră şi cu mine...

Un înger trecu şi apoi fugi uimit. Hildegarde Wachter fusese asasinată din cauza acestui secret, iar cei doi bărbaţi erau în afara oricărei bănuieli. Totuşi, lama Chaclok insistă:

– Mai sunt şi alţii la curent cu planul, fără să cunoască numele beneficiarului?

– O singură persoană.

– Scurgerea de informaţii vine de acolo, insistă călugărul. Îmi permiteţi să verific?

Dalai Lama arboră zâmbetul lui de copil.

– *Eu* voi verifica, Yeshi. Eu singur. Iar Buddha mă va inspira.

Se ridică şi îl însoţi pe călugărul corpolent până la uşă, trecând pe lângă statuia uriaşă a lui Buddha, în faţa căreia se înclinară amândoi. Când lama Yeshi Chaclok se întoarse în mica lui chilie, în fundul mănăstirii Namgyal, nu era decât pe jumătate liniştit. Uneori, sufletul excepţional de pur al lui *Kundun* îl împiedica să-şi exprime spiritul critic. El era sigur că un trădător se ascundea în inima primului cerc.

Totuşi, toţi cei care îl urmaseră pe Dalai Lama în exil fugiseră de China şi îi urau pe chinezi. Se jură să deruleze o anchetă care să-i vizeze pe toţi.

Chiar şi pe *Kundun*.

*

* *

Şoseaua îngustă şi desfundată, mărginită de râpe adânci, urca printre pini. Soarele se ridicase pe cer, dar încă nu era foarte cald... Şoferul taxiului frână brusc: o stâncă enormă se desprinsese din munte şi bloca şoseaua. Trebui s-o ocolească, cu două dintre roţi la un milimetru de prăpastie... Ceva mai departe, taxiul trebui să dea înapoi în zigzag pentru a lăsa să treacă un vehicul care cobora. Nu puteau trece unul pe lângă celălalt. Mall Road, care pornea din centrul localităţii Mac Leod Ganj, părea desprins din *Salariul groazei*.

Preoţi budişti, în robe portocalii, urcau încet. În fine, brazilianca şi Malko ajunseră în faţa unui lac minuscul pe care se aflau câteva bărci cu pedale.

– Trebuie să ne continuăm drumul pe jos, anunţă Linda de Carvalho.

De ambele părţi ale şoselei, o mulţime densă se înghesuia până în şanţ, în ciuda orei matinale. Toţi urcaseră pe jos din Mac Leod Ganj pentru a-l vedea pe Dalai Lama, care nu venea aici decât de două ori pe an pentru a-şi încuraja elevii.

Tibetani şi la fel de mulţi străini. Unii îşi ridicau în braţe câinii pentru a fi binecuvântaţi... O atmosferă de chermeză. Beţişoare de tămâie ardeau la fiecare viraj. Linda de Carvalho şi Malko trecură de intrarea în *Tibetan Refugee Colony*.

– Aici studiază copiii, anunţă Linda de Carvalho.

Intrară pe un drum în pantă, mărginit de clădiri din beton hidoase, pierdute în verdeaţă. Peste tot, copii care se jucau. Toţi purtau aceeaşi ţinută: cămaşă pepit albastră, tunică verde şi pantaloni albaştri.

Înţelepţi în devenire.

Ajunseră în cele din urmă la un fel de platou unde mulţimea era şi mai numeroasă. Linda de Carvalho fu asaltată de câteva dintre colegele sale, iar Malko putu să admire locurile. Sute de oameni erau aşezaţi pe jos, sub un acoperiş de tablă ondulată sau la soare, apăraţi de imense umbrele multicolore, în faţa unui ecran pe care urma să se transmită discursul lui Dalai Lama.

Îşi reluară drumul, urcând până la un spaţiu descoperit, care servea drept teren de joacă pentru copii. În momentul în care ajungeau, auziră un concert de sirene şi claxoane în urma lor şi Linda de Carvalho se dădu la o parte, strigând:

– *Kundun*!

Trecu mai întâi o maşină de poliţie, apoi, în spate, o mică „Ambassador" albă, urmată de o altă maşină de poliţie. Într-o străfulgerare, Malko avu timp să vadă figura zâmbitoare a lui Dalai Lama, cu mâinile împreunate în faţă, salutând mulţimea cu zâmbetul lui permanent...

Vehiculele – şapte la număr – opriră ceva mai departe şi, escortat de o duzină de bărbaţi, Dalai Lama intră într-un mare amfiteatru ce domina terenul de sport. Brazilianca şi Malko le urmară. Ieşirile erau păzite de soldaţi indieni înarmaţi cu pistoale Kalaşnikov şi de tibetani în civil, vizibil foarte vigilenţi... Linda de Carvalho parlamentă cu ei şi se întoarse la Malko.

– Putem intra în câteva minute! În mod normal, accesul le este interzis străinilor, dar îi cunosc pe oamenii din serviciul de ordine.

Se strecurară în amfiteatru. Era plin până sus. O mulţime de copii. Multe fete, toate purtând aceeaşi uniformă.

Dalai Lama tocmai se instala pe o estradă împodobită în fundal cu o imensă fotografie din Lhassa reprezentând mănăstirea Potala, din care fugise în urmă cu cinci ani.

Stând pe un enorm fotoliu portocaliu, avea la dreapta sa vreo treizeci de lama, aşezaţi direct pe jos, în rânduri concentrice, iar la stânga, civili, probabil demnitari ai guvernului tibetan din exil. Spuse câteva cuvinte într-un microfon şi sala se umplu de aplauze, în timp ce un mic preot întârziat şi burtos se grăbea să-şi ocupe locul...

– *Kundun* are mult umor, şopti Linda la urechea lui Malko.

Bucuros, Dalai Lama râdea în timp ce îşi ştergea ochelarii. Li se făcu semn să iasă. „Teaching"-ul era rezervat de acum tibetanilor.

Înainte de a ieşi, Malko se întoarse, spunându-şi că băieţelul pe care îl căuta se afla foarte probabil în acest loc... Doar că, pentru el, toţi erau la fel...

După vreo cinci minute, zări mustaţa lui Pratap Vihar, însoţit de planturoasa lui veterinară. Jurnalistul indian se precipită spre Malko şi îl trase deoparte.

– Cathy voia să vină să-l vadă pe *Kundun*. Îl admiră mult şi ar vrea ca el să sprijine programul ei cu adăpostul pentru vacile fără stăpân. I-a adresat o cerere scrisă. Apropo, ieri, seară am lucrat pentru dumneavoastră.

– Cum aşa?

– Băiatul care era cu noi, Lopsang, cunoaşte pe toată lumea. Va verifica printre drogaţi să afle dacă dealerii nu au remarcat ceva anormal în ultimul timp.

– Ce anume?

– De exemplu, vreun client care să aibă dintr-odată mulţi bani...

– Dar, aparent, nu s-a furat nimic de la nefericita aceea.

Pratap Vihar zâmbi şmecher.

– Da, dar cineva a plătit această crimă. Mulţi bani, desigur. Dealerul lui poate că a remarcat asta.

Nu era prost.

– Cunoaşteţi un anume Dagpo Rinpoche? întrebă Malko.

– Da, bineînţeles, este responsabil de securitatea lui Dalai Lama.

– Vreau să-l întâlnesc.

Simţi o şovăire uşoară.

– În ce calitate?

– Lui trebuie să-i spunem adevărul, zise Malko. Sunt sigur că poate să ne ajute.

– Am telefonul lui mobil. O să-l sun imediat.

Pratap Vihar se trase deoparte şi formă un număr. După cinci minute, se întoarse.

– Dagpo Rinpoche vă va primi la ora trei astăzi, anunţă el. Vin cu dumneavoastră.

Până atunci, se duse înapoi la planturoasa australiancă. Strecurându-se ca un peşte.

– Sunteţi sigură că nu pot fi identificaţi elevii acestei şcoli? o întrebă Malko pe Linda de Carvalho.

– Sigură. Şi ar fi imprudent să încercaţi ceva. În mulţime sunt cu siguranţă şi agenţi ai Guoanbu. Observă totul. Nu trebuie să le atrageţi atenţia. Deja este un risc că aţi venit aici.

– Sunt mulţi străini, obiectă Malko.

Linda de Carvalho zâmbi.

– Nu seamănă cu dumneavoastră. Veniţi, coborâm.

*

* *

Lou era de mai bine de o oră în biroul lui Tang Daxian, numărul doi din agenţia Xinhua şi şeful local al Guoanbu. Femeia îi dăduse un raport complet al activităţilor sale legate de cazul Hildegarde Wachter şi transmisese numele „jurnalistului" sosit la Dharamsala cu Pratap Vihar. Tang Daxian urcase

la etajul cinci, unde se afla sala cifrului şi putea să comunice cu Beijingul pe linii protejate. Aşteptând, chinezoaica se relaxa cu un ceai verde şi biscuiţi.

Uşa se redeschise şi Tang Daxian apăru cu o figură de înmormântare. Imediat, Lou realiză că era o problemă. Se aşeză în faţa ei în loc să se întoarcă la biroul lui şi zise cu o voce severă:

– Tovarăşă, manevra ta greşită riscă să aibă consecinţe serioase!

Lou simţi cum i se strânge inima. Aştepta fraza următoare, rituală: „Beijing vrea să te întorci pentru explicaţii." Ceea ce însemna plecarea în Lao-Gai pentru o perioadă nedeterminată.

– De ce? întrebă ea cu gâtul uscat.

Şeful ei îi băgă o hârtie sub nas.

– Bărbatul care se prezintă drept jurnalist german este în realitate un spion al CIA, extrem de cunoscut! Nu a venit la Dharamsala din întâmplare...

Lou simţi cum i se înmoaie picioarele. Un american! Nu se aşteptase la asta. Şeful ei nu pierdu timpul.

– Trebuie să te întorci acolo, îi ordonă el, şi să faci tot posibilul pentru ca acest bărbat să nu ne afecteze activitatea. Este singura modalitate de a-ţi răscumpăra greşeala.

Lou respiră uşurată. Guoanbu îi cerea să-l elimine fizic pe acest opozant. Asta ştia să facă.

CAPITOLUL XI

– Sunt peste tot... Mişună ca şobolanii. Au fost arestaţi mulţi de către indieni, dar se întorc mereu!

Dagpo Rinpoche avea vocea spartă, ca Marlon Brando în *Naşul*. Şeful securităţii lui Dalai Lama vorbea foarte încet, cu faţa aproape lipită de cea a interlocutorului. Biroul său, vizibil din exterior printr-o placă modestă: „Department of Security-Central Tibetan Administration", se afla în continuarea clădirilor care regrupau *Kharsag*, guvernul tibetan în exil, mai jos de Mac Leod Ganj, în jurul unei pieţe care avea în centru un monument funerar aurit şi patru stâlpi în culorile tibetane, simbolizând cele patru ramuri ale budismului. O fereastră mare dădea spre un pisc, iar pereţii erau decoraţi cu postere şi fotografii ale lui Dalai Lama. Dagpo Rinpoche nu avea decât o secretară, o bătrână tibetană, care vorbea greu engleza. Chiar în faţa modestei clădiri unde locuia prim-ministrul tibetan în exil. „Guvernul" era regrupat în jurul acestei pieţe pătrate. Un guvern mai degrabă scheletic decât fantomatic, care nu supravieţuia decât din subvenţiile celui indian.

Malko se prezentase, *via* Pratap Vihar, drept trimis al CIA, ceea ce îi fusese confirmat lui Dagpo Rinpoche printr-un mesaj al staţiei de la Delhi, cu care avea contacte re ulate. Aşezat lângă Malko,

Pratap Vihar urmărea conversaţia, directorul securităţii descurcându-se perfect în engleză.

Malko încercă să afle mai multe despre infiltrarea chineză în anturajul lui Dalai Lama.

– Aţi reperat agenţi ai Guoanbu, aici, în Mac Leod Ganj? insistă el.

– Bineînţeles, confirmă interlocutorul său. Imediat ce avem suspiciuni serioase, îi alertăm pe cei de la IB, care îi arestează, îi interoghează şi, eventual, îi acuză... Au fost şapte de la începutul anului. Printre care un fals refugiat, care pretindea că vrea doar să-l întâlnească pe *Kundun*. Insistenţa lui ne-a atras atenţia şi am putut verifica prin intermediul unor oameni siguri, rămaşi în Tibet, că fusese „cumpărat" de chinezi, care îi oferiseră un butic de fructe şi legume soţiei sale. La Lhassa, tot cartierul ştia. S-a găsit un cuţit asupra lui. Poate că voia să-l asasineze pe *Kundun*.

Era puţin probabil... O stranie impresie de amatorism plutea în acest birou al cărui şef părea să cunoască foarte puţine lucruri despre Guoanbu. Nu ştia nici care erau departamentele Agenţiei de informaţii chineze însărcinate să urmărească situaţia din Tibet. Lua notiţe grăbit, uimit de cunoştinţele solide ale lui Malko.

Acesta reveni la subiectul care îl interesa.

– Serviciile dumneavoastră au anchetat moartea acestei cetăţene germane? Cea pe care dumneavoastră o numiţi Kalsang Mo?

– Desigur, confirmă imediat tibetanul. Sunt foarte puţine crime aici. Multe furturi şi violuri, dar nu acţiuni violente. Cred că asta se întâmplă din cauza lui *Kundun*.

Uimitoare naivitate.

– La ce concluzii a ajuns ancheta dumneavoastră?

Dagpo Rinpoche se duse să caute un mic dosar pe biroul lui şi apoi reveni, continuând cu vocea lui ciudat de spartă:

– Este crima unui drogat. Nimic care să aibă legătură cu chinezii.

– Ah, aşa! făcu Malko. Cum puteţi fi atât de sigur?

Nu menţionase apartenenţa Hildegardei Wachter la BND. Era inutil să-i „păteze" memoria. Totuşi, amatorismul interlocutorului său era consternant. Nu era de mirare că agenţii Guoanbu se simţeau ca peştii în apă la Mac Leod Ganj.

– Am identificat criminalul, anunţă directorul securităţii examinând dosarul.

Malko crezu că nu auzise bine.

– Identificat? A fost arestat?

Tibetanul scutură din cap cu tristeţe şi băgă mâna într-un sertar, scoţând un pumnal lung, cu o lamă subţire, pe care îl băgă sub nas lui Malko.

– Iată arma crimei! anunţă el.

– Unde l-aţi găsit? întrebă Malko uluit.

– Un angajat municipal mi l-a adus la două zile după crimă. Era într-o pubelă mare, lângă standul greviştilor foamei. Avea încă sânge pe lamă. Or, crima avusese loc în urmă cu două zile.

– Aţi făcut analiza sângelui?

Dagpo Rinpoche zâmbi plin de umilinţă.

– Nu suntem dotaţi pentru asta. Dar era evident. Rănile corespundeau cu forma acestei lame.

– Aţi semnalat acest lucru poliţiei indiene?

– Evident. Au luat notiţe, dar pumnale ca acesta sunt cu zecile de mii în India. Aşa că n-au făcut nimic în plus. Doi dintre agenţii mei l-au căutat pe proprietarul cuţitului. I-au interogat pe toţi negustorii de suveniruri şi l-au găsit în cele din urmă pe cel care l-a cumpărat.

– Cine e?

– Un străin, acum aproximativ două luni.

– Au putut să vi-l descrie?

– Vag: un tip înalt, blond, cu părul prins în coadă la spate şi plin de piercinguri. Aerul unui drogat.

Semnalmentele se potriveau câtorva sute de locuitori din zonă... Tibetanul oftă.

– Iată de ce am concluzionat că este o crimă murdară. Aceşti drogaţi comit tot timpul violuri. Acesta a vrut probabil să ia banii. Într-o zi, poate că vom afla cine este. Dacă nu a plecat cumva în ţara lui.

Indienii aveau o relaţie particulară cu moartea: foarte violenţi, găseau uşor cauze. Chiar dacă trebuiau să îl ardă de viu pe vinovatul prins asupra faptului.

Malko decise să renunţe pentru moment.

Ca pentru a se scuza de modesta lui cooperare, şeful securităţii îi întinse pumnalul cu un zâmbet încurcat.

– Dumneavoastră îl veţi da biroului CIA de la Delhi. Ei vor putea probabil să descopere ceva.

Malko puse în servietă pumnalul înfăşurat în plastic. Ezita să-i vorbească lui Dagpo Rinpoche despre fotografia băiatului. Probabil că nu era la

curent şi, în caz contrar, n-ar fi îndrăznit să-i spună ceva lui Malko.

– Nu aţi identificat niciun membru al reţelei chineze la Mac Leod Ganj? reluă el.

– Nu, chiar nu, se scuză tibetanul; nu avem destule mijloace de anchetă şi sunt foarte puţini bani. Indienii filtrează oamenii la sosirea lor în India, şi chiar şi aici. Eu nu pot lucra decât cu surse neretribuite.

Altfel spus, nu erau de niciun ajutor.

Malko îi mulţumi totuşi cu căldură şi ieşi, împreună cu Pratap Vihar, în ploaia de afară. Jurnalistul părea decepţionat, ca şi el.

– Aceşti oameni sunt rupţi de lume, explică el, trăiesc într-un cerc închis şi au puţine contacte cu exteriorul. Totul este concentrat pe securitatea imediată a lui Dalai Lama. În plus, niciunul nu vorbeşte chineza şi sunt foarte naivi.

Mereu aceeaşi nonviolenţă.

– Unde vreţi să mergeţi acum?

– S-o revăd pe această braziliancă, Linda de Carvalho. Poate că ea ştie ceva mai mult despre caz. Şi aş vrea să fac cunoştinţă şi cu maestrul ei.

– Eu o să continui să întreb oamenii, propuse Pratap Vihar. Veterinara australiană desfăşoară activităţi pe aici de mult timp. E şmecheră şi aude multe lucruri. O să încerc să aflu dacă a auzit vorbindu-se de vreun hippie care a cumpărat un pumnal.

*

* *

Lopsang Pakshi intră în casa aproape în ruină, unde funcţiona „Dental Clinic" aparţinând doctorului

Pinton, altfel spus unul dintre cabinetele dentare din Mac Leod Ganj. Sala de aşteptare era plină: tibetani şi doi străini. Îl reperă imediat pe cel pe care-l căuta. Un indian foarte slab, cu tenul întunecat, faţa suptă, purtând un costum uzat şi bascheţi. Privirea în continuă mişcare, ca a unui animal hăituit. Cum îl văzu pe Lopsang Pakshi, se ridică şi se duse spre el.

– Ce vrei? întrebă el în şoaptă.

– Un pont.

– Nu acum. Aştept un client. Pleacă. Ne vedem în grădina de la *Chonor House*.

Lopsang Pakshi nu insistă şi se întoarse în stradă. Cel cu care tocmai vorbise era unul dintre dealerii cei mai activi din Mac Leod Ganj. Primea haşiş de la marii traficanţi din Manjhee Valley, aflată la vreo sută de kilometri distanţă. Cel mai bun haşiş din Himalaya, după spusele lui... Lopsang coborî fără să se grăbească. *Chonor House*, menţionat în ghidurile turistice drept cel mai frumos hotel din oraş, era o modestă pensiune de familie, mai jos de Mac Leod Ganj, la care se ajungea pe un drumeag noroios. Cu un acoperiş din tablă ondulată şi o grădină în spatele clădirii, unde nimeni nu intra niciodată...

Tibetanul era acolo de douăzeci de minute când Khel Gaon, dealerul, sosi, cu aerul unui şobolan urmărit de o hoardă de pisici. Totuşi, pedepsele nu erau severe în Mac Leod Ganj.

Se aşeză pe un scaun de fier ruginit şi îşi aprinse o ţigară cu haşiş, inspirând avid fumul. Deşi tranzacţiona un volum important de marfă, era mereu în lipsă. Din două motive: mai întâi, el însuşi consuma destul, şi apoi, furnizorul nu-i lăsa decât un procent minuscul.

– Vrei? Mai am puţin.

Lopsang Pakshi îşi zise că era un gest comercial abil şi acceptă. Celălalt îi întinse o bilă de haşiş înfăşurată într-o bucată de ziar tibetan.

– Pentru tine, 2 000 de rupii.

– Eşti nebun?

– Bine, 1 500.

Lopsang Pakshi ştia ce făcea. Plăti, scoţând o legătură de bancnote de o sută de rupii, care i se păru enormă dealerului. Cu ochii lipiţi de bancnotele vechi, acesta şuieră.

– Ai ceva bănet!

Lopsang Pakshi înţelese că era momentul să atace.

– Aş putea să-ţi dau o parte, dar am nevoie de o informaţie, propuse el.

Imediat, dealerul se strânse ca un arici.

– Nu sunt turnător...

– Doar un pont, insistă Lopsang. Recent, ai avut un client care îţi datora bani?

Indianul râse.

– 99% sunt datori, nenorociţii, dar îi strâng cu uşa. Nu dau banul, nu văd marfa.

– Dar unul care să-ţi datoreze mult...

– De ce?

– Aşa.

Cum Khel Gaon rămânea mut, Lopsang Pakshi desfăcu trei hârtii de o sută de rupii din teanc şi i le dădu.

– Îmi spui ceva mai mult?

Se juca cu bancnotele. Indianul bâigui:

– Ce te-ar putea interesa? Da, a fost un tip care îmi datora 10 000 de rupii. În fiecare zi venea să se

tăvălească pe jos pentru a obţine puţină marfă, dar eu rezistam. O dată am crezut că o să mă omoare. M-a ameninţat cu un cuţit. Din fericire, nu aveam haşiş la mine, altfel m-ar fi tăiat ca pe un dihor.

– Ai o meserie periculoasă, remarcă suav Lopsang Pakshi.

Celălalt îl privi răutăcios.

– E mai bine decât să fii sodomizat de sikhi. Te-am văzut odată, la Mahadev Temple, pe Satouary Road... Făceai gălăgie, dar nu fiindcă ţi-o trăgeau.

– Ce căutai acolo?

– O livrare, zise serios dealerul. Sunt ca Pizza Hut. Livrez la domiciliu.

– Bun, tipul tău cine era?

Linişte deplină. Lopsang Pakshi arătă zece bancnote de o sută de rupii ţinându-le strâns pentru ca celălalt să nu i le smulgă din mână.

– Le vrei?

– Un nemernic de israelian, bombăni dealerul. A venit într-o zi plin de bani. Bancnote de cinci sute. Aici, nu se găsesc prea multe. Şi mi-a dat 10 000 de rupii. Plus două mii pentru ce a mai cumpărat. După asta, nu cred că s-a mai mişcat trei zile, fiindcă era unul înrăit...

– Îi ştii numele?

Dealerul scuipă pe jos.

– Nu. Şi chiar dacă-l ştiam, nu ţi-l spuneam. Nu vreau să sfârşesc sugrumat.

– Este un tip de la Dharamkot?

Dealerul ezită imperceptibil, apoi zise:

– Nu ştiu. Este înalt, solid, blond şi are nişte sârme în sprâncene. Dar e un tip periculos.

Ezitarea fusese prea evidentă. Dharamkot era un sătuc aflat la nord de Mac Leod Ganj, la capătul Tipa Road, colonizat de israelieni. Unii fugiseră din Israel pentru a nu-şi satisface serviciul militar, alţii, din contră, veneau să-şi spele creierul după trei ani de patrulat prin Fâşia Gaza sau Cisiordania. Se adunaseră toţi acolo, într-o comunitate închisă, unde erau şi fete, legaţi de lumea exterioară printr-un internet-café, de unde puteau cere bani familiilor lor. Apoi, nu aveau decât să meargă la biroul Western Union...

Lopsang Pakshi îi lăsă cele zece hârtii de o sută de rupii. Înainte de a pleca, dealerul îi zise:

– De fiecare dată când l-am văzut, era la cybercafé, la intrarea în cătun, cerând bani de la babaci...

Dispăru în noapte şi Lopsang Pakshi urcă înapoi cărarea abruptă. Deloc nemulţumit. Aproape că îl identificase pe asasinul nemţoaicei. Nu mai rămânea decât să-i vândă scump această informaţie lui Pratap Vihar. Poate pentru 20 000 de rupii. Ar putea să-şi cumpere un televizor cu ecran plat. Manifestările pe care le organiza pentru comunitatea tibetană, cum erau Jocurile Olimpice din Dharamsala, nu-i aduceau mare lucru.

Scoase telefonul mobil şi îl sună pe ziaristul indian, care răspunse imediat.

– Am un pont bun, anunţă Lopsang Pakshi. Este scump.

– Cât?

– 20 000 de rupii.

Pratap Vihar aproape că se înecă.

– Eşti nebun! E de două ori mai mult decât câştig eu într-o lună.

– Este pontul pe care-l voiai.

După o scurtă tăcere, Pratap Vihar întrebă:

– Unde eşti?

– La *Chonor House*.

– *Atcha*. Vin imediat.

*

* *

Malko privea ceaţa care învăluia vârfurile din jurul localităţii Mac Leod Ganj, instalat în *breakfast-room*-ul hotelului *Surya*, când Pratap Vihar apăru, foarte agitat.

– Cred că am o informaţie extra! anunţă el, ceva care confirmă ceea ce ne-a spus Dagpo Rinpoche.

Malko ciuli urechea.

– Vă ascult.

Când Pratap Vihar îşi termină relatarea, Malko fu sigur că îl identificase – în afara numelui – pe asasinul Hildegardei Wachter. Faptul că era israelian nu schimba cu nimic lucrurile. El nu acţionase dintr-un motiv politic. Drogaţii erau oameni uşor de manipulat; doar că, dacă ar reuşi să îl identifice cu adevărat, ar putea probabil să ajungă la cel care a comandat crima. Desigur, un agent al Guoanbu.

Ceea ce îi dădea un avans considerabil.

– Tipul vrea 25 000 de rupii, anunţă Pratap Vihar.

Spre marea lui surpriză, Malko nici nu comentă, scoţând din buzunar un teanc de bancnote de 1 000 de rupii. Jurnalistului îi ieşiră ochii din orbite! Luă bancnotele şi vru să se ridice, dar Malko întrebă:

– Este departe până la Dharamkot?

– Nu, zece minute cu taxiul, dar drumul este foarte desfundat.

– Mergem.

– Nu imediat, trebuie să-mi plătesc informatorul! Şi apoi e prea târziu, trebuie să mergem dimineaţa, când sunt treji.

Malko nu insistă. Pratap Vihar părea că are furnicături în picioare. Totuşi, nu-i plăcea să nu exploateze imediat o informaţie.

– Vreau să mergem acolo în seara asta, insistă el.

– *Atcha!* făcu Pratap Vihar resemnat. Atunci, peste o oră. Am o treabă urgentă. Trec eu pe-aici.

*

* *

Abia ieşit din hotel, jurnalistul indian coborî până la Main Square şi se urcă într-un taxi pentru turişti. La acea oră, voluptoasa australiancă trebuia să fie singură în apartamentul lui Lopsang Pakshi. Era momentul în care homosexualul tibetan ţinea un curs colectiv de budism, cu care îşi plătea chiria.

Rămas singur, Malko realiză deodată că nu era înarmat. Or, în India era foarte dificil să-ţi procuri arme de foc. Iar Pratap Vihar nu putea să-i servească drept gardă de corp.

Nu avea decât să rişte să meargă „descoperit" la Dharamkot. Până la urmă, dispunea de un avantaj: asasinul Hildegardei Wachter nu-l cunoştea, spre deosebire de el, care avea o idee destul de precisă cu privire la înfăţişarea acestuia.

CAPITOLUL XII

Pratap Vihar, cu ochii ieşiţi din cap şi pantalonii în vine, respira aerul cu aviditate, ca un peşte scos din apă, mişcându-şi sexul, care părea tot mai negru, între sânii enormi albi ai Cathyei Summer. Aceasta era aşezată într-un fotoliu din răchită, iar el îşi împingea sexul până aproape de faţa ei, atingându-i gura fără să încerce să i-o penetreze, cu degetele înfipte în sânii calzi, debitând obscenităţi în limba lui şi căutând să reziste cât mai mult posibil.

Era nebun de fericire.

Despărţindu-se de Malko, se grăbise spre apartamentul lui Lopsang Pakshi, sperând s-o găsească aici pe veterinară. Ceea ce se şi întâmplase. Era la calculatorul ei când el intrase. Aici uşile nu se închideau niciodată. Australianca se întorsese şi îi zâmbise.

Tocmai acest zâmbet declanşase fantasma lui Pratap Vihar. Câştigase 5 000 de rupii cu uşurinţă, şi asta îi dăduse aripi. Îşi zise că Ganesh[1] era de partea lui. Veterinara se întorsese cu tot cu fotoliu spre el. Purta o cămaşă cu nasturi, care îi comprima sânii, şi o fustă largă. Fără niciun cuvânt, jurnalistul indian se apropiase de ea gata s-o atingă. Privirea lui trebuia să

[1] Zeul indian al aventurierilor.

fie uşor halucinantă, căci Cathy Summer îl întrebase, cu un zâmbet şmecher:

– Ţi-e bine, Pratap?

Îşi făcuse curaj şi murmurase:

– Ce frumoasă eşti!

Nici nu-şi terminase fraza, că îi şi cuprinse sânii prin ţesătură. Senzaţia de a atinge această carne caldă făcuse să cadă toate barierele. Cu gura căscată de uimire, Cathy Summer nu reacţionă atunci când îi descheie nasturii cămăşii cu rapiditatea unui prestidigitator. Îi scoase şi sutienul, descoperindu-i sânii în toată splendoarea lor.

Era deja excitat la culme.

Când îl văzu că se descheie la pantaloni, australianca protestase de formă.

– Pratap! Ce faci?

Pupilele i se dilatară văzând şarpele gros, de un brun închis, ţâşnind din pantaloni. Pratap Vihar se lipea de ea, introducându-şi sexul între sânii mari, pe care îi apropie unul de celălalt pentru a forma o strânsoare mătăsoasă. Începuse mişcarea de du-te-vino, realizându-şi în fine fantasma. Mai întâi, veterinara se zbătuse, apoi, pe ascuns, mâna dreaptă i se îndreptase spre abdomen, iar Pratap o văzu cum dispare sub fusta înflorată.

Acest atac brusc părea s-o excite mai mult decât pe el...

În cameră nu se mai auzeau decât respiraţiile lor şi scârţâitul fotoliului. În timp ce sexul excitat se mişca între sânii ei, lovindu-i uneori bărbia, Cathy Summer se mângâia febril, fără să se mai ascundă.

Sex în stare pură. Plăcere împărtăşită.

Jurnalistul indian îşi zise că va trebui să termine în abdomenul ei, din politeţe, şi ca să poată reîncepe, dar deodată veterinara scoase un ţipăt subţire, apoi rămase ciudat de imobilă. Tocmai îşi oferise singură plăcere şi, cu privirea pierdută, se lăsa în voia lui! Pratap Vihar simţi cum gândurile sale bune dispar. Nici el nu era departe de orgasm. Se retrase brusc dintre sânii iritaţi de frecarea de sexul lui şi se apropie de buzele australiencei. Aceasta nu ezită decât o fracţiune de secundă, apoi îl atinse cu limba. La început cu timiditate, apoi îl înghiţi cu poftă, strângându-l cu mâna stângă ca şi cum l-ar fi strivit. Îl decalotă cu un gest scurt pentru a-l cuprinde mai uşor şi începu să-l sugă, cu ochii închişi. Pratap Vihar roşi de fericire. Pentru a-şi menţine iniţiativa, apucă părul blond, îl răsuci în coadă şi, graţie acestui căpăstru neaşteptat, îi împinse capul spre spate, apoi spre el, pentru a-i imprima ritmul dorit.

Dezlănţuit, începu să se mişte în gura Cathyei Summer cu vigoare, împingând fotoliul până la perete.

Veterinara se mişca ca o nebună, iar Pratap Vihar o simţi tresărind când sperma îi ţâşni în gât. Se retrase, ejaculând în gură, pe buze şi pe cămaşa partenerei o spermă abundentă şi aromată. Nu mai ejaculase atât de bine de mult timp. Cathy Summer părea ameţită, braţele îi atârnau, pe jumătate dezbrăcată. Cu puţin curaj, Pratap ar fi putut s-o penetreze normal, dar nu trebuia să abuzeze de şansă. Se aplecă la urechea ei şi îi şopti:

– O să mergem să luăm masa şi te duc la hotelul meu. Acolo, voi face cu adevărat dragoste cu tine.

*

* *

Lou, agenta Guoanbu, era epuizată când ajunse în apartamentul lui Lopsang Pakshi. Călătoria cu avionul până la Delhi, taxiul din Kangra, căldura, praful şi mai ales tensiunea nervoasă. Plecase din Delhi cu ordine precise, pe care trebuia să le pună în aplicare rapid. Cathy Summer apăru din colţul care îi servea drept cameră, înfăşurată într-un fel de djalaba, iar Lou îi remarcă imediat ochii încercănaţi.

– Tu, zise ea, ţi-ai tras-o!

Veterinara arboră o expresie inocentă.

– Îţi jur că nu!

Tehnic vorbind, aşa era. Chinezoaica nu insistă, nefiind interesată deloc de viaţa sexuală a şefei ei.

– Ce e nou? întrebă ea.

– Oh, am avut nişte întâlniri plicticoase, nu avansează deloc, răspunse Cathy Summer, nu au bani. Ieri am urcat la TRC să-l văd pe *Kundun*. Ştii pe cine am întâlnit?

– Pe cine?

– Pe jurnalistul german, prietenul lui Pratap, în compania unei fete pe care trebuie s-o cunoşti. O braziliancă aiurită, care are un guru personal şi stă mai mereu pe la templu. Este vânzătoare la un butic. Mi-a zis Pratap: cei doi se culcă împreună!

Lou avu impresia că i se înmoaie picioarele. Acum înţelegea totul: ştia că brazilianca era cea mai bună prietenă a femeii pe care o omorâse, dar, pe moment, nu făcuse legătura. Iată deci unde se putea afla fotografia pe care o căutase! Iar acum,

această braziliancă era sub protecţia unui spion american! Dacă Guoanbu afla asta, era bună de trimis în Lao-Gai.

– Nu ţi-e bine? întrebă Cathy Summer.

– Sunt frântă.

– Ah, bine, voiam să iau cina cu tine, făcu ea într-o doară.

– Nu, o să mă culc, o asigură Lou.

În realitate, în ciuda oboselii, avea de gând să-şi activeze dispozitivul. Mai întâi, aşa cum cerea Beijingul, urma să-l elimine pe acest spion. Până vor trimite altul, va găsi fotografia şi-l va identifica pe viitorul Dalai Lama. Restul nu mai depindea de ea.

Fericită după seara de amor cu Pratap, Cathy Summer se întoarse în camera ei. Desigur, jurnalistul indian nu era un campion al frumuseţii, dar mărimea sexului lui îi stârnea dorinţa puternică de a-l primi între picioarele ei.

*

* *

Lou luase un taxi colectiv pentru a ajunge la Dharamkot, fără să-şi asume riscul de a folosi telefonul mobil. Americanii şi indienii îl puteau intercepta. Fără a mai vorbi de ruşi. Or, primul imperativ al misiunii sale era să scape Guoanbu de responsabilitatea oricărei acţiuni violente. Altfel, ea era cea care va fi trasă la răspundere.

Singura stradă din sat era puţin circulată. Începu prin a arunca o privire la internet-café-ul de la parterul *Chasad House Coffee*, la intrarea în sat.

Dev, ucigaşul plătit de ea, nu era acolo.

Continuă, coborând unica stradă unde toate inscripţiile erau în ebraică. Puţină circulaţie la această oră, majoritatea locuitorilor mâncau sau fumau. Ajunsă la capătul satului, se asigură că nu o vede nimeni şi urcă rapid scara exterioară a unei clădiri cu tocurile ferestrelor vopsite într-un galben strident, Paul's House, unde se puteau închiria camere începând de la 1 000 de rupii pe lună. Ciocăni la a treia cameră de la etajul doi. Niciun răspuns. Insistă, apoi se aplecă şi ridică ştergătorul de picioare. Cheia era acolo. Dev, aşezat pe un covor, sprijinit pe perne, trăgea dintr-o pipă cu apă. Lou nu avu nevoie să îl privească prea mult pentru a-şi da seama că era drogat. Avea ochii injectaţi, fiind îmbibat de haşiş. De altfel, camera era plină de un miros fad. Chinezoaica îşi reprimă o grimasă de dezgust, în timp ce tânărul, cu bustul gol, nu părea nici măcar să-i fi sesizat prezenţa.

Hainele erau atârnate pe pereţi. Un reşou stătea într-un colţ, deasupra unui lavoar. Israelianul cheltuia toţi banii pe haşiş, aşa că nu-i mai rămânea nimic pentru restul. De altfel, se hrănea foarte rar, iar corpul lui, antrenat de cei trei ani de armată, înainte de a veni în India, începea să semene cu cel al unui deportat. Lou era gata să plece: fusese o greşeală să vină atât de târziu aici, dar situaţia reclama o iniţiativă urgentă.

– Dev, zise ea, am o treabă pentru tine!

Israelianul îşi luase din nou pipa cu apă şi trăgea din ea cu furie. Dădu din cap, scoase pipa din gură câteva clipe şi zise:

– Ce?

Chinezoaica deschise gura, apoi se răzgândi. În starea în care se afla Dev, era inutil. Era temporar pierdut pentru Guoanbu.

– Trebuie să vorbim cât mai repede, zise ea.

Cuvintele ei avură nevoie de ceva timp pentru a ajunge la creierul tânărului, care smulse cu regret pipa din gură şi zise:

– OK.

Peste zece minute va fi uitat tot ce i-a spus.

– Te aştept mâine la prânz la hotelul *Paksu*, zise ea. În holul principal.

– OK!

Hotelul *Paksu* era un mic stabiliment frecventat de tibetanii săraci. Mulţi refugiaţi ajungeau aici. Era şi unul dintre terenurile de vânătoare preferate de chinezoaică. Aici îi recruta pe cei sosiţi fără niciun ban şi care se lăsau seduşi de această asiatică simpatică de la care primeau bani. În acest moment, „trata" cu un anume Tashi Lumpo, care reuşise să scape de verificările Securităţii indiene. Venit din Tibet pe jos pentru a-şi crea „legenda", fusese recrutat de Guoanbu în urmă cu doi ani. Familia sa, rămasă în Tibet, reprezenta garanţia supunerii lui. Ştia că, la cea mai mică abatere, rudele sale ajungeau în Lao-Gai... Până atunci, Lou nu-l utilizase decât pentru treburi mărunte, urmăriri, observări. Tashi Lumpo se învârtea pe la mănăstiri, încercând să obţină crâmpeie de informaţii. Din exces de zel, înainte de a pleca, Lou scoase din geantă o foaie de hârtie şi scrise ora şi locul de întâlnire, punând-o în faţa lui Dev.

Aerul rece al nopţii îi făcu bine după mirosul greu de haşiş. Acum, trebuia să se întoarcă în centru

şi nu era sigură că va mai găsi un taxi la această oră relativ târzie.

Urcă pe jos strada noroioasă, unde câteva restaurante erau încă deschise şi, în momentul în care ajungea la intrarea în Dharamkot, văzu un vehicul care se opri, venind dinspre Mac Leod Ganj.

Nesperat.

Un taxi turistic. O mică Honda din care văzu ieşind doi bărbaţi. Primul nu-i spuse nimic: un tip înalt, atletic, dar pulsul îi crescu vertiginos recunoscându-l pe cel care-l însoţea.

Pratap Vihar, jurnalistul indian.

Prin urmare, cel care era cu el trebuia să fie aşazisul ziarist german! Chinezoaica se grăbi să treacă prin faţa maşinii şi intră pe strada care ducea în Mac Leod Ganj. Avea de mers trei kilometri pe jos. Pe drum, gândurile i se învălmăşeau în cap. Ce făceau acolo? Nimeni nu venea să viziteze Dharamkot fără un interes anume, mai ales seara. Deci Pratap Vihar şi prietenul lui aveau un motiv special să vină aici. Şi nu putea fi decât unul singur: Dev.

Se clătină gata să cadă în şanţ.

Cine-i îndrumase către tânărul israelian? Acesta nu vorbea cu nimeni în afară de dealerul lui şi de chinezoaica de la care primea bani. Îl „antamase" în urmă cu şase luni, găsindu-l chiar frumos, şi îl urmase până în camera lui, unde făcuse dragoste cu el ca un automat.

Se revăzuseră periodic şi cast, haşişul trecând înaintea sexului în lumea israelianului. Lou îi dădea bani din când în când, considerând că poate îi va fi de folos cândva. Acea zi sosise datorită unei fericite

coincidenţe: Dev rămăsese lefter, iar Lou avea nevoie de un serviciu.

Încă nu-şi răspunsese la întrebare când, după douăzeci de minute, ajunsese în Main Square.

*

* *

Malko băgă capul în internet-café. Trei tineri erau încă acolo, în faţa consolelor, expediind mail-uri; nici nu se clintiră. Pratap Vihar, care urcase la restaurantul de la etajul superior, reveni.

– Nu e nimeni sus, anunţă el. Închid.

Dezaproba această vizită târzie la Dharamkot, dar Malko insistase să vină. Se treziră în staţia de taxiuri. Începuse să plouă, iar atmosfera era sinistră...

Coborâră strada principală, alunecând în noroi. Totul era pustiu.

– Nu cunoaşteţi pe nimeni aici? îl întrebă Malko pe jurnalistul indian.

– Ba da, doi sau trei tipi, de ce?

– Ca să-l găsim pe ucigaş.

Pratap Vihar îşi muşcă buza groasă.

– Nu am niciun nume. Doar semnalmentele: blond, tânăr, drogat. Aşa sunt toţi aici. Există un tip care lucrează la *Chasad House Coffee*, dar nu e acolo în seara asta. Mi-a dat deja câteva informaţii preţioase. Mâine dimineaţă voi reveni şi voi încerca să obţin ceva.

– Dar de la dealer? Cel care a vorbit cu prietenul dumneavoastră, Lopsang?

– Îi e frică.

– Putem încerca.

– Dacă doriţi. Trebuie să mă întâlnesc cu Lopsang, pentru că nu-l cunosc pe acest dealer.

– OK, conchise Malko resemnat, ne întoarcem.

Taxiul îi aştepta. Se întoarseră, regăsind animaţia relativă din Mac Leod Ganj, apoi coborâră spre apartamentul lui Lopsang Pakshi. Acesta se întorsese de la cursuri şi lucra la calculator. Păru surprins să-i vadă. Pratap Vihar îi explică motivul vizitei, iar tibetanul păru brusc reticent.

– Nu pot face asta, îi asigură el, dealerul nu mi-ar mai vorbi niciodată. În plus, sunt nişte oameni periculoşi în spatele lui.

– Bine, concluzionă Malko, aţi putea cel puţin să ni-l arătaţi?

Calm, scoase teancul de bancnote şi numără o sută de mii de rupii pe care le puse lângă calculator.

– Nu vă asumaţi niciun risc. Voi verifica locurile unde ar putea să se afle.

De data asta, Lopsang Pakshi nu ezită prea mult. După ce bancnotele ajunseră în buzunarul său, propuse:

– Fiindcă aveţi o maşină, mergem în oraş. Ştiu că seara se învârte prin restaurantele unde sunt străini.

Zece minute mai târziu, urcau scările de la *Llo's*, plin ochi. Bărbatul pe care-l căutau nu se afla acolo. Apoi vizitară un restaurant indian, *Jimi's*, pe jumătate gol. Apoi *Gakyi*, un alt restaurant tibetan, mai degrabă ciudat. Era deja târziu, iar buticurile se închideau pe rând.

– Mai este un coffee-shop, *Teng-Yen*, sugeră Lopsang Pakshi, aproape de mănăstire. Greviştii foamei cumpără droguri de la el.

De această dată, continuară pe jos, trecând prin faţa unei estrade unde vreo şase tibetani fumau haşiş pentru a uita de crampele care le răscoleau stomacul. Ceva mai departe, zăriră un loc încă luminat. Stil McDonald's, dar mai mic. O singură masă ocupată. Lopsang Pakshi se opri în faţă şi se trase imediat înapoi.

– Este acolo, şopti el. Tipul cu coadă, foarte slab.

– Iar ceilalţi?

– Grevişti ai foamei. Pot să plec?

– Cum se numeşte? întrebă Malko.

– Khel. Khel Gaon. E indian. Dar vorbeşte puţin engleza. OK, vă las.

Păşea deja grăbit, decis să se întoarcă acasă pe jos.

Malko şi Pratap Vihar rămaseră nemişcaţi în întuneric. Jurnalistul indian remarcă:

– O să închidă în curând.

După douăzeci de minute, luminile începură să se stingă, iar cei trei bărbaţi ieşiră din coffee-shop, despărţindu-se aproape imediat. Cei doi grevişti ai foamei se întoarseră la locul lor, iar dealerul se îndreptă spre centru.

– Am o idee, propuse Malko: spuneţi-i că aveţi un prieten care nu şi-a luat doza şi daţi-i întâlnire peste un sfert de oră.

– Unde vă duceţi?

– La hotel. Mă găsiţi acolo.

În timp ce Malko se îndepărta, Pratap Vihar grăbi pasul şi ajunse în dreptul dealerului care se întoarse brusc, panicat. Recunoscându-l pe mustăcios, se relaxă. Pratap Vihar venea destul de des la Dharamsala. Bănuitor, zise în cele din urmă:

– Dacă vrei marfă, nu mai am. Mâine.

– Am un prieten care se simte rău... argumentă Pratap. Poţi să faci ceva? Plăteşte foarte bine.

Dealerul nu ezită prea mult.

– *Atcha!* O să încerc. Mă găseşti în grădina de la *Chonor House* peste un sfert de oră.

Khel Gaon aşteptă ca Pratap Vihar să se îndepărteze înspre *casa de oaspeţi* pentru a se întoarce. „Seiful" lui se afla în una dintre pubelele de la intersecţia celor două străzi. Odată, o vacă îi mâncase un sac plin cu haşiş şi mugise două zile după aceea, comportându-se ciudat. Anumiţi budişti concluzionaseră că era pe cale să se reîncarneze.

*

* *

Khel Gaon apăru furişându-se ca o pisică şi se opri în faţa celor doi bărbaţi, vorbindu-i lui Pratap Vihar în limba lui.

– El este?

– Da.

– Am două sute de grame. Trei mii de rupii.

– Trei mii de rupii, îi repetă Pratap lui Malko.

Acesta scoase bancnotele din buzunar şi numără banii. Apoi îi întinse lui Pratap, cu care repetase deja numărul.

– Prietenul nostru ar vrea să ştie ceva, zise jurnalistul indian. Este dispus să plătească.

– Ce?

Dealerul era deja atent. Era a doua oară în douăzeci şi patru de ore când cineva voia să-l plătească pentru o informaţie. Începea să se întrebe dacă nu cumva fusese amestecat într-o afacere murdară.

– Nu ştiu nimic, zise el la întâmplare.

– Aşteaptă! făcu jurnalistul indian, prietenul meu vrea să-ţi arate ceva.

Ţinea în continuare banii în mână, iar dealerul înţelese că picase într-o capcană. Nu avu timp să reacţioneze, străinul tocmai scosese de la curea un pumnal lung, cu mâner din corn, ornat cu pietre semipreţioase. Un *kukri*, pumnalul indian utilizat în dramele pasionale.

– Vrea să afle dacă ştii cumva despre acest *kukri*, continuă Pratap.

Khel Gaon privi arma fără să înţeleagă nimic.

– Nu, făcu el, este un *kukri*. Sunt peste tot. Vrea să cumpere unul?

– Nu, îl corectă Pratap, vrea să-i spui numele clientului tău israelian, ca să-i poată înapoia acest *kukri* care îi aparţine.

O cacealma minunată.

Khel Gaon îşi încordă toţi muşchii pentru a fugi, dar nu avu timp. Bărbatul blond întinse braţul şi vârful pumnalului îi înţepă bustul slab, între două coaste. Vru să se dea în spate, dar se lovi de perete. Pentru prima dată, întâlni privirea străinului. Rece, terifiantă.

– Dacă ne spui numele, insistă Pratap Vihar, câştigi 10 000 de rupii şi nimeni nu va afla nimic niciodată. Nu ne spui nimic, mori. Ştii bine că nu eşti decât un vierme împuţit. Viitoarea ta *karmă* poate că va fi mai bună...

Vârful pumnalului se înfigea între cele două coaste. O senzaţie ciudată îl sperie pe dealer: avea impresia că îi străpunge inima.

– Nu, bâigui el, nu cunosc pe nimeni.

– O să mori degeaba, zise bărbatul care era pe cale să-l înjunghie.

Khel Gaon îşi spuse că în acest loc slab frecventat n-avea cine să-i vină în ajutor.

Vârful se înfipse încă un milimetru, ceea ce era prea mult pentru epidermă.

Khel Gaon sughiţă şi rosti un singur cuvânt:

– Dev!

Vârful pumnalului nu se retrase.

– Unde locuieşte?

– Dharamkot. Este un evreu.

– Nu-i ştii celălalt nume, sau unde stă?

– O casă mare cu ferestre galbene, în capăt, pe dreapta.

Îi livrase droguri acasă.

De această dată, vârful se retrase şi simţi că i se puneau nişte bani în mână.

– *Atcha*! făcu Pratap Vihar, poţi pleca.

Khel Gaon alerga deja, fără să mai ceară cele 10 000 de rupii. Înspăimântat, încă mai ţinea la actuala sa karmă...

CAPITOLUL XIII

Lou nu reuşea să adoarmă. Ploaia se oprise şi era trecut de ora două dimineaţa. Întâlnirea cu probabilul agent CIA, aflat în căutarea ucigaşului ei plătit, o obseda. Un tip ca Dev nu era de folos decât dacă nu se confrunta cu o anchetă. Sub influenţa drogului, putea ucide, aşa cum fusese învăţat în timpul antrenamentului de comando, dar altfel, ar fi povestit totul după prima pereche de palme...

Or, chinezoaica nu ştia ce anume cunoşteau adversarii ei despre israelian. Simplul fapt că se aflau la Dharamkot era suficient ca să se alarmeze. În acest sat minuscul, îl puteau găsi uşor pe cel pe care-l căutau.

Se ridică, îmbrăcă un trening şi luă o şurubelniţă. În câteva minute, desfăcuse o bucată din planşeul care masca o ascunzătoare amenajată de mult, în care-şi păstra anumite documente.

Scoase un plic de plastic conţinând o armă. Un pistolet automat de 9 mm, fabricaţie rusească, un PSS destinat „operaţiunilor speciale", din care chinezii cumpăraseră câteva exemplare. Îi verifică încărcătorul şi îl puse în geantă. Apoi ieşi.

Nici ţipenie pe strada îngustă din spatele *Chonor House*. Chinezoaica porni spre vest, traversând satul pustiu. Turnurile templului tibetan de pe strada prin-

cipală străluceau slab sub clarul de lună. Lou mergea rapid, dar nu se simţi liniştită decât când ajunse la Tipa Road. La acea oră, nu se putea întâlni decât cu vacile. Din cauza violurilor recente, femeile nu ieşeau în afara satului, iar bărbaţii se drogau sau meditau. Reîncepu să plouă, iar Lou ajunse la intrarea în Dharamkot.

Împiedicându-se în gropile de pe drum, ajunse în cele din urmă la Paul's House.

Imobilul era cufundat în întuneric. Din fericire, uşa de la intrare era mereu deschisă. Lou urcă pe furiş scările şi se opri în faţa uşii lui Dev. Cu urechea lipită de canat, ascultă, fără să sesizeze niciun zgomot.

Apoi se aplecă şi ridică un colţ al covorului care servea drept ştergător de picioare. Cheia era acolo unde o lăsase ea, mai devreme, în cursul serii. Lou o introduse în broască, cu pulsul accelerat, şi deschise. Lumânările încă ardeau, la fel şi beţişoarele de tămâie, pentru a acoperi mirosul fad al haşişului. Dev adormise, cu pipa goală, aşezată pe pernă. Când chinezoaica se apropie de el, nu avu nicio reacţie. Calmă, scoase pistoletul din geantă. Graţie noii tehnologii, era mult mai bun decât armele clasice dotate cu amortizor. Lou trase cocoşul, apropie ţeava de urechea tânărului şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un zgomot slab, care nu risca să treacă dincolo de pereţi. Tânărul tresări uşor şi, după câteva secunde, începu să-i curgă sânge din nas. Lou îi puse mâna pe carotidă şi nu simţi nimic. Ezita să utilizeze un al doilea cartuş, încărcătorul având doar şase. Îi era aproape imposibil să facă rost de aşa ceva în India, poate doar în China...

Chinezoaica mai aşteptă câteva minute lângă cadavru, îi luă pulsul şi decise să nu execute un *overkilling*. După ce recuperă hârtia pe care îi scrisese lui Dev locul de întâlnire, se grăbi prin ploaie înspre Mac Leod Ganj. Urma să-şi modifice planurile, dar, cel puţin, „închisese o uşă". Dev, care îi cunoştea numele, nu mai avea cum să vorbească.

O oră mai târziu, ajunse înapoi în camera ei, udă leoarcă, puse arma la loc şi se culcă. Îi mai rămâneau încă multe de făcut. Tânărul tibetan pe care urma să-l întâlnească nu era destul de experimentat pentru acţiuni deosebite.

Prin urmare, avea două obiective imediate.

Să-l elimine pe acest agent al CIA şi apoi s-o abordeze pe prietena nemţoaicei, care ar fi putut să se afle în posesia fotografiei viitorului Dalai Lama.

După ce-l identifica pe acesta, Beijingul hotăra continuarea acţiunii.

Să-l elimine ori să-l răpească.

*

* *

Taxiul se opri în faţa *Chasad House Coffee*, la intrarea în Dharamkot. Abia coborât, Pratap Vihar se întoarse spre Malko.

– O să văd dacă acest Dev nu e cumva acolo. Aşteptaţi-mă aici.

Intră în internet-café, foarte solicitat la acea oră: toţi israelienii îşi chemau familiile în ajutor pentru a face rost de bani.

Jurnalistul indian ieşi după câteva secunde.

– Nu e aici. M-am întâlnit cu un tip care îl cunoaşte. O să încercăm să găsim casa cu ferestre galbene, undeva în josul satului, pe partea dreaptă, anunţă el.

Malko ezita. Avea de ales între mai multe soluţii, toate proaste.

Cea mai simplă era să alerteze, prin intermediul tibetanilor, poliţia indiană. Singura problemă era că nu avea nicio probă împotriva tânărului israelian, care ar fi negat totul. Tibetanii n-ar fi ridicat un deget, convinşi că era vorba de o problemă personală. Trebuia deci să încerce să-l intimideze pe israelian arătându-i *kukri*-ul cu care omorâse.

O şansă din două.

– Mergem, concluzionă el.

Dharamkot începea să se trezească. Câţiva israelieni erau deja pe străzi, iar ceaţa învăluia vârfurile învecinate. Descoperiră, trei sute de metri mai încolo, casa cu ferestre galbene, masivă ca un buncăr. În momentul în care intrară, întâlniră o fată brunetă, iar Malko o întrebă în engleză dacă îl cunoştea pe Dev.

– Primul etaj, făcu ea, camera 104, dar e prea devreme, doarme.

Camera 104 era încuiată şi ciocăniră degeaba, nu le deschise nimeni. Într-un final, un tip zburlit îşi scoase capul prin deschizătura unei uşi şi întrebă:

– Pe cine căutaţi?

– Pe Dev.

– Probabil că doarme.

– Este important.

– Atunci uitaţi-vă sub covor, în faţa uşii. Uneori, lasă cheia acolo.

Aşa era. Pratap Vihar deschise. Câteva secunde, crezură că israelianul dormea, apoi Malko zări firişoarele de sânge care i se scurgeau din nări. Starea de imobilitate nu-l înşela.

– Ce facem? întrebă Pratap foarte palid.

– Uitaţi-vă în actele lui.

Scotociră peste tot, fără să găsească nimic, în afară de câteva scrisori în ebraică. Nici urmă de vreo legătură cu un „localnic". În timp ce inspectau camera, bărbatul ciufulit reapăru şi zâmbi.

– V-am spus că e prea devreme...

– Sau prea târziu, răspunse Malko. A fost asasinat. Un glonţ în cap...

Hipiotul se apropie. Israelian şi el, nu se temea de cadavre.

– *Shit*! făcu el. Nu înţeleg. L-am văzut întorcându-se ieri seară. Şi stau în camera alăturată, dar nu am auzit nimic.

– Probabil că arma era dotată cu amortizor, concluzionă Malko. Cineva îi voia răul.

– Dealerul lui, făcu ciufulitul. Îi datora mereu bani, dar nu cred că l-ar fi ucis.

– Cunoştea multă lume?

– Aici, în comunitate, da.

– Şi în afară?

Tânărul israelian se gândi.

– Nu prea ştiu. L-am văzut de două sau trei ori cu o asiatică pe care cred c-o regula. O tibetană sau o chinezoaică. Sunt destule pe-aici.

– Ştiţi numele ei?

– Nu, nici nu cred că aş recunoaşte-o. Chemaţi poliţia?

– Am chemat-o, afirmă Pratap Vihar. Îi aşteptăm.

*

* *

Hotelul *Ghagzu* se afla la capătul unui drum abrupt, care domina centrul localităţii Mac Leod Ganj. Un stabiliment foarte modest, de vreo douăzeci de camere, unde străinii nu puneau niciodată piciorul. Lou urcă direct la etajul al doilea şi ciocăni la numărul 23.

Uşa se întredeschise şi apăru o figură neliniştită, cu o privire înspăimântată. Tashi Lumpo era mort de frică. Chinezoaica intră şi se aşeză pe pat.

– Am o treabă pentru tine, anunţă ea. Vei supraveghea o femeie care locuieşte în apropiere.

Îi dădu numele, adresa şi semnalmentele Lindei de Carvalho. Scopul era să afle cât mai multe despre ea.

Când termină, tibetanul îi întinse timid o scrisoare.

– Aş vrea ca părinţii mei s-o primească, zise el.

Lou luă scrisoarea şi o puse în geantă.

– Dacă lucrezi bine, o vor primi repede. Ne reîntâlnim aici mâine, la aceeaşi oră.

Coborând spre centru, Lou realiză că avea o echipă cam slabă pentru o sarcină aproape imposibilă. Îi trebuiau întăriri. În staţie, găsi taxiuri colective care coborau spre Dharamsala şi se urcă în unul. Trebuia să comunice rapid cu Delhi.

Din Dharamsala va apela un număr sigur.

În timp ce vehiculul se strecura printre versanţi şi pante stâncoase, îşi blestemă ghinionul. Prietena

nemţoaicei fusese cu siguranţă alertată şi era probabil prea târziu pentru a încerca o operaţiune de penetrare... Nu-i mai rămânea decât o soluţie: o acţiune în forţă. Pornind de la ideea că brazilianca ştia ceva despre fotografie, trebuia s-o facă să-i spună adevărul.

Cu orice preţ.

*

* *

Dagpo Rinpoche asculta rezumatul lui Malko, cu ochii pe jumătate închişi, vizibil surprins. Şi încă neîncrezător!

– Sunteţi sigur că moartea acestui individ are legătură cu noi? repetă el. Nu-l cunoşteam, iar poliţia indiană mi-a spus că nu avea nicio preocupare deosebită. Era doar un tânăr drogat care trăia din banii părinţilor.

Atâta candoare atrăgea admiraţia...

Malko încercă să-şi păstreze calmul.

– Drogaţii anonimi nu sunt omorâţi cu un glonţ în cap, remarcă el. Mai ales tras dintr-o armă prevăzută cu amortizor. Moartea acestui tânăr israelian este opera Guoanbu.

Tibetanul puse stiloul jos.

– Asta e grav. De ce să-l fi omorât?

– Fiindcă ar fi putut vorbi. De exemplu, cine a comandat uciderea Hildegardei Wachter. Desigur, un agent Guoanbu, care l-a manipulat. Această nemţoaică a fost ucisă pentru că ei credeau că vor recupera de la ea o fotografie.

– Ce fotografie?

Malko hotărî să treacă la subiect. Dacă tibetanii nu cooperau, nu va reuşi niciodată.

– Nu vă pot spune, recunoscu el. Aş vrea să îmi aranjaţi o întâlnire cu un apropiat al lui Dalai Lama, lama Yeshi Chaclok. El este la curent.

Directorul Securităţii păru ca picat din nori.

– Yeshi Chaclok! Dar nu face parte din serviciul de securitate. Este un consilier al Sfinţiei Sale. Un gânditor. Nu se întâlneşte cu nimeni. Nu am nici măcar numărul lui de telefon.

– Găsiţi-l, îl sfătui Malko. Spuneţi-i că sunt la curent cu existenţa fotografiei şi că, din nefericire, nu doar eu... Stau la hotelul *Surya*, iată telefonul meu mobil.

Afară ploua. Pratap Vihar părea înmărmurit.

– Nici eu nu-l cunosc pe acest lama, remarcă el. Ce face?

– Nu ştiu ce face, recunoscu Malko, dar este la curent cu multe lucruri. Ce urmează?

– Mă întâlnesc cu Lopsang Pakshi.

– Spuneţi-i de o chinezoaică care ar fi putut avea o legătură cu Dev. Poate că a remarcat-o. Eu mă duc acasă la Linda de Carvalho. Sunt neliniştit.

– De ce?

– Pentru că se află în pericol de moarte... Am cerut la Delhi să-mi trimită nişte „baby-sitters". Sper că vor rezolva rapid.

*

* *

Linda de Carvalho venea de la maestrul ei atunci când ajunse Malko. Imediat, îi propuse să bea un ceai şi se aşeză în poziţia lotusului pe covor.

– Ce mai e nou? întrebă ea.

– Asasinul prietenei tale a fost şi el asasinat, explică Malko.

Brazilianca uită să mai bea din ceai în timp ce Malko îi relată întâmplarea. Apoi concluzionă, bulversată:

– Dumnezeule, ce oribil! Există astfel de oameni şi aici! Dar ce vor?

– Să-l distrugă pe Dalai Lama, explică Malko. Şi s-ar putea să reuşească. Tibetanii sunt complet cu capul în nori; nu văd niciun rău nicăieri, chiar şi atunci când bate la ochi.

– Toate astea din cauza acestei fotografii?

– Da.

Brazilianca părea aiurită. Malko vru să facă un test.

– Îţi aminteşti numele acestui băiat?

– Da, bineînţeles, Shamar Situ. De ce?

Malko oftă.

– Măcar dacă l-ai fi putut uita! Chiar şi faptul că ţi-l aminteşti te pune în pericol de moarte.

Îi explică de ce. Adversarii lor puteau face legătura între Hildegarde Wachter şi Linda de Carvalho, declanşând o acţiune brutală pentru a o face să vorbească.

– Începând de acum, concluzionă el, nu te mai las singură.

– De ce?

– Ca să te protejez. După ce te întorci de la meditaţie, te duc la *Surya* până la noi ordine.

– Vrei să faci dragoste cu mine? propuse Linda de Carvalho.

Malko o lămuri cu un zâmbet.

– Nu, vreau să te pun la adăpost. *Surya* este mai sigur decât acest imobil pustiu noaptea. Pe curând.

În ciuda a ceea ce i se întâmplase Hildegardei Wachter, Linda de Carvalho nu părea să realizeze pericolul. Or, pentru oamenii din Guoanbu, orice persoană care deţinea o informaţie despre viitorul Dalai Lama era o ţintă. Era un alt univers. Coborând treptele roşii, Malko remarcă în parcarea pustie situată în stânga străzii un tânăr care cerceta ferestrele, şi asta îi atrase atenţia. Tot mai neliniştit, întors la *Surya*, sună de pe telefonul Blackberry criptat la staţia CIA din Delhi.

– Aţi dat curs cererii mele? întrebă el.

– Am transmis la Langley.

– Am nevoie de o armă.

– O să trimit pe cineva cu ceea ce trebuie, cu trenul sau cu maşina. O să-i ia ceva timp.

Abia închise, şi celălalt telefon mobil începu să sune. Auzi vocea groasă a directorului Securităţii, Dagpo Rinpoche.

– Respectabilul Yeshi Chaclok vă va primi în seara asta la ora cinci, anunţă el. Prezentaţi-vă la controlul de securitate, după mănăstire, cu un sfert de oră înainte.

CAPITOLUL XIV

Cu siguranţă, gărzile fuseseră instruite de israelieni! Nişte tibetani raşi în cap, tăcuţi, concentraţi, examinară servieta lui Malko cu o atenţie meticuloasă, chiar dacă portalul magnetic nu sunase. Demontând chiar şi stiloul şi verificându-i ceasul Breitling „Bentley", pentru a se asigura că era cu adevărat un cronograf. În exterior, doi soldaţi indieni vegheau, îmbrăcaţi în uniformă şi înarmaţi cu automate Kalaşnikov.

Totul se petrecea într-o clădire din faţa templului Namgyal, unde se agitau veseli vreo zece călugări tineri în robe portocalii, discutând şi glumind sub privirile blajine ale turiştilor indieni.

Unul dintre membrii securităţii îl însoţi pe Malko până la o clădire mică situată la baza rampei ce ducea spre casa lui Dalai Lama. Un salon cu pereţi verzui, canapele maro şi o bibliotecă.

– Aşteptaţi acolo, făcu el laconic.

După cinci minute, clona primului agent de pază veni la Malko şi-l traversă rampa. Intră pe o scară exterioară din lemn într-o clădire care mirosea a tămâie. Agentul ciocăni la o uşă din lemn închis la culoare şi o deschise, retrăgându-se imediat.

Lama Yeshi Chaclok semăna cu un personaj de desene animate, cu burta lui enormă, statura scundă,

faţa rotundă şi craniul ras. Se legănă până la Malko şi se aşezară amândoi pe o canapea. Fereastra largă dădea spre o peluză unde se ridica o casă cu acoperiş tibetan: casa lui Dalai Lama.

Se aduse ceai.

Lama îi întinse lui Malko o farfurioară plină cu fursecuri.

– Sunt delicioase. Sfinţiei Sale îi plac mult, dar nu se găsesc pe-aici. Uneori sunt aduse de la Delhi. A avut bunătatea să-mi dea câteva.

Malko gustă: erau fursecuri cu ciocolată, absolut normale.

– Dagpo Rinpoche mi-a spus că doriţi să mă vedeţi, începu lama pe un ton blând, într-o engleză foarte plăcută. Ştiu cine sunteţi pentru că am fost anunţaţi de venirea dumneavoastră. Vă considerăm un prieten...

– Mulţumesc, aprecie Malko. M-am gândit de fapt că trebuie să ne întâlnim fiindcă sunteţi foarte apropiat de Sfinţia Sa. Deci sunteţi la curent cu planurile sale.

Lama făcu un gest prudent.

– Oh, nu îmi încredinţează toate gândurile sale, îl corectă el cu un zâmbet modest.

– Sunteţi totuşi la curent cu planul său de a schimba modul de desemnare a succesorului său, începu Malko.

Lama Chaclok întoarse privirea jenat.

– A evocat această posibilitate, recunoscu el evaziv.

Faţă de reticenţa sa vizibilă, Malko decise să pună punctul pe i.

– Nu este vorba de un capriciu, sublinie el, Statele Unite, aşa cum crede India, ţin ca influenţa lui Dalai Lama să se exercite asupra tibetanilor rămaşi în Tibet sau în provinciile învecinate. Pentru aceasta, Dalai Lama trebuie să rămână independent şi să locuiască într-o ţară unde este liber.

– Absolut, aprobă lama Chaclok.

– Chinezii, continuă Malko, au stabilit un plan „B" care le-ar permite, în cazul de faţă, să desemneze următorul Dalai Lama imediat după decesul celui actual. Un viitor Dalai Lama care să le fie subordonat lor. Adică în Tibet. Aşa este?

– Am auzit vorbindu-se de acest plan, recunoscu lama Chaclok.

Malko decise să meargă mai departe.

– Au recrutat chinezii destui călugări, dintre cei rămaşi în Tibet, pentru a conferi acestei alegeri o aparentă legitimitate? întrebă el.

De această dată, răspunsul se lăsă aşteptat.

– Se pare că da, sfârşi prin a mărturisi interlocutorul său. Călugării rămaşi în mănăstirile noastre din Tibet sunt supuşi unor enorme presiuni. Sunt ameninţaţi cu deportarea în Lao-Gai dacă nu cooperează cu ocupaţia chineză. Sunt oameni fragili, puţin obişnuiţi cu confruntările vieţii moderne. Se vor lăsa supuşi.

– Deci, concluzionă Malko, trebuie să-i luaţi pe chinezi prin surprindere. Dacă Dalai Lama, încă din timpul vieţii, şi contrar regulii *tulku*[1], respectată de

[1] Reîncarnarea.

peste zece secole, își desemnează succesorul, chinezii vor „sponsoriza" mai greu un al doilea. Cu atât mai mult cu cât Dalai Lama, aflat în exercițiu, va putea să denunțe această manipulare.

– Analiza dumneavoastră este corectă, recunoscu lama Chaclok.

– Ce vă împiedică atunci să puneți la punct acest plan? insistă Malko.

Călugărul închise ochii. Îndelung. Ca și cum adormise. Când îi redeschise, arboră o expresie aproape dureroasă.

– Aș fi vrut să mă fi sfătuit cu Sfinția Sa înaintea acestei întâlniri, mărturisi el. Îmi cereți să vă transmit secrete atent protejate. În interesul nostru.

– Suntem în aceeași tabără, sublinie Malko, iar pentru a vă ajuta, trebuie să înțeleg. De altfel, sunt deja la curent cu multe chestiuni. Grație revelațiilor postume ale prietenei dumneavoastră, Kalsang Mo. Era la curent.

– Deloc, corectă călugărul. Știa doar cine fusese ales pentru a-l încarna pe viitorul Dalai Lama.

– Sunt mulți oameni la curent cu acest aspect?

Lama Chaclok își scutură capul său rotund.

– Nu, bineînțeles, nimeni în afară de „primul cerc". Eu am apelat la Kalsang Mo, căci aveam o mare stimă pentru ea. Vorbind limba noastră, adoptându-ne cultura, ea trăia după codul nostru moral. Totul este din vina mea.

– Știu de ce ați ales-o, îl liniști Malko. Avea exact profilul căutat. Nu ați comis nicio greșeală.

– Dar a fost asasinată, spuse călugărul tibetan.

– Nu a comis nicio imprudenţă, îl corectă Malko. Cei care se află în spatele acestei crime ştiau că aţi ales deja un copil pentru a fi viitorul Dalai Lama. Nu aveţi nicio idee asupra modului în care au aflat de Kalsang Mo, că ştia acest secret?

– Nu, recunoscu lama Chaclok. Mult timp, n-am vrut să cred că moartea ei are legătură cu acest aspect. Descoperirile prietenului nostru Dagpo Rinpoche nu lasă, din nefericire, nici urmă de îndoială.

Părea tot mai deranjat. Malko încerca să se lămurească.

– Cine ştia de existenţa fotografiei lui Shamar Situ?

– Habar n-am. Nici măcar eu nu ştiam că se află în posesia ei. Chiar băieţelul i-a dat-o, ca gest de afecţiune.

– A fost văzută cu el când venea să-l mediteze la TRC?

– Nu se ducea niciodată acolo, îl corectă imediat lama Chaclok. Băiatul era adus aici, într-o cameră de lângă biroul meu. Nimeni nu ştia nimic.

– Nici măcar cei care erau lângă el la şcoală?

– Nu li s-a spus niciodată nimic.

Deja un prim mister.

– Ştiaţi că prietena dumneavoastră, Kalsang Mo, lucra pentru un serviciu de informaţii occidental? întrebă Malko pe un ton calm.

Un înger trecu şi se îndreptă direct spre Tibet, de cealaltă parte a Himalayei. În mod vizibil, călugărul rotofei ar fi vrut să fie în altă parte.

– Nu! recunoscu el. A fost o mare decepţie pentru mine. Îi acordasem toată încrederea.

– Nu v-a trădat-o, îl corectă Malko. BND-ul german o plătea doar pentru a încerca să-i descopere pe inamicii dumneavoastră... De altfel, moartea ei a servit cel puţin la ceva: a scos la iveală complotul chinez împotriva dumneavoastră. Fără această întâmplare, aţi fi dormit liniştiţi, fără grijă.

– Este adevărat, bâigui călugărul. Dar...

– Aş vrea să înţeleg ceva, continuă Malko. De ce nu faceţi cunoscută lumii identitatea viitorului Dalai Lama? Din acel moment, va fi apărat de notorietatea sa, iar chinezii nu vor mai îndrăzni să unelteasca împotriva lui...

Yeshi Chaclok îşi frecă mâinile grase una de cealaltă.

– Trebuie să juraţi că n-o să spuneţi nimănui ceea ce vă comunic acum, ceru el. Sfinţia Sa, în marea lui înţelepciune, a avut ideea şi curajul să vrea să schimbe tradiţia pentru a da o şansă tibetanilor în faţa chinezilor. Doar că organizaţia noastră budistă este o maşinărie greoaie, cu oameni care trăiesc uneori în alt secol, care nu au niciun contact cu lumea exterioară. Sunt călugări care îşi petrec viaţa în meditaţie.

– Înţeleg, recunoscu Malko.

– A trebuit deci să-i convingă, pe rând, explică lama Chaclok. Să le trimită emisari celor din Tibet, să primească răspunsurile într-un limbaj codificat. Uneori, durează luni de zile. Sfinţia Sa lucrează la asta de peste trei ani. Pas cu pas. Abia recent a fost sigur că obţine o majoritate care să accepte schimbarea tradiţiei. Asta pune nişte probleme spirituale foarte delicate.

– Cum aţi rezolvat aspectul legat de reîncarnare? întrebă Malko pentru prima lui lecţie de budism.

– A fost relativ uşor, recunoscu călugărul. Era evident imposibil ca Sfinţia Sa să se reîncarneze încă din timpul vieţii. Atunci, el a fost cel care l-a ales pe unul dintre foştii săi consilieri, un om foarte înţelept, foarte respectat, Trijang Ripoche, mort acum doi ani la vârsta de 84 de ani, după ce a rămas alături de *Kundun* toată viaţa... Decretând că acest tânăr, Shamar Situ, este reîncarnarea bătrânului înţelept, Sfinţia Sa face tranziţia mai uşoară.

– Ce aşteptaţi ca să mergeţi mai departe? De ce nu-l puneţi pe acest băiat sub protecţie oficială?

– Înţelepţii din comunitatea noastră i-au cerut un timp suplimentar Sfinţiei Sale, explică lama Chaclok, după ce l-au audiat pe şeful negociatorilor tibetani, care a organizat mai multe întâlniri din 2002 până acum, Lodi Gyatlgen Gyari. Cum chinezii au promis că vor relua discuţiile, înţelepţii i-au cerut o ultimă amânare lui *Kundun*. Ei ar vrea să menţină tradiţia. Încă mai speră că guvernul chinez va accepta cererea legitimă a Sfinţiei Sale: autonomie culturală în Tibet.

– Dar nu vor accepta niciodată! remarcă Malko.

Yeshi Chaclok zâmbi plin de tristeţe.

– Dumneavoastră o ştiţi, eu o ştiu. Ei încă mai speră. Aceste discuţii nu au nicio substanţă, chinezii câştigă timp. După Jocurile Olimpice, vor renunţa la ele oficial, continuând fără probleme colonizarea Tibetului... Deja, în timpul convorbirilor din 2002, când pretindeau că ne ascultă, începuseră să închidă şcolile în care se preda tibetana...

Mereu aceleaşi vechi metode comuniste.

– Înseamnă că sunteţi blocaţi pentru câteva luni?

– Mi-e teamă că da, recunoscu Yeshi Chaclok.

– Deci, pe scurt, concluzionă Malko, chinezii cunosc planurile lui Dalai Lama, ştiu că şi-a ales deja un succesor, dar nu şi despre cine e vorba. Sau unde se află.

– Cred că ei ştiu că se află aici. Altfel, nu ar fi ucis-o pe Kalsang Mo.

– Îl vor identifica până la urmă.

– Este adevărat, dar ce putem face?

Malko avu brusc o idee.

– În loc să-l ascundeţi, arătaţi-l!

Tibetanul îl privi uimit.

– Dar este extrem de periculos! protestă el. Chinezii vor face totul pentru a-l prinde, sau mai rău.

– Probabil, recunoscu Malko, dar cel expus atacurilor lor nu va fi cel adevărat...

– Poftim?

Malko se aplecă spre călugăr.

– Imaginaţi-vă că alegeţi un alt băiat, de aceeaşi vârstă, şi că-i organizaţi o pază destul de vizibilă. Fără explicaţii oficiale, bineînţeles. Chinezii din Guoanbu, care se află în Mac Leod Ganj, vor observa imediat. Şi poate că vor încerca ceva. Ceea ce v-ar permite să-i prindeţi în flagrant delict...

Lama Chaclok nu răspunse, surprins de această propunere îndrăzneaţă, şi murmură în cele din urmă:

– Este o decizie pe care n-o pot lua singur. Trebuie să discut cu Sfinţia Sa.

– Faceţi-o repede! îi ceru Malko. Este cea mai bună cale de a-l proteja pe viitorul Dalai Lama. Cui i-a comunicat deja numele lui Sfinţia Sa?

– Bineînţeles, călugărilor din Consiliul de regenţă şi familiei sale rămase în Tibet.

Malko simţi cum îi creşte pulsul.

– Cum i-aţi anunţat?

– Prin mesageri siguri.

– Nu există posibilitatea unei scurgeri de informaţii?

– Nu.

Îşi dădu imediat seama că întrebarea lui era fără rost. Dacă chinezii ar fi cunoscut identitatea viitorului Dalai Lama, nu ar mai fi asasinat-o pe Hildegarde Wachter pentru a recupera fotografia... O întrebare îi stătea pe limbă.

– Trebuie neapărat să descoperim cum a aflat Guoanbu de decizia lui Dalai Lama, insistă el. Altfel, vă aflati în faţa unei noi probleme. Dacă au o „sursă" în interiorul organizaţiei, trebuie găsită.

– Cum?

– Cine mai ştie, în afară de Dalai Lama?

Lama Chaclok se gândi câteva clipe şi enumără:

– Nişte bătrâni călugări care nu au legături cu nimeni şi cred că Sfinţia Sa i-a împărtăşit planul şi lui Karmapa.

– Cine este Karmapa?

Lama Chaclok zâmbi în faţa ignoranţei lui Malko.

– Reprezentantul uneia dintre cele patru şcoli de budism tibetan, Sfinţia Sa al şaptesprezecelea Gyalva Karmapa, reîncarnarea celui de-al şaisprezecelea Karmapa, mort în 1982. Să zicem că este o „linie" paralelă Sfinţiei Sale Dalai Lama, foarte respectată. Dacă acesta din urmă este din 1642 şeful

pământesc al Tibetului, există în paralel trei şcoli de budism fără o astfel de putere. Şefii lor nu sunt decât lideri spirituali.

– Karmapa se află în Tibet?

– Nu, a fugit din Tibet în 2000, pe jos, fiindcă se temea să nu fie prins de chinezi. Se află de atunci la câţiva kilometri de aici, la mănăstirea tantrică Gyuto, în satul Sidbarti. Sfinţia Sa l-a instalat acolo. Este încă foarte tânăr, are 22 de ani, şi îşi continuă studiile religioase. Este unul dintre oamenii care contează cel mai mult în budismul tibetan.

– De ce i-ar fi împărtăşit Dalai Lama planul său?

Lama Chaclok păru surprins.

– Dar este normal! Sunt ca fraţii! Chiar dacă nu aparţin aceleiaşi şcoli. În plus, Karmapa este foarte respectat pentru că a fugit din China, asumându-şi riscuri fizice enorme. Astăzi, dă lecţii, meditează şi studiază. Vine aici uneori să ia masa împreună cu Sfinţia Sa.

Malko simţea că interlocutorul său credea neclintit în cvasisanctitatea lui Karmapa, aşa cum credea Linda de Carvalho în motorul cu apă.

Nu se trece peste credinţă...

Yeshi Chaclok, în ciuda calmului său, dădea semne de nervozitate. Malko înţelese că era timpul să termine întâlnirea. Se ridică.

– Întrebaţi-l pe Sfinţia Sa dacă ar fi de acord să scoată în faţă un „fals" viitor Dalai Lama, ceru el, şi contactaţi-mă cât mai repede posibil. Fără să folosiţi telefonul. Eu o să încerc să demasc reţeaua Guoanbu de aici înainte să ne facă şi alte probleme.

Afară ploua. În timp ce se întorcea la *Surya* pe jos, îşi zise că se înhăma la o sarcină aproape imposibilă. Pe de o parte, erau oameni naivi, atemporali, fără apărare, iar de cealaltă parte, ferocele Guoanbu, cu puterea Chinei în spatele lui, şi un obiectiv strategic foarte precis: să ocupe Tibetul. Malko înţelegea de ce voiau atât de mult să-l identifice pe al cincisprezecelea Dalai Lama: dacă reuşeau să-l elimine, asta ar fi dat o lovitură fatală planurilor actualului Dalai Lama, permiţându-le să dezvolte o altă strategie.

Grăbindu-se prin ploaia tropicală, îşi zise că în Mac Leod Ganj se afla cel puţin un membru al Guoanbu, înarmat, care n-ar fi ezitat să-l omoare. Erau deja două cadavre şi nu ţinea să fie el al treilea.

Linda de Carvalho era în pericol de moarte, ca şi el. Avea însă o prioritate absolută: să găsească „cârtiţa" din sânul organizaţiei tibetanilor din exil. Ceea ce părea aproape imposibil.

Când ajunse, ud leoarcă, la *Surya*, se duse în camera lui. Aici, etajele erau inversate, hotelul fiind construit pe versantul dealului. Formulă un text lung pe telefonul mobil criptat, destinat staţiei CIA din Delhi.

Mai întâi, pentru a cere o armă şi întăriri, apoi pentru a întreba dacă CIA avea informaţii despre al şaptesprezecelea Karmapa, Ogyen Trinley Dorge.

CAPITOLUL XV

Lou stătea ca pe cărbuni încinşi. Graţie rapoartelor lui Tashi Lumpo, pe care-l utiliza pentru supravegherea Lindei de Carvalho, ştia destule despre deplasările braziliencei pentru a pune la punct un plan de răpire. Linda de Carvalho avea o viaţă simplă, mergând de acasă la buticul unde lucra sau la cursurile de budism.

Lou concluzionase că cea mai bună strategie de atac era s-o răpească de acasă, noaptea.

Desigur, succesul nu era garantat. S-ar fi putut ca brazilianca să nu cunoască identitatea băiatului pe care Beijingul îl căuta cu disperare. Dar, *a contrario*, era singura persoană care putea să ştie ceva.

Pentru a-i smulge secretul, dacă-l ştia, Lou nu vedea decât o metodă: răpirea, urmată de un „interogatoriu" feroce.

Apoi, corpul Lindei de Carvalho urma să fie aruncat într-un loc pustiu.

Pentru asta, avea nevoie de ajutoare. Doar nu putea să se bazeze pe timidul Tashi Lumpo pentru o acţiune violentă.

În mesajul ei cifrat, ceruse întăriri şi le aştepta, în timp ce ploaia bătea în ferestre. Pentru moment, lăsase deoparte cealaltă solicitare a lui Tang Daxian, numărul 2 din Guoanbu la Delhi, adică eliminarea

agentului CIA care se afla frecvent în compania Lindei de Carvalho.

Prea riscant pentru moment.

Se auzi bătând la uşă şi sări pentru a deschide. Dădu cu ochii de două feţe familiare, Tian Guchun şi Jya Keyun. Erau doi agenţi de la „Operaţiuni speciale" de la baza din Delhi, stabiliţi în India sub acoperirea de jurnalişti ai agenţiei China Nouă.

– Bună ziua, surioară! ziseră ei. Se pare că ai nevoie de ajutor.

Intrară, lăsând din mâini rucsacurile grele. Îmbrăcaţi amândoi cu şorturi lungi, purtând încălţări de munte şi caschete de pânză, semănau cu împătimiţii de drumeţii care porneau să urce pe Himalaya.

– Oficial, vom explora valea Triund, anunţară ei. Am făcut rezervare la *Chiner Lodge*.

Lou era salvată!

– Scăpaţi de bagaje, zise ea, şi reveniţi aici la căderea nopţii. Am treabă cu voi începând din seara asta.

Le explică ce aştepta de la ei, iar aceştia nici nu clipiră.

– Aveţi o maşină? întrebă ea.

– Da, am venit de la Delhi cu ea.

– Perfect, aprobă Lou. Am un loc sigur pentru interogatoriu. În oraş.

Din ajun, Cathy Summer, veterinara australiană, nu mai locuia la Lopsang Pakshi, împărţind camera de hotel cu Pratap Vihar, noul ei amant. Lopsang Pakshi era plecat la Dharamsala pentru a organiza un festival de muzică tibetană şi nu se întorcea decât peste două zile. Era suficient deci să o răpească pe braziliancă şi să o ducă în apartamentul tibetanului, de la care avea cheia. Acolo, nu-i va deranja nimeni.

Nu-i mai rămânea decât s-o răpească pe Linda de Carvalho. Chiar în această noapte...

*

* *

Văzând-o pe Linda de Carvalho apărând în holul de la *Surya*, Malko îşi zise că tânăra era cu adevărat sexy, cu pălăria ei neagră, faţa bine proporţionată, ochii închişi la culoare şi gura mare şi roşie. Părea că pluteşte, încălţată cu bascheţi şi înfăşurată într-o rochie de mătase multicoloră.

– Sunt bucuroasă! anunţă ea. Am făcut vânzări bune. Mi-e foame.

– Luăm cina? întrebă Malko.

– Este un restaurant tibetan ceva mai sus, zise ea, *Guryu*. E destul de bun.

– Mergem la *Guryu*.

Pe stradă, vântul îi lipi rochia de corp, iar Malko putu constata că nu purta sutien. Ciudat, dar avea impresia că nu făcuse niciodată dragoste cu ea, atât de curioase fuseseră împrejurările întâlnirii lor. Iar acum o dorea foarte mult.

Restaurantul era sordid, cu mese din lemn, mulţi rezidenţi străini şi o mâncare infectă: oase de miel de care atârnau câteva bucăţi de carne înmuiate într-un sos amestecat cu vitriol. Din fericire, orezul pansa rănile stomacului. Brazilianca nu mânca decât orez şi părea să-l găsească delicios. Terminară cu un ceai, fiindcă nu aveau cafea...

Ieşind, Linda de Carvalho se întoarse spre Malko.

– Nu vreau să merg la *Surya*, anunţă ea pe un ton calm.

– De ce?

Îşi puse mâna pe braţul lui Malko.

– Nu-mi plac vibraţiile de acolo. Să mergem în camera mea.

De ce nu, îşi zise Malko.

Doar rămânea cu ea pentru a o proteja. Primise un text criptat prin care era anunţat că îi vor trimite o armă, iar staţia din Delhi încerca să găsească informaţii despre Karmapa. Era o lovitură cu bătaie lungă, şi nimic nu părea să-i contrazică intuiţia. Dar se temea de spioni. Ruşii şi chinezii fuseseră întotdeauna maeştri în materie, lăsându-şi „marionetele" în conservare timp de luni sau ani de zile, şi apoi reactivându-le... Când nu puteau fi bănuiţi. Poate că-şi imagina el, dar chinezii aveau cu siguranţă o sursă foarte apropiată de Dalai Lama, pentru a fi la curent cu planul lui secret. Mai rămânea un punct neclar: fotografia. Karmapa nu prea avea cum să fie la curent cu identitatea băiatului şi cu rolul Hildegardei Wachter. Deci exista o a doua „cârtiţă" în anturajul lui Dalai Lama.

Aceasta ştia că nemţoaica se afla în posesia fotografiei. Ar fi trebuit s-o interogheze, dar Malko nu ştia cum s-o facă...

Urcau încet pe o stradă în pantă, depăşind o parcare mereu goală. Malko remarcă în această seară o maşină care staţiona acolo, una mică şi albă.

Urcară scările roşii. Culoarul era pustiu, ca şi întregul imobil.

Odată ajunsă în casă, Linda de Carvalho petrecu mai multe minute aprinzând beţişoare de tămâie, lumânări şi, în cele din urmă, puse muzică, un fluier subţire al cărui sunet repetitiv păru că o aruncă în

transă. Apoi aranjă mai multe perne într-un colţ, construind un fel de scaun confortabil.

Îl luă pe Malko de mână şi începu să-i descheie cămaşa din voal, într-o manieră extrem de senzuală. Îi atinse pieptul cu palmele ca o adiere de vânt. Malko o mângâie la rândul lui prin mătasea rochiei şi simţi cum sfârcurile sânilor i se întăresc. Vru să meargă mai departe, dar brazilianca îl opri.

– Nu încă! şopti ea.

Calmă, îl dezbrăcă pe Malko complet, apoi luă un unguent incolor dintr-un borcan şi începu să-i maseze sexul.

Reacţia fu instantanee: începu să se întărească văzând cu ochii şi Malko avu o senzaţie de arsură. În câteva clipe, era tare ca un catarg, iar Linda îi aruncă o privire aprobatoare.

– Maestrul meu m-a învăţat asta, zise ea. Este foarte puternic.

Malko era excitat ca un armăsar tânăr. Se apropie de Linda, care îl lăsă câteva secunde să se lipească de ea, apoi se retrase.

– Aşază-te, zise ea.

Chiar ea îl aranjă pe perne, cu bustul vertical şi bazinul uşor ridicat.

– Închide ochii, zise ea, şi gândeşte-te intens la ceea ce vom face. Şi mai ales nu te atinge.

El se conformă. Pentru moment, CIA şi chinezii păreau foarte departe. Tămâia îl ameţea şi începea să-i înţeleagă pe cei care rămâneau acolo, cufundaţi în fantasmele lor şi în fumul de haşiş.

Linda îşi dădu jos rochia, păstrând doar un minuscul triunghi de mătase grej. Apoi scotoci într-o

cutie şi, când reveni, arbora nişte cercei din coral şi mai multe şiruri de perle în jurul gâtului, care atârnau între sânii rotunzi. În această ţinută, se aşeză în genunchi în faţa lui Malko, privindu-i mădularul care parcă ţâşnea din abdomenul lui. Nu era decât în sandale. Respirând adânc, ca pentru a-şi umple plămânii cu tămâie, se aplecă şi perlele atinseră sexul lui Malko. La început, crezu că este o mişcare greşită, dar, foarte repede, înţelese că făcea parte din joc.

Tânăra îşi balansa bustul lateral, aplecându-se tot mai mult. Instinctiv, el se ridică, apropiindu-şi sexul excitat. Linda nu-i acordă mai mult de o suflare, ceea ce lui îi dădu fiori. Remarcă atunci că îşi dăduse cu ruj pe sfârcurile sânilor.

– Poţi să te joci cu sânii, zise ea. Dar nu mă atinge în altă parte.

Nu trebui să-i spună de două ori. Când degetele lui atinseră pielea mătăsoasă a sânilor grei, avu impresia că sexul i se mărea şi mai mult.

Linda de Carvalho îşi continua mişcarea legănată, lăsându-se tot mai jos, până ce gura îi atinse în cele din urmă sexul excitat.

Lui Malko îi venea să ţipe.

Fără să-şi dea seama, inspira aroma de tămâie. Realiză că mâinile lui frământau sânii braziliencei tot mai tare.

– Ia-mă în gură! o imploră el.

Ea se mulţumi să îl zgârie uşor de-a lungul mădularului, apoi limba îi ţâşni ca un şarpe şi literalmente lovi penisul umflat.

Aproape că ejaculă.

Se terminase deja.

Deodată, faţa Lindei coborî lent, inexorabil, într-o mişcare regulată, înghiţindu-l până la rădăcină. Crezu că decolează de pe perne. Gura ei părea elastică. Scoase un ţipăt înăbuşit şi, în acelaşi moment, degetele braziliencei se strânseră violent în jurul sexului, blocând plăcerea gata să ţâşnească.

Gura se retrase, ca o maree, lăsând un sex lucios, roşu şi tare ca oţelul.

– Nu acum, zise ea, vreau să-ţi simt sămânţa în mine, în pântecul meu. Gândeşte-te la acest moment! Joacă-te cu sânii mei.

Se juca atât de tare cu ei, încât erau plini de dâre roşii... Linda reîncepu, înghiţindu-l de această dată dintr-o singură mişcare, cu limba dansând într-un balet diavolesc în jurul lui. Era obligat să-şi înfigă unghiile în perne ca să nu se arunce asupra femeii. În acelaşi timp, cu o mână începu să-l mângâie pe piept, masându-i mameloanele excitate.

Nu simţea că trăieşte decât prin această gură care se juca cu el într-un mod demonic. Deodată, simţi că mâna care îl strângea dispăruse şi deschise ochii. Linda tocmai se aşeza pe o pernă mare, din mătase roşie brodată, într-o poziţie aproape acrobatică: cu picioarele depărtate pe sol, coapsele larg desfăcute, oferindu-şi sexul, iar capul, de cealaltă parte a pernei, aproape atingea solul. Întinsă ca un arc, se oferea într-o manieră foarte obscenă.

Când Malko se apropie de ea, îi zise cu o voce fermă:

– Nu mă atingi decât cu sexul; mă penetrezi lent. Când ajungi la capăt, te opreşti şi nu te mai mişti... Sprijină-te pe mâini.

Se supuse şi avu senzaţia unui duş foarte cald atunci când sexul lui, la fel de tare ca şi până acum, îl penetră pe cel al femeii. Pătrunse până în fundul vaginului. Se opri, ţinându-şi respiraţia din toate puterile. Atunci, foarte încet, Linda îşi ridică picioarele, îndoindu-le ca o broască, cu capul în continuare pe sol. În această poziţie, Malko nu pierdea niciun milimetru, şi exact asta urmărea.

– Acum, ordonă Linda, retrage-te aproape complet şi începe să te mişti.

Ceea ce şi făcu. La început lent, apoi înfigându-se tot mai puternic. La fiecare mişcare, Linda gemea, cu un şuierat lung, apoi strigă un singur cuvânt:

– *Now!*

Malko se năpusti cu toată forţa, penetrând-o cât de adânc putea. În momentul în care simţi cum sperma reţinută atâta timp ţâşneşte din el, coapsele cărnoase ale braziliencei îi cuprinseră şoldurile, ţinându-l înfipt în pântecul ei. Avu impresia că vede cum sperma inundă mucoasele partenerei şi gemu fără oprire.

Rămaseră împreunaţi. Sexul lui, în mod ciudat, nu se înmuia.

– Retrage-te! ordonă Linda.

Se supuse şi, cu supleţe, femeia îşi puse picioarele pe sol, aşezându-se pe pernele pe care Malko îşi savurase felaţia. Îngenunche din nou, cu fundul ridicat, şi se întoarse.

– Vino pe partea cealaltă, ceru ea.

Nu-şi mai revenea: în ciuda orgasmului fulgerător, erecţia nu-i scăzuse. Când se apropie de femeie, aceasta îşi duse mâinile la spate, depărtându-şi fesele pentru a-i oferi un acces mai uşor.

Malko se înfipse în ea dintr-o mişcare, cu atâta putere, încât se aplecă înainte, ameţit de isprava lui. Abia o penetrase, că simţi cum începe să-l strângă ritmic, trăgându-l în ea. Cu braţele depărtate şi sânii striviţi de perne, Linda de Carvalho se lăsa sodomizată fără urmă de pudoare.

Malko o pistonă până avu palpitaţii! Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Când îşi dădu seama că ejaculează pentru a doua oară, îşi înfipse mâinile în şoldurile ei şi o penetră de parcă ar fi vrut să-i ajungă în gât.

Acoperit de transpiraţie, se retrase, în continuare în erecţie. Linda de Carvalho se întoarse cu faţa spre el, zâmbind copilăreşte.

– Faci dragoste minunat! zise el.

Ea coborî privirea, modestă.

– Guru m-a învăţat... Se controlează complet. Uneori, facem dragoste câteva ore la rând. Este extraordinar.

Tantrismul avea ceva bun în el.

Malko reîncepu să raţioneze.

– O să rămân cu tine, zise el.

– De ce? N-ai făcut dragoste destul?

– Ba da, dar nu vreau să rămâi singură. Este periculos în acest moment.

– Încui uşa cu cheia, promise ea. Îmi place mult să dorm singură.

Resemnat, Malko începu să se îmbrace. Linda îl sărută cast. Nici măcar nu-i cunoştea gustul limbii... Coborând scările roşii, acestea i se părură sinistre. Nu mai ploua şi era răcoare. O luă pe drumul asfaltat.

Paşii îi răsunau în întuneric, iar picioarele parcă mergeau singure.

*

* *

Lou urmărea silueta în întunericul de pe stradă. Imediat după ce aceasta dispăru, şopti:

– *Gung Ho!*[1]

Era extrem de uşurată: dacă agentul CIA ar fi rămas să doarmă acolo, planurile lor ar fi fost date peste cap. Desigur, îl puteau neutraliza, dar nu ştiau dacă era sau nu înarmat. Şi trebuiau neapărat să descuie uşa. Unul dintre cei doi oameni veniţi de la Delhi putea deschide orice încuietoare, dar asta producea întotdeauna zgomot. Ieşiră toţi trei din Toyota, traversând strada şi urcând scările roşii.

Erau echipaţi cu o lanternă cu fascicul foarte fin. Urcară în linişte. Ajunşi în faţa uşii braziliencei, cel mai tânăr dintre cei doi bărbaţi scoase o trusă de chei şi începu să se ocupe de încuietoare. Lou aştepta în spatele lui, cu un flacon de cloroform şi un tampon mare de vată în mână. Metodele simple erau cele mai bune. Voia s-o ducă pe braziliancă acasă la Lopsang Pakshi. Apoi, doar diavolul mai putea s-o oprească să-i facă ceea ce ştia ea mai bine. Or, preşedintele Mao declarase de mult timp că diavolul nu exista.

[1] Înainte.

CAPITOLUL XVI

Malko ajunsese la capătul străzii pe care locuia Linda de Carvalho, în faţa standului greviştilor foamei, când se gândi deodată maşina albă observată în parcare, ceva mai jos de unde stătea. Un detaliu îi reveni în memorie: de obicei, intrarea în această parcare era permanent blocată de un lanţ. Or, i se părea că nu îl văzuse.

Uşor neliniştit, se întoarse, urcând repede fâşia de beton. Chiar înainte de a ajunge în dreptul parcării, pulsul îi crescu. Maşina albă văzută mai devreme era oprită pe stradă, în dreptul scărilor care duceau spre locuinţa Lindei de Carvalho. Grăbi pasul şi ajunse în parcare; lanţul era căzut pe jos, îl luă şi îi examină capătul, descoperind imediat că lacătul fusese spart.

Maşina care bloca strada nu se mişcase, iar liniştea era pătrunzătoare.

Instantaneu, fu sigur de un lucru: tocmai o atacau pe Linda de Carvalho. Desigur, un comando al Guoanbu. Se blestemă în sinea lui. Din cauza încetinelii CIA, era complet neputincios. Fu tentat să urce scările roşii, dar risca să dea peste oamenii înarmaţi ai Guoanbu, care nu ar fi ezitat să-l elimine fizic.

Gândurile i se învârteau cu viteză în cap. Cu orice preţ, trebuia să câştige timp. Să-i împiedice să plece dacă veniseră s-o răpească. Nu cunoştea, evident, ce *modus operandi* foloseau ei, dar prezenţa

maşinii albe care bloca strada părea să indice o operaţiune rapidă.

Ceea ce părea logic.

Brazilianca nu se va lăsa uşor, iar derularea unui interogatoriu în acest imobil locuit prezenta riscuri serioase. Întrevăzu deodată o cale de a câştiga timp: aplecându-se, găsi, pe bâjbâite, valva roţii. O deşurubă şi o apăsă. Şuieratul aerului care ieşea din cauciucuri îi ridică moralul... Trecu la următoarea roată, pândind cu un ochi scările, din fericire încă pustii.

Dacă veniseră s-o omoare, era prea târziu, dar el nu credea asta. Moartă, brazilianca nu le era de niciun folos.

Se ridică şi se gândi la lama Yeshi Chaclok, care, din fericire, îi lăsase numărul de telefon mobil. Nu avea decât să se roage să nu fi adormit la această oră târzie. Cu faţa spre scări, formă numărul şi aşteptă. Mai întâi, fără succes, obţinând doar o sonerie în gol, întreruptă brusc. Formă din nou, cu acelaşi rezultat. Abia la al treilea apel auzi o voce adormită mormăind câteva cuvine într-o limbă de neînţeles.

– Lama Chaclok? întrebă Malko. Sunt Malko Linge, ne-am întâlnit în această după-amiază.

O scurtă tăcere, apoi călugărul bâigui:

– *Yes, yes. What time is it?*

– Este târziu, recunoscu Malko, dar se întâmplă ceva foarte grav: nişte necunoscuţi sunt pe cale s-o răpească pe Linda de Carvalho, prietena lui Kalsang Mo. Mă aflu la parterul imobilului, dar nu sunt înarmat.

De această dată, bătrânul lama se trezi instantaneu.

– Cine sunt? întrebă el.

– Nu ştiu, nu i-am văzut, dar este urgent, pentru că nu vor întârzia să iasă din clădire, insistă Malko. Îmi puteţi trimite ajutoare?

– Trimit imediat o echipă din securitatea Sfinţiei Sale, îl asigură lama Chaclok. O să ajungă acolo foarte repede.

Nu erau mai mult de trei sute de metri între cartierele lui Dalai Lama şi locul unde se afla Malko. Parţial liniştit, se retrase spre zid, ca să nu fie văzut atunci când ocupanţii maşinii albe vor ieşi din imobil. Oricum, cu patru roţi dezumflate, maşina lor nu putea ajunge prea departe.

*

* *

Încuietoarea tocmai cedase cu un clinchet uşor, care păru foarte zgomotos în liniştea nopţii. Jya Keyun, unul dintre agenţii Guoanbu, se strecură primul în încăpere, urmat de Lou. Lumina unei lumânări mari, aşezată direct pe sol, le permitea să distingă locul unde se afla patul.

Lou ajunse acolo chiar în momentul în care brazilianca se ridica, alertată de scârţâitul uşii.

– Ce...?

Nu putu să-şi termine cuvintele. Lou tocmai îi lipea de faţă tamponul de vată îmbibat în cloroform. Drogul îşi va face efectul imediat. În acelaşi timp, Jya Keyun îi imobiliză picioarele, în timp ce Tian Guchun continua să supravegheze culoarul.

Brazilianca se zbătu mai puţin de un minut, înainte de a leşina. Urma să rămână aşa pentru o jumătate de oră, ceea ce era suficient. Lou se ridică şi dădu un ordin scurt: cei doi chinezi o luară din pat pe tânără, iar Tian Guchun o aruncă pe umeri. Cu Lou

înainte, plecară la fel de silenţios ca la venire. Mai înainte însă, chinezoaica închise uşa cu grijă: era inutil să atragă atenţia vecinilor.

Când ajunseră în dreptul scărilor roşii, prima privire a lui Lou fu spre Toyota albă: nu se mişcase de acolo. Chiar şi în plină zi era puţină circulaţie, strada fiind o fundătură; noaptea, era complet pustie. Pentru a pleca, trebuiau să întoarcă în parcare.

Începură să coboare în linişte. Lou ajunse prima la maşină şi deschise portiera din spate. Lovind-o fără să vrea cu capul de uşă, Tian Guchun o înghesui pe Linda de Carvalho pe banchetă. Lou, uşurată, se urcă alături.

O înjurătură în chineză îi atrase atenţia. Jya Keyun se aplecă spre ea.

– Nu putem porni, cauciucurile sunt dezumflate!

Adrenalina pătrunse ca un torent în venele lui Lou. Ţâşni din maşină ca un diavol şi-i dădu ocol. Cele patru cauciucuri erau pe jantă. Nici ţipenie în jur, dar nu un *maucui*[1] făcuse asta, şi niciun copil care se joacă: strada era complet pustie.

Cei doi chinezi ezitau. Lou dădea ordine.

– Cu atât mai rău, plecăm pe jos! zise ea.

O plimbare de aproape un kilometru. Chiar şi noaptea, era riscant, dar nu aveau de ales. Cel care le dezumflase roţile nu putea fi departe şi, desigur, nu era animat de bune intenţii. Tian Guchun o trăsese deja pe braziliancă afară din maşină, când Jya Keyun scoase o exclamaţie.

– Priviţi!

Arăta în josul străzii.

[1] Spirit malefic, în chineză.

*

* *

Malko, văzându-i pe răpitori în capul scărilor, se retrase rapid în josul străzii.

Supraveghind strada perpendiculară care ducea la templul Namgyal, zări trei siluete ce păreau că plutesc deasupra solului, nişte bărbaţi îmbrăcaţi în negru, alergând fără nici cel mai mic zgomot. Primul se apropie de el şi îl întrebă în engleză:

– Unde sunt?

Semănau între ei, cu feţele lor turtite, părul foarte scurt şi bastoanele lungi pe care le ţineau în mâini. Tibetani experţi în arte marţiale. În India, gărzile de securitate ale lui Dalai Lama nu aveau dreptul să poarte arme de foc şi creaseră o tehnică de luptă sofisticată. Practicând kung-fu şi karate, erau antrenaţi şi de temut.

Fără să-l aştepte pe Malko, plecară cu o viteză uimitoare, de parcă zburau peste panta totuşi destul de abruptă. Porni după ei, dar se distanţaseră rapid. Un minut mai târziu, după un viraj, văzu mai multe siluete în jurul maşinii albe. Una dintre ele ducea un corp pe umeri: nu putea fi decât Linda de Carvalho. Malko crezu că vede o siluetă feminină mai în spate, apoi un al doilea bărbat. Acesta ieşi în întâmpinarea celor care alergau spre maşina albă.

*

* *

Cei trei tibetani ajunseră ca fulgerul în dreptul răpitorilor Lindei de Carvalho, într-o formaţiune triunghiulară. Doi dintre ei se îndreptară spre bărbatul care o căra pe braziliancă. După o lovitură de baston

în plex, acesta căzu. Chinezul se aplecă cu un icnet, aruncând în braţele adversarului său corpul leşinat al femeii.

Al doilea chinez îl întâmpină pe al treilea tibetan cu lovituri de cuţit. La fel de înalt ca şi el, încerca să-i scoată ochii. Tibetanul se retrase şi reveni răsucindu-se spre el. Piciorul lui îl lovi pe chinez în gât, dezechilibrându-l. Dacă nu s-ar fi rezemat de maşină, ar fi căzut. Un amestec confuz de lovituri avea loc între celălalt chinez şi unul dintre tibetani, cel care o păzea pe brazilianca întinsă pe şosea. În linişte, cei doi făceau schimb de lovituri de o violenţă uimitoare. Tibetanul îi expedie o lovitură de picior adversarului său, care reuşi să se eschiveze. Brusc, pantoful tibetanului se înfipse literalmente în caroseria maşinii albe, îndoind tabla...

Cel care o preluase pe Linda de Carvalho se ridică şi zări o siluetă care alerga spre capătul străzii. O femeie în pantaloni, alergând fără zgomot. Se lansă în urmărirea ei.

*

* *

Lou gâfâia, atât din cauza furiei, cât şi a dezamăgirii. I se întinsese o cursă. Întorcându-se, îl văzu pe bărbatul care o urmărea şi înţelese că o va ajunge foarte repede. Fizic vorbind, nu erau de acelaşi calibru. Se opri şi se întoarse, cu pistoletul PPS în mână. Nici vorbă să se lase capturată. Întinse braţul, ţintind spre tibetan.

Acesta din urmă zări arma în întuneric şi se opri brusc, încordându-şi toţi muşchii pentru atacul final.

Fusese antrenat pentru acest gen de situaţie şi ştia că oamenii ezită adesea să tragă.

Chinezoaica nu ezită.

Se auzi un zgomot slab, nici măcar ca al unui pistolet cu amortizor, şi atleticul tibetan se clătină. Lou nu aşteptă ca acesta să cadă pentru a-şi relua fuga, fără să se mai întoarcă. Ştia că gloanţele trase de arma sa cauzau răni mortale, vârful lor moale explodând şi făcând ravagii... După douăzeci de metri, se opri şi se întoarse din nou; tibetanul era întins cu faţa în jos şi nu mai mişca. Intră pe o potecă îngustă ce ducea la strada principală. De acolo, putea ajunge pe jos la apartamentul lui Lopsang Pakshi.

În privinţa celor doi agenţi ai Guoanbu, aceştia nu aveau niciun act şi nu vor vorbi. Indienii îi vor expulza pentru a nu avea probleme, căci nimeni nu îi va recunoaşte. Chinezoaica urcă poteca îngustă, umilită şi înnebunită de furie. Era obligată s-o ia de la început. Ar fi trebuit s-o interogheze pe Linda de Carvalho la faţa locului...

Cum aflase acest agent american despre tentativa de răpire? Ajungând la strada principală, încă nu găsise răspunsul.

*

* *

Malko, aplecat deasupra Lindei de Carvalho, îi căuta pulsul. Tânăra respira sacadat, dar nu avea nicio rană. Lângă el, lupta continua între unul dintre tibetani şi unul dintre chinezi. Celălalt zăcea, inconştient, cu faţa zdrobită, lângă maşină. Al doilea chinez îşi văzu camaradul întins în mijlocul străzii şi se duse spre el. Nu avu timp să-l atingă: tibetanul

care se dusese să-l ajute pe cel care o urmărise pe femeie se întorcea. Se opri în faţa chinezului, scoase un ţipăt sălbatic, apoi depărtă braţele ca şi cum ar fi fost crucificat.

Malko nu avu timp să găsească explicaţia acestui gest neaşteptat. Tibetanul îşi apropie mâinile orizontal, prinzând craniul chinezului ca într-un foarfece. Mâinile tibetanului loviră tâmplele chinezului cu o violenţă incredibilă. Ca un judoka ce prinde o cărămidă cu mâinile goale. Malko auzi cum se rup oasele şi i se făcu greaţă.

Chinezul scoase un ţipăt, se aplecă în faţă şi păru că vomită. Se clătină, făcu câţiva paşi, ducându-şi mâinile la faţă, apoi se prăbuşi pe şosea şi nu mai mişcă. În acelaşi moment, Malko zări un grup de bărbaţi care se apropiau alergând. Tineri tibetani atletici. În urma lor se afla lama Chaclok. Unul dintre membrii comandoului schimbă câteva cuvinte cu bătrânul lama. Acesta, gâfâind, se apropie de Malko.

– Vă mulţumim că ne-aţi anunţat, zise el, aceşti oameni sunt nişte criminali. L-au doborât pe unul dintre ai noştri cu un glonţ în piept.

– Nu am auzit nicio împuşcătură, remarcă Malko.

Se gândi imediat la moartea tânărului israelian: acelaşi asasin, desigur.

– Era o femeie cu ei, remarcă Malko. Unde e?

Lama îşi apostrofă oamenii şi se întoarse spre el.

– A fugit după ce l-a omorât pe omul nostru.

Nimeni nu-i văzuse faţa. Tot ce se putea spune era că avea înălţime mică, dar în Asia nu era chiar un semn distinctiv... Doi dintre tibetani o ridicaseră pe braziliancă cu atenţie. Era pe cale să-şi recapete cunoştinţa. Deodată, începu să vomite.

Ceilalţi tibetani îl ridicaseră pe al doilea chinez şi îl legaseră cu cordeluţe subţiri. Ameţit, se trezea cu greutate. Lanterna lui lama Chaclok îl lumină pe chinezul întins pe şosea şi un tibetan îl întoarse cu faţa în sus.

De această dată, Malko fu gata să vomite.

Ochii îi ieşiseră din orbite! Tibetanul îi zdrobise oasele temporale, pulverizându-i orbitele... Văzând expresia de groază de pe chipul lui Malko, lama Chaclok remarcă pe un ton calm:

– Din timpuri imemoriale, în Tibet, oamenii erau pedepsiţi în această manieră. După ce comiteau o faptă foarte gravă, li se zdrobeau tâmplele cu un os de iac, până ce le ieşeau ochii din cap... Oamenii noştri au învăţat s-o facă fără osul de iac.

În Tibet, nonviolenţa avea limite.

În jurul lui Malko, toţi se agitau.

– Ne întoarcem la birourile mele, anunţă lama Chaclok, nu trebuie să-i implicăm pe indieni în treaba asta.

Mai mulţi tibetani se ocupau de maşină, împingând-o. Alţi doi îi ridicară pe braziliancă şi pe chinez. Malko încheia grupul, alături de lama Chaclok. Parcurseră cele câteva sute de metri care îi separau de „tabăra" lui Dalai Lama în linişte, fără să întâlnească pe nimeni.

Se regrupară în imobilul Securităţii, prima clădire de lângă rampa ce ducea la reşedinţa lui Dalai Lama. Într-o mică încăpere alăturată, Linda de Carvalho îşi revenea din leşin, vomitând.

Lama Chaclok îi oferi ceai lui Malko, care se uită la ceas: acele luminoase indicau patruzeci şi cinci de minute peste miezul nopţii. Se simţi brusc obosit.

Lama Chaclok, cu mâinile încrucişate pe abdomen, părea că meditează.

– Îl treziţi pe Dalai Lama? întrebă Malko.

Celălalt scutură din cap.

– Bineînţeles că nu. Nu trebuie să-i tulburăm somnul sub niciun motiv. Doarme puţin, de la nouă şi jumătate seara până la trei şi jumătate dimineaţa. Apoi meditează până la răsărit. Îl voi anunţa mâine dimineaţă.

– I-aţi vorbit de ideea mea cu schimbarea copiilor?

– Da. N-a fost de acord. Nu agreează acest gen de manevre.

După ceea ce se întâmplase, Malko îşi zise că poate se va răzgândi.

Unul dintre tibetani se apropie şi murmură ceva la urechea lui lama Chaclok.

– Tânăra s-a trezit, anunţă el. Vreţi să vorbiţi cu ea?

Linda de Carvalho avea încă privirea pierdută şi tenul livid. Se uită la Malko.

– Ce s-a întâmplat? Nu-mi amintesc nimic. Am simţit un miros puternic şi mi-am pierdut cunoştinţa.

– Au încercat să te răpească, îi explică Malko. Şi te-au adormit cu cloroform...

– Să mă răpească? Dar de ce?

– Pentru ca să te facă să mărturiseşti numele copilului care trebuie să-i urmeze lui Dalai Lama. Chinezii cred că tu îl cunoşti.

Brazilianca închise ochii şi murmură:

– *Meu Dios.*

– Odihneşte-te, o sfătui Malko. Aici eşti în siguranţă.

Ar fi trebuit lichidaţi vreo zece agenţi tibetani pentru a ajunge până la ea... Se întoarse în camera principală.

– Unde este chinezul pe care l-aţi adus? întrebă el.

– Veniţi.

Lama Chaclok îl conduse până la o mică celulă de la subsol. Chinezul, care nu mai avea pe el decât un slip, era întins pe o saltea aşezată direct pe sol. Faţa tumefiată şi privirea înspăimântată exprimau foarte bine ceea ce simţea. Cu mâinile şi picioarele legate, era complet neputincios.

– Nu avea niciun act asupra lui, explică călugărul, şi nu scoate niciun cuvânt. Degeaba, niciunul dintre noi nu vorbeşte chineza, dar mâine dimineaţă vom găsi un interpret.

– Credeţi că va vorbi?

– Vom încerca să-l facem să vorbească, zise călugărul pe un ton care îl făcu pe Malko să simtă fiori pe spate. Din nefericire, mă tem că nu ştie mare lucru. Este un executant...

– O cunoaşte pe femeie. Ea este importantă.

– Desigur. Dar nu va spuse nimic.

– Îl veţi preda autorităţilor indiene?

– Probabil. Decizia o ia Sfinţia Sa. Dacă ţinea doar de mine, îl îngropam în picioare, cu capul afară, şi îl lăsam să se prăjească la soare. Este un om rău. L-a omorât pe unul dintre ai noştri. Dacă îl predăm indienilor, îl vor tortura crunt.

Malko începea să resimtă oboseala. Căscă şi lama Chaclok îl sfătui politicos:

– Mergeţi să vă odihniţi. Fără dumneavoastră, Dumnezeu ştie ce i s-ar fi întâmplat acestei nefericite tinere.

– Şi băiatului pe care îl creşteţi! sublinie Malko. El este cel vizat.

– Ştiu, recunoscu călugărul.

Fără niciun alt comentariu. Când Malko se duse să o vadă pe braziliancă, aceasta adormise. Se întoarse la hotel, încadrat de trei tibetani tăcuţi.

*

* *

Lou ezita în legătură cu ceea ce avea de făcut. În mod normal, ar fi trebuit să „demonteze". Oamenii ei fuseseră cu siguranţă capturaţi. Aceştia nu vor vorbi, ştiind că familiile lor vor plăti scump o astfel de trădare. Asta din fericire, căci dacă-i divulgau adresa, era în mare pericol. Foarte mare. Pe de altă parte, antrenamentul îi pregătise să păstreze tăcerea în orice împrejurare. În plus, ştiau că un agent al Guoanbu capturat era în mod automat considerat suspect. Deci, din start, îi aştepta o deportare în Lao-Gai.

Trecu în revistă tot ceea ce ştiau ei: nu-i cunoşteau numele, gradul, dar ştiau unde locuia.

La ora două dimineaţa, decise să adoarmă şi să rămână în Mac Leod Ganj.

Asta pentru a-şi îndeplini misiunea, care implica de acum eliminarea agentului CIA. Îi mai rămăseseră patru cartuşe; odată dispărut, tibetanii vor fi dezorientaţi, iar ea putea să-şi continue treaba.

CAPITOLUL XVII

Lama Chaclok avea faţa zbârcită ca un măr veştejit. Nu dormise suficient. Nici Malko. Fără presentimentul acestuia din urmă, Dumnezeu ştie ce i s-ar fi întâmplat Lindei de Carvalho. Chinezii erau capabili s-o taie în bucăţi pentru a afla numele viitorului Dalai Lama... Malko aşteptă ca un tânăr îmbrăcat în negru şi tăcut ca un peşte să aducă invariabilul ceai pentru a-l chestiona pe călugărul tibetan.

– Aţi aflat ceva de la prizonier? întrebă el.

Cum la Dharamsala nu existau nici ziare, nici radio, nici televizor, veştile nu circulau foarte repede. Abia trezit din somn, Malko se dusese în clădirea Securităţii. Mai întâi, pentru a afla veşti despre Linda de Carvalho, dar şi pentru a estima ce urma să facă. Guoanbu probabil că nu va renunţa.

– Degeaba, nu mare lucru! murmură călugărul. Poliţia indiană a găsit cadavrul chinezului, dar, cum nu avea niciun document asupra lui, l-au trimis la morgă şi va fi incinerat.

– Indienii nu au pus întrebări? întrebă Malko.

– Nu. Au concluzionat că este vorba de o altercaţie cu nişte tibetani, având în vedere natura rănilor.

Era o exprimare elegantă.

– i maşina?

– Aparţine agenţiei China-Nouă din Delhi, care a declarat-o furată acum patruzeci şi opt de ore. I-au mulţumit poliţiei că au găsit-o.

Frumoasă treabă.

– Şi femeia care a reuşit să scape?

– Nu avem niciun indiciu. Nici dumneavoastră nu puteţi s-o recunoaşteţi.

Malko trebui să admită acest fapt. Mai rămânea chinezul prizonier.

– Şi cel pe care l-aţi capturat?

Lama Chaclok dădu din cap.

– A fost interogat de unul dintre ai noştri care vorbeşte chineza, dar a tăcut. Noi nu torturăm oamenii.

– Îl predaţi indienilor?

– Nu. Sfinţia Sa a dat ordin să fie eliberat departe de aici. Se teme că indienii îl vor tortura într-un mod abominabil.

Malko era uimit. Fără să-i smulgă unghiile acestui agent al Guoanbu, poate că avea o şansă să-l facă să vorbească bruscându-l puţin... În mod clar, tibetanii îi rezervau mereu surprize.

– Deci, concluzionă el, ancheta e în impas.

– Mă tem că da.

– Şi prietena noastră braziliancă?

– Este mult mai bine, veţi putea s-o conduceţi acasă şi noi vom veghea de acum asupra ei.

Malko vru să se ridice, dar călugărul continuă.

– În această dimineaţă, i-am raportat Sfinţiei Sale incidentele de noaptea trecută. A fost extrem de contrariat şi vă roagă să-i acceptaţi felicitările pentru excelentul dumneavoastră reflex.

– Mulţumesc, zise Malko, dar problema rămâne. Chinezii vor face totul pentru a-l identifica pe copil şi pentru a-l lichida.

– Sfinţia Sa este conştient de acest lucru, recunoscu lama Chaclok. De asemenea, în imensa sa înţelepciune, a decis să ia contramăsuri pentru a-i dezorienta pe inamicii noştri.

– Care anume?

– Va pune în aplicare sugestia dumneavoastră de a dezvălui numele unui fals succesor, pentru a-i întinde o cursă lui Guoanbu. Dacă-i prindem în flagrant delict, acţionând violent, asta ar fi excelent pentru imaginea noastră, în fine, a guvernului tibetan din exil.

– L-aţi fi putut păstra pe chinez, în loc să-l eliberaţi, observă Malko.

Lama Chaclok făcu un gest evaziv, semnificând că nu ţinea de el, şi continuă:

– Deci sunt însărcinat să contactez o familie care trăieşte în împrejurimi şi al cărei fiu se află la TRC, solicitându-i acordul de a folosi copilul pentru această misiune.

– Vor accepta?

– Dacă ar avea mai mulţi copii, i-ar oferi pe toţi! Este o imensă onoare să participe la această acţiune sub egida Sfinţiei Sale.

– Dar copilul îşi asumă un risc...

– Foarte mic. Vom lua toate măsurile de precauţie... Şi, oricum, dacă i se va întâmpla ceva, va renaşte într-o karmă superioară datorită sacrificiului său.

Prăpastia culturală era foarte adâncă. În plus, călugărul era sincer.

– Concret, cum se va proceda? insistă Malko.

– Imediat ce voi alege un elev şi voi avea acordul părinţilor săi, îi vom da o gardă vizibilă care îl va însoţi peste tot. Cum chinezii urmăresc totul, nu vor întârzia să sesizeze acest lucru.

– E bine, recunoscu Malko, dar asta nu ne dezvăluie numele celui care le-a spus chinezilor despre manevra lui Dalai Lama.

– Este adevărat, recunoscu lama Chaclok. Să sperăm că Buddha ne va lumina în această privinţă...

Se ridică.

– O să vă conduc la prietena noastră.

*

* *

Linda de Carvalho era încă foarte palidă. Instalată într-o încăpere din zona de securitate, bea ceai. Văzându-l pe Malko, ridică spre el o privire extaziată.

– *Kundun* a venit aici! Îţi dai seama! A venit personal! Ca să-mi mulţumească. Mi-a luat mâinile în ale sale, mi-a zâmbit şi am cântat împreună câteva clipe.

Plutea încă pe un norişor. Malko începea să înţeleagă de ce voiau chinezii să scape de Dalai Lama: dacă milioanele de tibetani din China îl venerau în acest mod, însemna că reprezenta o forţă politică incredibilă.

– Vino! zise el, te conduc acasă.

Ea îi zâmbi, încă visând, apoi îl urmă.

Imediat, doi tibetani atletici şi tăcuţi îi urmară.

Ajunşi la scările roşii, rămaseră de pază.

Linda de Carvalho îşi regăsi camera cu o plăcere evidentă şi aprinse imediat beţişoare de tămâie, aşezându-se direct pe covor.

– Trebuie să meditez la ceea ce s-a întâmplat, zise ea. Vorbim mai târziu.

Închise ochii şi rămase nemişcată ca o statuie. Malko se retrase, trecând pe lângă cele două gărzi tibetane. Cel puţin Linda avea de acum o protecţie.

Coborî pe jos spre *Surya*. Tocmai intra în hol când zări, din spate, o tânără în şort, încălţări de munte, pulover gros, un enorm rucsac aşezat lângă ea, care admira vitrina buticului de suveniruri de la parter. Îi văzu reflexia în geam şi se întoarse.

Era Sue Lansing, *case officer*-ul CIA de la Delhi! Îi trimiteau în fine întăriri.

– Vă aşteptam, zise ea, am o cameră lângă a dumneavoastră, dar nu este încă gata.

Pot veni să fac un duş la dumneavoastră?

– Evident! făcu Malko.

Îl urmă, iar el îi luă galant rucsacul enorm. Abia ajunsă în cameră, căută în bagaj şi scoase o cutie de carton pe care i-o întinse.

– Din partea lui Fred Harriman.

Malko deschise cutia: conţinea un Glock de 9 mm cu trei încărcătoare. În fine, nu mai era complet descoperit.

– Soseşte „cavaleria"! anunţă ea. Mâine, dacă totul decurge bine.

– Oameni din Delhi?

– Nu, oameni pe care-i cunoaşteţi bine, preciză ea, Chris Jones şi Milton Brabeck.

Au plecat din Washington alaltăieri. Staţia îi va trimite aici cu maşina, din cauza „materialelor". Ce este nou pe aici?

Malko îi povesti ce se întâmplase în seara anterioară şi Sue Lansing zâmbi ironic.

– Prietenii noştri din Guoanbu sunt uneori brutali.

– Nu numai ei, sublinie Malko. Nu toţi tibetanii sunt adepţii nonvioleneţei...

După relatarea lui, Sue Lansing se strâmbă.

– Nu am încredere în oamenii cu faţa turtită. OK, mă duc să fac un duş. După şaisprezece ore în autobuz, am nevoie de asta. Am senzaţia că sunt plină de lighioane...

Poate că nu era chiar o impresie. Malko se retrase discret. Ideea de a le vedea pe cele două gorile, foşti membri ai *Secret Service*, care îl însoţiseră în numeroase misiuni, debarcând la Dharamsala îl făcea să pufnească în râs. Ei, care aveau fobie de insecte, de murdărie şi de microbi. Era o dovadă de eroism din partea lor. Totuşi, vor fi de folos, deoarece chinezii nu vor renunţa. Aşteptând, decise să se întoarcă la Linda de Carvalho. Meditaţia ei trebuia să se fi încheiat.

În hol, se ciocni de Pratap Vihar, care părea extrem de agitat.

– Linda a fost cât pe-aci să fie răpită! zise el. Este teribil.

– Cum aţi aflat?

– Cathy Summer mi-a spus. Era bulversată.

Cum de ştia veterinara australiană? Malko îl întrebă, şi Pratap Vihar recunoscu:

– Nu am întrebat-o, a plecat la Dharamsala pentru câteva zile. O s-o sun pe mobil.

Malko îşi continuă drumul. Cei doi tibetani vegheau în continuare, în capătul scărilor roşii. Iar Linda de Carvalho, care nu se încuiase, se afla exact în aceeaşi poziţie. Cufundată în meditaţie. Consimţi să deschidă ochii, şi pe frunte îi apăru un rid.

– Am avut o viziune în timpul meditaţiei, zise ea: am văzut un copil ucis cu lovituri de pumnal. Scotea urlete înfricoşătoare, era ceva teribil.

– Te-ai gândit la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, sublinie Malko.

Ea scutură din cap. ·

– Nu, sunt remuşcările!

– Remuşcările.

– Da, în timp ce meditam, m-am revăzut vorbindu-le unor oameni despre povestea acelui copil, „reîncarnarea" lui Dalai Lama. Fumasem haşiş, nu mai ştiam ce spuneam.

Pulsul lui Malko crescu brusc.

– Cu cine erai?

– Nu-mi amintesc, mărturisi ea dezamăgită. O să-i cer lui guru să mă ajute.

– Nu erai cu el?

– Nu, nu discutăm decât între patru ochi. Acolo erau mai multe persoane. O să încerc să-mi amintesc.

– În orice caz, concluzionă Malko, nu mai eşti în pericol. Tibetanii te păzesc, iar eu am primit ajutor.

Scoase pistolul Glock de la curea şi i-l vârî sub nas. Brazilianca se dădu înapoi.

– Dar este o maşinărie de ucis! Arunc-o cât mai repede... Îţi încarci viitoarea karmă.

În mod clar, era foarte afectată.

– Vin să te iau la cină, promise Malko, vreau să te prezint unei prietene venite din Delhi.

*

* *

Lou formulase un lung mesaj criptat către postul Guoanbu din New Delhi, cerând instrucţiuni. Deşi era sigură că nu fusese recunoscută, rămânerea la Mac Leod Ganj reprezenta un risc. Tibetanii aveau în oraş un dispozitiv bun de informaţii. Poate că fusese văzută împreună cu israelianul. Mai era şi problema cu Jya Keyun, agentul Guoanbu capturat de tibetani. Lou ştia că nu-l vor tortura, dar ar fi fost mult mai liniştită ştiindu-l mort.

Degeaba, nu putea face nimic. Tibetanii îl predaseră probabil poliţiei indiene, care-l va interoga cu mult mai multă severitate, poate chiar cu sălbăticie.

Aşteptând răspunsul, decise să stea liniştită şi să se consacre sterilizării câinilor vagabonzi, misiunea ei oficială în Mac Leod Ganj.

*

* *

Lui Jya Keyun nu-i venea să creadă. Atunci când îl urcaseră într-o furgonetă, în zori, fusese convins că tibetanii urmau să-l ucidă cu lovituri de pietre, abandonându-l în fundul unei râpe. Se resemnase cu gândul la moarte. Când se deschisese portiera din spatele vehiculului, îşi zisese că glonţul în ceafă nu era departe.

Merseseră o jumătate de oră, iar când se opriseră şi îl scoseseră din furgonetă, Jya Keyun descoperise

un peisaj sălbatic şi împădurit, fără niciun adăpost. Păduri şi văi, iar în fundal, crestele înzăpezite ale Himalayei. Îl împinseseră spre marginea unei gropi, iar el îngenunchease, pregătit să primească glonţul în ceafă. Răceala lamei care tăia legăturile de la mâini îl făcuse să tresară. Îi privise pe cei trei tibetani care îl încadrau. Băieţi de vârsta lui.

Unul dintre ei arătă spre crestele Himalayei şi rosti un singur cuvânt:

– *China!*

De neînţeles pentru agentul Guoanbu, care nu vorbea nici tibetana, nici engleza. Rămăsese cu mâinile pe lângă corp, în timp ce vehiculul care îl adusese acolo întorcea şi pleca.

Se afla în mijlocul pustietăţii, fără niciun ban sau document. Maşinal, începuse să meargă. Spre nord-vest. Învăţase să se orienteze după soare. Puţin câte puţin, adevărul ieşea la lumină. Pentru un motiv pe care nu-l ştia, adversarii săi renunţaseră să-l lichideze. Se întrebă cât timp îi va lua pentru a se întoarce la Delhi pe jos. Vorbea limba hindi şi putea să întrebe. Foarte repede, îşi dădu seama că şoseaua pe care o urma nu cobora spre câmpie, ci urca spre primele piscuri din Himalaya.

Şoseaua deveni tot mai abruptă, apoi se transformă într-o potecă şi se pierdu în versantul pietros. Începu să plouă. La început, câteva picături, apoi o aversă torenţială. Jya Keyun zări o grămadă de pietre uscate, care se dovedi a fi o cabană a ciobanilor. Se refugie în ea şi se întinse, în fine, la adăpost, cuprins de foame.

Atât de obosit era, încât adormi aproape imediat.

Când se trezi, cerul era albastru. Se pregăti să pornească din nou la drum, dar realiză că poate nu era o idee bună să se întoarcă la Delhi. Acolo, îl va urca într-un avion de Beijing, zâmbindu-i forţat. Sau va fi reţinut de Serviciul Intern din cadrul Guoanbu, căruia ar trebui să-i explice de ce fusese eliberat şi, mai ales, în schimbul a ce...

Acest gen de discuţii se terminau întotdeauna prost pentru cel interogat. Suspectat de trădare, sfârşea în Lao-Gai.

*

* *

Tashi Lumpo, falsul refugiat tibetan angajat de Guoanbu, se învârtea, aşa cum primise ordin, pe la *Tibetan Refugee Colony*. După eşecul răpirii Lindei de Carvalho, i se dăduse această nouă misiune, fără indicaţii precise. Scopul era să intre în legătură cu cât mai multă lume, să-şi facă relaţii. În fiecare seară, redacta un raport în care nu menţiona mare lucru. Copii în uniformă se jucau în pauzele dintre ore, înainte de a se întoarce la dormitoare, unii mergând până la lacul Dal pentru a se plimba cu hidrobicicletele.

În acest moment, aproximativ treizeci dintre ei se jucau fotbal pe un teren vast care servea drept parcare atunci când Dalai Lama ţinea şedinţele de *„teaching"*. Instalat pe nişte pietre, Tashi Lumpo privea. Cel puţin, era vreme frumoasă! De acum înainte, avea ordin de la Lou să n-o mai contacteze direct, ci să lase rapoartele într-o căsuţă poştală improvizată.

Din motive de siguranţă.

Zări deodată, apărând dintr-o clădire, un băiat în uniformă asemănătoare cu a celorlalţi, doar că era încadrat de patru agenţi tibetani din Securitatea lui Dalai Lama. Aceştia rămăseseră în urmă, iar băieţelul în uniformă se amestecă printre colegii săi.

Tashi Lumpo aşteptă un timp până să-l întrebe pe unul dintre băieţii cu care stabilise o legătură:

– Cine este băiatul? De ce e păzit?

Celălalt luă un aer misterios.

– Nu se ştie. Asta se întâmplă doar de două zile. Se pare că e cineva foarte important.

Tashi Lumpo nu ezită şi se întoarse pe malul lacului aflat mai jos de TRC, unde se urcă într-un taxi colectiv. Apoi redactă un bilet în chineză pe care îl duse la cutia poştală improvizată utilizată de Guoanbu, un bazin plin cu pământ din grădina de la *Chonor House*. Mulţi o traversau, căci era o scurtătură, iar Tashi Lumpo ştia că şefa lui nu va întâmpina nicio problemă în preluarea mesajului.

Se duse apoi la restaurantul *Gakyi* pentru a-şi mânca porţia zilnică de *Chiken bryiani*, care avea mai mult oase decât carne. Banii primiţi de un agent ca el erau foarte puţini.

*

* *

Trecuseră trei zile de la atacul ratat împotriva braziliencei, iar Lou începea să se liniştească. Niciun eveniment deranjant nu se produsese. Desigur, agentul Guoanbu răpit de tibetani nu reapăruse, iar Lou îşi dorea în sinea ei ca acesta să fi fost executat.

Morţii nu mai vorbesc. Îşi făcea conştiincios munca de veterinar şi, dacă era urmărită, nimeni nu putea să-i reproşeze nimic. Avea mereu la ea pistoletul cu care îi eliminase pe tibetan şi pe israelian. Nu putea evita o posibilă reacţie brutală a indienilor şi, în acest caz, trebuia să se apere.

Chiar dacă trebuia să ucidă din nou. Sau chiar să se sinucidă.

Se opri câteva secunde lângă bazinul de piatră, privi în jurul ei şi vârî mâna în pământul afânat, simţind imediat tubul în care se afla raportul cotidian al lui Tashi Lumpo. Îl puse în geantă şi îşi continuă drumul. Abia când ajunse în camera ei decriptă mesajul laconic şi îşi reţinu un ţipăt victorios. Dalai Lama căzuse în cursă: expediţia ratată împotriva Lindei de Carvalho îl neliniştise într-atât încât îl deconspirase pe cel destinat să-i fie succesor.

De acum înainte, nu-i mai rămânea decât să-l elimine. Dar ordinul nu putea veni decât de la Beijing. Lou nu va face de două ori aceeaşi greşeală.

Febril, începu să scrie un mesaj criptat către Centrală.

CAPITOLUL XVIII

Malko o privi pe Linda de Carvalho care dormea cu pumnii strânşi. Venise să reia conversaţia cu privire la posibila indiscreţie referitoare la fotografie. Rămânea pentru altă dată. Închise uşa la loc şi ieşi sub privirea vigilentă a celor doi agenţi tibetani.

Nu se mai despărţea de pistolul Glock adus de Sue Lansing, având un glonţ pe ţeavă tot timpul. Cele patru zile de calm, care tocmai trecuseră, nu însemnau că Guoanbu renunţase. Pur şi simplu trebuia să se organizeze... Chiar în aceeaşi dimineaţă, Malko urcase până la *Tibetan Refugee Colony* şi putuse să constate că falsul viitor Dalai Lama se juca împreună cu colegii săi, sub protecţia a patru agenţi.

Biroul lui Dalai Lama nu comunicase nimic despre acest băiat, iar TRC pretindea că nu are nicio informaţie. Malko se întreba dacă ideea sa avea să funcţioneze: chinezii, după o crimă şi o tentativă de răpire, probabil că deveniseră mai prudenţi. Ştiau că, sub supravegherea indienilor, le va fi foarte dificil, dacă nu imposibil, să atace deschis un copil tibetan protejat de oamenii lui Dalai Lama. Probabil că vor încerca altceva. Aşteptând, Malko nu înaintase în căutarea cârtiţei care le spusese chinezilor despre planul lui Dalai Lama cu privire la păstrarea controlului asupra succesiunii. Lama Chaclok pretindea că ancheta internă trena. Or, budismul tibetan era un univers opac, refractar la o anchetă venită din exterior.

Tocmai se întorcea în cameră, când auzi soneria telefonului.

– Aveţi o vizită în hol, îl anunţă Sue Lansing.

– O vizită?

– O clipă...

După câteva secunde, vocea stresată a lui Chris Jones se auzi în telefon.

– Sunteţi sigur că nu am ajuns pe altă planetă? Nu sunt decât hippie în colţul ăsta de lume.

– Şi e murdar! zise o altă voce.

Cea a lui Milton Brabeck, care părea la fel de înspăimântat. Cei doi americani, care considerau California o junglă, erau uluiţi de acest cuib psihedelic.

– Vin imediat, zise Malko.

Era bucuros.

Venirea celor două gorile dovedea că CIA lua treaba în serios.

Înfipţi în mijlocul holului de la *Surya*, Chris Jones şi Milton Brabeck păreau nişte extratereştri pe lângă minusculii tibetani. Cu capul ras, fără cravată, îmbrăcaţi cu nişte veste dungate, semănau cu nişte marinari petrecăreţi. Chris Jones aproape îi zdrobi falangele lui Malko.

– Suntem bucuroşi să vă vedem, dar am fi preferat să se întâmple în altă parte...

– Aţi călătorit bine?

– Oribil! zise Milton Brabeck. Am zburat cu Air India, unde nu aveau decât foc la gustare! Iar stewardesele erau durdulii! Mi se spusese că indiencele sunt foarte frumoase.

– Pe cele frumoase le exportă, făcu Chris Jones. Ştiţi că în aeroportul din Delhi erau şobolani?

– Am crezut la început că sunt pisici, atât de mari erau, preciză Milton Brabeck. Şi maimuţele de pe şosea. Când opream, se urcau pe maşină. Cred că sunt veninoase.

Chris Jones arătă cu degetul spre panoul pus pe tejghea, anunţând că apa nu curgea decât patru ore pe zi.

– E o glumă?

– Nu, îl corectă Malko, nu e o glumă şi aţi depăşit deja ora cu zece minute. Acum trebuie să aşteptaţi până mâine ca să vă spălaţi.

– *Holy cow*! oftă Chris Jones, e mai murdar decât în Spanish Harlem! Am văzut copii în pielea goală pe şosea. Nu prea par să mănânce.

– Este adevărat că unii nu prea mănâncă, recunoscu Malko. În această ţară mai există încă trei sute de milioane de săraci... Chiar foarte săraci.

– Dar credeam că au bomba nucleară? obiectă Milton Brabeck.

– O au, confirmă Malko, dar au şi lepră, SIDA, malarie şi alte câteva boli...

Bun, presupun că sunteţi obosiţi?

– Nu sunt decât şase ore de mers pe şosea de la Delhi, oftă Chris Jones. M-am rugat de zece ori cum râpe peste tot şi conduc ca nişte nebuni... Bun, ne e foame.

– O să vă conduc la McDonald's, le promise Malko. Este unul chiar la capătul străzii.

– Poteca asta noroioasă e o stradă?

– Este STRADĂ. Vă conduc.

– Ştiţi ce, ne-am gândit la dumneavoastră, făcu Chris Jones întinzându-i lui Malko o sacoşă argintie de la *duty free* din Dubay.

O desfăcu, descoperind o sticlă de Stolychnaia şi una de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs.

– Presupun că nu se găseşte aşa ceva pe aici, remarcă Chris Jones.

– Mulţumesc, făcu Malko. Aveţi dreptate.

Cei doi americani păreau uimiţi de mulţimea de hippie, tineri şi bătrâni. Iar tibetanii înfometaţi, cu feţele lor inexpresive, păreau să-i înspăimânte la fel de mult. Mc Donald's din Main Square era asediat de o mulţime de iubitori ai muntelui, ciufuliţi şi înfometaţi, şi de o murdărie respingătoare. În cele din urmă, cele două gorile mâncară în picioare, pe trotuar.

– Carnea are un gust ciudat, remarcă Milton Brabeck. Nu cumva e stricată?

– Probabil că nu e de vită, făcu suav Malko. Aici este un animal sacru, care nu se mănâncă...

Chris Jones scuipă bucata de carne.

– Şi atunci ce e?

– Poate zebu... Sau un alt animal care nu e sacru.

Discret, Chris şi Milton lăsară hamburgerii pe o pubelă şi se retraseră.

– Nu ne mai e foame, concluzionă Milton Brabeck. Au cafea la hotel?

– Au chiar şi unt şi pâine, îl asigură Malko. Dar nu până mâine dimineaţă. Aici, *room-service*-ul nu este cunoscut.

Se întoarseră la *Surya* şi îi conduse până la camera lor, la etajul doi. Văzând culoarea draperiilor, care, vizibil, nu fuseseră spălate de la inaugurarea hotelului, Chris Jones anunţă:

– Eu dorm îmbrăcat.

– Liniştiţi-vă, zise Malko, chiar dacă veţi fi cam şifonaţi mâine dimineaţă, vă veţi integra perfect în peisaj.

– Respir greu, oftă brusc Milton Brabeck.

– Suntem la 2 000 de metri.

– 6 000 de picioare! exclamă Chris Jones. E foarte sus!

Privea cu un aer dezgustat gaura întunecată care servea drept baie. Fără cadă, şi cu o ţeavă în loc de duş.

– Aici nu se bea apă de la robinet.

Milton Brabeck rânji.

– Ba da, poţi s-o faci, dar după aceea îţi cad dinţii...

– Nemernicule! făcu Chris Jones, am văzut o reclamă foarte şmecheră la CNN. *Incredible India*. Nu era deloc aşa... Totul era foarte frumos, lumini peste tot.

– Era o reclamă, făcu Malko. Bun, odihniţi-vă. Mâine dimineaţă, la treabă.

– Ce facem?

– Baby-sitting.

– Cu dumneavoastră?

– Nu, avem două „ţinte" de protejat: un copil şi o braziliancă.

– Împreună? făcură amândoi într-un glas.

– Nu.

Milton Brabeck îşi permise un rânjet discret.

– Presupun că dumneavoastră o veţi proteja pe braziliancă.

– Veţi contribui şi voi, îl asigură Malko.

– OK, concluzionă Milton Brabeck, avem timp să-l vizităm şi pe Dalai Lama?

– Să-l vizitaţi?

– Păi, da, e aici, nu?

Pe vremuri, muntele se confunda cu omul, aici era invers.

– Nu este un monument, îi explică Malko, ci o fiinţă umană plină de bunătate, pe care poate veţi avea şansa s-o zăriţi. Este numit Oceanul de Înţelepciune.

Intimidaţi, cei doi nu mai comentară. Milton Brabeck îşi desfăcea deja valiza metalică, cu interiorul dublat cu spumă. Era dotat ca pentru a câştiga bătălia de la Stalingrad.

– De asta am întârziat, explică Chris Jones. Materialele noastre au venit cu valiza diplomatică, *via* Frankfurt.

– Mă întorc s-o supraveghez pe braziliancă, anunţă Malko. Mâine dimineaţă vă duc să-l vedeţi pe tânărul vostru client.

Avea de gând să reia discuţia cu Linda de Carvalho.

*

* *

Şedinţa restrânsă se ţinea chiar în biroul numărului 1 din Guoanbu, Geng Huichang, la etajul opt de la nr. 28 de pe bulevardul Dongcheng-An, imobilul care-i adăpostea serviciile. Contrar obiceiului, înaltul funcţionar părea într-o dispoziţie excelentă. Deschise dosarul gri pe care scria *Naibu* şi se adresă lui He Dequan, şeful Biroului Şapte din Guoanbu, însărcinat cu Operaţiunile Speciale.

– Tovarăşe Dequan, anunţă el, am primit veşti foarte bune de la Dharamsala. Responsabilul

cu misiunea de observare a Biroului Doi a făcut o treabă bună.

Liu Jinyin, secundul său şi responsabilul cu informaţiile externe, zâmbi modest.

În faţa lui, Lu Shiling, şeful Biroului Cinci, agenţii ilegali, supranumiţi „peşti de mare adâncime", aştepta şi el un compliment, dar nu avu parte de aşa ceva. Serviciul său nu intervenea direct în operaţiunea planificată de tovarăşul Geng Huichang, chiar dacă se afla la baza întregului caz. Se mulţumi să asculte.

– Şacalul cu faţă umană din Dharamsala[1] tocmai a comis în cele din urmă o greşeală, continuă şeful Guoanbu. Ne-a arătat ţinta pe care trebuie s-o eliminăm.

Prezentă pe scurt colaboratorilor săi planul de acţiune, bazat pe informaţiile culese de tovarăşa Lou despre viitorul Dalai Lama.

He Dequan aşteptă respectuos să termine de vorbit pentru a pune întrebarea care-i stătea pe limbă.

– Tovarăşe, dacă noi intervenim pentru neutralizarea acestui băiat, nu riscă să fie înlocuit de un altul, în acelaşi mod, având în vedere că şacalul e cel care îi alege?

Geng Huichang aştepta această întrebare. Zâmbi.

– Tovarăşe, aceşti oameni nu funcţionează ca noi. Creierul lor este întunecat de superstiţii care îi îngreunează ca nişte lanţuri. Graţie sursei „Jadul preţios", suntem perfect la curent cu procesul aflat în derulare. Dacă i se întâmplă ceva băiatului pe care

[1] Dalai Lama.

Dalai Lama l-a ales pentru a-i fi succesor, toată operaţiunea va fi repusă în discuţie. Din două motive. Mai întâi, pentru a convinge călugării că a ales să abandoneze tradiţia reîncarnării, a trebuit să mintă. A pretins că are viziuni care îi spuneau că acest băieţel este chiar reîncarnarea bătrânului său maestru Trijang Ripoche, dispărut în 2002. Deci nu este o alegere arbitrară. Dacă se întâmplă ceva cu acest copil, Dalai Lama nu va putea avea imediat o nouă „viziune", care să-i indice un altul. Călugării sunt deja reticenţi, nu-l vor urma. Or, pe plan religios şi spiritual, nu poate decide nimic singur...

Admirativ, cei trei şefi îi ascultau demonstraţia. Geng Huichang luă o gură de apă şi continuă:

– Al doilea motiv este la fel de evident. Operaţiunea noastră, odată reuşită, va declanşa un scandal, dar, mai ales, Dalai Lama va fi acuzat că a supus la riscuri enorme un copil! Dată fiind imaginea sa de susţinător al nonviolenţei, va avea de suferit. Deci nu va putea să recurgă la o operaţiune similară. Ar risca să rămână fără sponsori străini. Deci va fi obligat să se întoarcă la desemnarea tradiţională, în vigoare de peste şase secole, care presupune mai întâi dispariţia sa. Această revenire ne va da timp să trecem la faza finală a eliminării celei mai periculoase dintre cele Cinci Otrăvuri.

Lu Shiling, şeful „peştilor de mare adâncime", nu se putu abţine să remarce:

– După informaţiile mele, şacalul, la 72 de ani, este într-o stare de sănătate foarte bună.

Geng Huichang schiţă un zâmbet.

– Lucrez la un plan, imbatabil, despre care nu vă pot spune nimic. Trebuie mai întâi eliminată prima

ameninţare. Prin urmare, odată drumul degajat, vom conta pe călugării care ne sprijină în Tibet pentru ca al cincisprezecelea Dalai Lama să fie un prieten al Republicii Populare Chineze. Clica exilaţilor din India va dispărea atunci de la sine. Predecesorul tovarăşului Ta Erqing, însărcinat cu Afacerile religioase, coordonase o operaţiune similară cu privire la biserica creştină din China. Cu multă pricepere. Ceea ce ne-a dat o aparenţă de toleranţă.

Nimeni nu râse.

De ani de zile, Guoanbu cumpărase sistematic, prin ameninţare sau corupere, o întreagă ierarhie religioasă catolică, de altfel dezavuată de Vatican. Aceasta, dând impresia că se ocupă de practicarea religiei, se supunea orbeşte Partidului Comunist Chinez.

Brusc, cei trei se întrebară de ce Ta Erqing, responsabilul cu Afacerile religioase şi etnice din Politburo, nu participa la această şedinţă. Îşi amintiră la timp, înainte de a comite o gafă, că, urmare a greşelilor făcute în analiza situaţiei din Tibet, căzuse în dizgraţie.

Toată lumea bău puţin ceai şi Geng Huichang se întoarse din nou spre şeful Biroului Şapte pentru a spune cu o voce calmă:

– Bineînţeles, tovarăşe He Dequan, această operaţiune trebuie să nu ne poată fi atribuită nouă. Este un ordin de nediscutat al tovarăşului Hu Jintao. În caz contrar, vor exista consecinţe catastrofale pentru ţara noastră.

Toţi ochii se întoarseră spre tovarăşul He Dequan, aşteptând să-l vadă cum dă din colţ în colţ. Ceea ce îi

cerea şeful Guoanbu părea practic imposibil. Orice atac asupra lui Dalai Lama sau a anturajului său ar fi indicat direct Beijingul. Totuşi, He Dequan zâmbea.

– Tovarăşe Huichang, zise el pe un ton calm, aşa va fi. Îmi trebuie cam o săptămână pentru a pune lucrurile la punct. Vă voi ţine la curent.

Geng Huichang aprobă cu un semn din cap. Chiar dacă se îndoia de metoda ce urma a fi utilizată, nu voia să dezvăluie acest secret de stat, nici măcar camarazilor săi extremi de siguri. Lunga istorie a Guoanbu şi a Partidului Comunist supravieţuise numeroaselor schimbări politice şi nu erau niciodată destul de prudenţi.

Luând notă de tăcerea interlocutorilor săi, Geng Huichang închise dosarul gri şi anunţă simplu:

– Viitoarea şedinţă, peste trei zile, la aceeaşi oră.

Se despărţiră în hol, el rămânând în biroul lui, iar colaboratorii săi retrăgându-se cu plecăciuni adânci, după care se duseră să-şi recupereze maşinile de serviciu parcate în curte. He Dequan coborî un etaj pe jos, până la sala cifrului, pentru a redacta ordine detaliate destinate echipei din New Delhi care urma să răspundă de această misiune. Slavă Domnului, pregătise cu mult înainte mijloacele necesare unei acţiuni atât de delicate, ceea ce explica seninătatea lui.

Urma lovitura, şi nimeni nu putea bănui că Republica Populară Chineză se afla în spatele acestei acţiuni. Poate că îl vor acuza chiar pe Dalai Lama în persoană!

CAPITOLUL XIX

Chris Jones privea uimit sutele de discipoli aşezaţi la soare, mai mult sau mai puţin adăpostiţi sub umbrele multicolore, contemplând un ecran uriaş care retransmitea, decalat, „*teaching*-ul" unui călugăr lama. Erau de toate felurile: refugiaţi tibetani, cu mâinile împreunate deasupra frunţii, hippie de toate vârstele şi chiar şi câţiva turişti veniţi din curiozitate.

Malko ţinuse să-i arate zona unde urmau să-l supravegheze pe falsul Shamar Situ. Îl lăsase pe Milton Brabeck acasă la Linda de Carvalho, ca să se familiarizeze cu brazilianca.

Deodată, un murmur traversă asistenţa. Cei din primul rând se ridicară brusc pentru a se întinde imediat, într-o prosternare totală, pe burtă. Dalai Lama tocmai apărea pe ecran.

– Ce nebunie! făcu gorila CIA. Îl consideră Dumnezeu, sau ce?

– Mai mult, îl corectă Malko, reîncarnarea primului Buddha istoric, Shakyamuni, care a trăit acum 2 500 de ani în India de Nord, supranumit „Oceanul de Înţelepciune".

– Ce de bani trebuie să facă! zise Chris Jones vulgar. Billy Graham[1] este un pitic pe lângă el. La

[1] Celebru predicator american.

noi, în America, un tip ca ăsta ar avea un iaht de o sută de metri şi un castel în Beverly Hills, ca să nu mai vorbim de gagici.

– Actorul Richard Gere este un discipol al lui Dalai Lama, preciză Malko. Vine periodic aici şi se comportă exact ca aceşti oameni...

Chris Jones scutură din cap uimit.

– Este cu siguranţă democrat! Toţi sunt nişte taraţi. Se vede după cum se prezintă la alegerile prezidenţiale: un negru şi o gagică! Din fericire, mai e şi bătrânul McCain; nu mai e chiar tânăr, dar cel puţin este alb.

Malko nu se putu abţine să nu vadă în această remarcă manifestarea unui rasism ordinar.

– Chris, vorbele tale dovedesc că Dalai Lama are încă un drum lung de parcurs spre reconcilierea raselor prin nonviolenţă!

– Nonviolenţă, *bullshit*, mormăi Chris Jones. E o şmecherie de poponar. M-aţi fi chemat dacă eram nonviolent?

– Trebuie să recunosc că nu, admise Malko. Bine, să mergem să-l vedem pe clientul nostru. De acum înainte, îl urmăriţi pas cu pas.

Se îndreptară spre partea înaltă a „complexului" care alcătuia TRC, acolo unde copiii se jucau baschet şi fotbal. Reperară imediat un băieţel în aceeaşi uniformă ca şi colegii săi: cămaşă cu carouri albastre, haină verde cu tiv aurit, pantaloni albaştri. Doar că era încadrat de patru tineri tibetani atletici. Când americanul şi Malko se apropiară, aceştia le aruncară o privire suspicioasă. Malko se întrebă dacă artileria gorilei era vizibilă sau aveau un al şaselea simţ.

Chris Jones se întoarse spre el mirat.

– De ce am venit în locul ăsta murdar? Are deja baby-sitters; tipii par serioşi.

– Desigur, preciză Malko, dar nu sunt înarmaţi. Indienii interzic purtarea armelor.

Maxilarul lui Chris Jones căzu.

– Nu sunt înarmaţi! Cum pot apăra pe cineva fără arme?

– Se poate, îl linişti Malko. Chiar şi cu mâinile goale, sunt redutabili.

Îi povesti lui Chris Jones despre moartea chinezului. Gorilei nu-i venea să creadă.

– Suntem printre sălbatici! concluzionă el scărpinându-se furios. Dacă aţi şti ce am găsit la duş azi-dimineaţă...

– Ce?

– O bestie. O chestie care ieşea din chiuvetă, cu păr peste tot şi multe picioare.

– Un miriapod? zise Malko. M-ai speriat, am crezut că un şobolan.

– Eram cât pe ce să-l împuşc, bombăni Chris Jones; de ieri, mă scarpin fără oprire. Am chiar teamă de apă.

– Dacă n-o beţi, nu poate fi nocivă, îl linişti Malko. În cel mai rău caz, câteva iritaţii.

Chris Jones păli.

– Se găseşte apă de colonie aici? Eu nu mă mai spăl; nu am chef să văd cum mi se înnegreşte pielea.

Malko se gândi la prietena lui sud-africană care, în Afganistan, îl „pulveriza" cu Taittinger Comtes de Champagne. Aici ar fi avut succes.

– Bine, concluzionă el, o să te prezint responsabilului cu securitatea lui Dalai Lama. Avem nevoie de el.

De fapt, la ordinul lui lama Chaclok, Dagpo Rinpoche, şeful Securităţii, acceptase să-i comunice lui Malko orarul ieşirilor falsului Shamar Situ, băiatul ales pentru a fi viitorul Dalai Lama. Malko era nerăbdător să se organizeze, ştiind că Guoanbu urma să muşte momeala.

*

* *

Jya Keyun nu mai putea. De trei zile nu mâncase decât câteva fructe şi un *chicken bryiani* cumpărat cu banii obţinuţi din cerşit. Din fericire, existau mulţi cerşetori la Mac Leod Ganj şi nu risca să se facă remarcat. Stătea pe la periferia satului, de teamă să n-o întâlnească pe agenta Guoanbu care organizase răpirea braziliencei. Era sigur: dacă îl repera, îl lichida imediat.

Jya Keyun ezitase mult asupra a ceea ce avea de făcut, renunţând foarte repede să se întoarcă la Delhi. Pentru Guoanbu era obligatoriu un trădător devreme ce fusese eliberat de tibetani. Superiorii săi nu vor crede o iotă din povestea lui: dacă fusese eliberat, însemna că era „returnat". Chinezii, care practicau adesea acest sport, nu ar fi avut nicio îndoială. Ar trebui să mărturisească, chiar dacă nu făcuse nimic. Maşinal, întinse mâna în faţa unei maşini de turişti care cobora. O femeie îi dădu câteva rupii privindu-l cu milă.

Nu prea era atrăgător... Neras, cu părul ciufulit, tricoul negru şi pantalonii pătaţi şi sfâşiaţi. Dar mai

ales privirea lui era elocventă. Îi era foame, se afla la capătul puterilor şi asta se vedea. Evident, în această ţară, unde cerşitul era sport naţional şi unde săracii se numărau cu milioanele, nu ieşea în evidenţă.

Se clătină, cuprins de epuizare. Picături de ploaie începură să cadă şi se adăposti în templul tibetan. Aşezat pe jos, cu mâna întinsă mecanic spre vizitatori, tremurând, îşi zise că trebuia să găsească o soluţie. Mac Leod Ganj era o capcană aflată la capătul lumii. Fără acte, fără bani, urmărit de Guoanbu, viitorul lui era serios afectat. În timp ce privea oamenii trecând prin faţa lui, întrevăzu o soluţie.

Îi era prea foame ca să mai poată rezista mult timp. Dacă se lăsa arestat de poliţia indiană, ştia ce-l aştepta. Urându-i pe agenţii Guoanbu, anumiţi poliţişti, când prindeau unul, se distrau făcându-i o gaură în cutia craniană. Apoi îi turnau în cap benzină, pe care o aprindeau, iar creierul lui se transforma într-un foc de artificii... În poliţia indiană Drepturile omului nu ajunseseră încă...

Văzând că trecuseră prin faţa lui câteva zeci de vizitatori fără să primească nicio rupie, Jya Keyun îşi zise că era timpul să încerce altceva. Se ridică şi se îndreptă spre capătul estic al satului.

*

* *

Chris Jones privi uimit mica clădire cu un etaj, a cărei zugrăveală galbenă era spălată de ploi. Arbora cu mândrie inscripţia „Tibetan Parliament".

– Nu prea par bogaţi, remarcă el.

Clădirile care adăposteau guvernul tibetan în exil, adunate în jurul unei mici pieţe pătrate ocupate de un monument funerar hindus şi patru stâlpi arborând drapelul tibetan, nu arătau deloc bine. Malko, Chris Jones şi Pratap Vihar urcară câteva trepte pentru a intra în Department of Security, la fel de modest, apărat de un grilaj metalic. Secretara cu faţă rotundă şi turtită îi introduse imediat la Dagpo Rinpoche. Chris Jones părea prea înalt pentru biroul acela. Intimidat, se înclină în faţa tibetanului, care îi instală cu greu în jurul unui birou.

– Lama Chaclok mi-a explicat misiunea voastră, îi confirmă el lui Malko. V-am pregătit programul acestui băiat pentru săptămâna viitoare.

Îi întinse lui Malko o foaie plină de cifre.

– Noaptea unde doarme? întrebă Malko.

– Într-un dormitor obişnuit. Cu alţi treizeci de elevi... Oamenii noştri sunt acolo şi ţin legătura prin radio cu cei de aici. Putem interveni foarte repede, anunţând şi poliţia indiană.

– TRC este la un sfert de oră de mers cu maşina de aici, remarcă Malko. E cam mult. Nu vreţi să împărţim şi această sarcină?

Tibetanul arboră un zâmbet jenat şi mărturisi cu o voce sobră:

– Nu sunt autorizat să las străinii să intre în aceste dormitoare. Cred că noaptea nu se va întâmpla nimic... Este foarte complicat să-l identifice pe băiat, pentru că îi schimbăm locul în fiecare noapte.

– Nu aţi remarcat nimic suspect în jurul TRC?

Dagpo Rinpoche se strâmbă neputincios.

– Este dificil, e multă lume, străini, indieni. Toţi fac fotografii.

Aprinse o ţigară Navy Cut, suflând fumul peste braţele enorme ale lui Chris Jones. Acesta se întoarse spre Malko.

– Chiar credeţi că vor ataca un puşti?

Malko îl întrebă imediat pe directorul Securităţii:

– Puteţi să-i arătaţi prietenului meu fotografia cadavrului celei pe care o numeaţi Kalsang Mo?

Dagpo Rinpoche se duse în camera alăturată şi Chris Jones îi şopti lui Malko:

– E caraghios, parcă ar fi *Naşul*! Are aceeaşi voce.

Tibetanul se întoarse cu un teanc de fotografii pe care i-l întinse lui Chris Jones. Malko privea peste umărul lui. Fotografiile fuseseră făcute la morgă. Se vedeau clar rănile care brăzdau tot corpul tinerei nemţoaice. Abdomenul fusese străpuns de mai multe ori. Chris Jones ridică privirea, foarte palid.

– Au fost mai mulţi?

– Nu cred, zise Malko. Dar aceasta îţi dă o idee despre ce sunt în stare chinezii şi aliaţii lor.

Dagpo Rinpoche recuperă în tăcere fotografiile, iar ei plecară cu preţiosul orar.

– Pot să vă spun că, dacă voi vedea pe cineva apropiindu-se de copil, nu va avea timp să-i spună mare lucru, afirmă Chris Jones. Chiar dacă Milt nu este aici. Am adus un Desert Eagle 357 Magnum, care trage cu nişte obuze. Mai ales la chinezi are efect. Şi am un încărcător cu opt cartuşe... De la douăzeci de metri, îi explodează capul.

– Să sperăm că nu va fi cazul, oftă Malko.

Începea din nou să plouă. Luară taxiul şi Pratap Vihar îi dădu adresa Lindei de Carvalho. Micul *stringer*[2] indian părea copleşit de puterea fizică a lui Chris Jones, care abia încăpea în mica maşină japoneză.

Cele două gărzi tibetane erau tot în capătul scărilor. Ciocăniră la uşa Lindei de Carvalho, iar aceasta le strigă să intre. Chris Jones, abia ajuns înăuntru, strănută puternic.

Tămâia.

Malko aproape că izbucni în râs. Brazilianca şi Milton Brabeck erau aşezaţi faţă în faţă pe covor, în poziţia lotusului. Tânăra, îmbrăcată cu o tunică multicoloră din mătase transparentă, iar gorila în bluză. Părea extrem de ameţit şi transpiraţia i se prelingea pe faţă. Lângă el, aşezat pe covor, un pistolet automat mare. Pantalonul suflecat lăsa să se vadă un *ankle-holster* chiar deasupra gleznei, dotat cu un pistol mic.

Linda de Carvalho era bine păzită.

În cameră domnea o căldură sufocantă, accentuată de vaporii de tămâie şi de lipsa de aer.

– Mor de cald! gemu Milton Brabeck.

– Du-te să iei aer, îl sfătui Chris Jones, suntem noi aici.

– Nu mă mai pot ridica, mărturisi el. Ea mi-a încrucişat picioarele. Nu reuşesc să mă mişc.

Trebui ca Malko şi Chris Jones să-l ridice pe Milton Brabeck de jos ca să poată sta în picioare. Se

[2] Agent de sprijin local.

strâmbă de durere, din cauza crampelor de la picioare.

– E mai bine? întrebă Malko. Pratap te aşteaptă în maşină, la intrarea pe stradă. Te va conduce la TRC ca să treci în revistă împrejurimile. Ne revedem la hotel. Poţi să faci şi nişte cumpărături.

– Cumpărături! Dar aici nu au decât haşiş... Restul sunt doar nişte chestii respingătoare.

Tocmai se pregăteau să plece când se auzi un ciocănit uşor la uşă. Linda de Carvalho strigă să intre şi uşa se deschise. Apăru o creatură incredibilă.

O blondă cu o gură cărnoasă enormă, cu părul prins în coadă, îmbrăcată de ar fi înviat şi un mort. Sânii mari păreau gata să iasă dintr-un fel de caraco încheiat în faţă, care abia îi acoperea pe sfert. Purta o fustă lungă albă, cvasitransparentă, care lăsa să se întrevadă un string la fel de alb. Agăţată de umăr, o geantă mare aurie, decorată cu propriile ei fotografii color.

Linda de Carvalho se ridică şi sări de gâtul ei.

– Emily! Ce frumos din partea ta că ai venit.

Blonda îi privea pe Chris şi pe Milton, vizibil impresionaţi de cei doi munţi de carne, ignorându-l complet pe Malko.

– Sunt prietenii tăi? întrebă ea.

Cele două gorile păreau nişte statui de sare, fascinate de această tipă incendiară.

– Au grijă de mine, făcu Linda zâmbind.

Privirea blondei se lumină.

– Ar putea să aibă grijă şi de mine...

Părea dispusă să-i înghită pe amândoi deodată... Panicaţi, Chris şi Milton bătură în retragere.

– OK, ne ducem la TRC, zise Chris.

– Pot să vin cu voi? întrebă imediat Emily. Ador locul ăsta.

Fără să aştepte răspunsul lor, adăugă:

– Am un 4x4, încăpem cu toţii.

Resemnaţi, Chris şi Milton o urmară, cu o privire disperată. Linda de Carvalho izbucni în râs.

– Cred că prietenii tăi îi plac Emilyei. Adoră penisurile mari.

– Ah, aşa! făcu Malko uimit de această francheţe. Cine e?

– O fată plină de bani care îşi trăieşte viaţa. Nu-i place decât un singur lucru: să facă dragoste cu un tip bine dotat, după ce a fumat haşiş. Sau cu doi...

– Doar asta face aici?

– Da, a venit cu un tip superb, un fel de viking, pe care l-a epuizat în trei luni. A plecat, iar ea a rămas.

– Studiază budismul?

– Se specializează în tantrism. Studiază Kama-Sutra. Îl plăteşte pe maestrul meu să-i predea lecţii, dar consideră că nu e destul de bine dotat.

În mod clar, Dharamsala atrăgea toţi nebunii din lume. Linda de Carvalho îl privi ciudat pe Malko.

– Prietenul tău este drăguţ, dar e bizar. Mă privea într-un mod curios. Ca un violator. Avea ochii ieşiţi din orbite.

Mătasea transparentă îi lăsa să se vadă sânii, suficient de bine pentru a declanşa imaginaţia unui tip originar din Middle West.

– Nu e obişnuit cu vestimentaţia ta, îi explică Malko. Nu te-ar fi violat.

Se retrase cu o privire şmecheră.

– Tu, tu poţi să mă violezi... Maestrul meu mi-a spus că pot să fac dragoste cu tine cât vreau. Ai o karmă bună...

– Mulţumesc, zise Malko. Vino, mergem la *Surya*.

Îşi încălţă sandalele şi îl urmă. Imediat, cei doi tibetani se luară după ei.

Coborând scările roşii, brazilianca zise deodată:

– Mi-am amintit de ceva.

– Ce anume?

– Îmi amintesc unde am vorbit despre fotografie şi despre copil...

Îl privea cu un aer nevinovat. Malko simţi cum pulsul îi sare în aer.

– Unde şi când?

– Acasă la Lopsang. Dădea o petrecere pentru lansarea „Jocurilor Olimpice din Tibetul Liber", o manifestaţie pe care o organizase el. Pe terasa lui era multă lume. Invitase tot Mac Leod Ganj...

– Ai vorbit despre asta cu mai multe persoane?

– Nu mai ştiu, mărturisi ea confuză. Lopsang îmi dăduse o ţigară foarte concentrată şi nu mai ştiam unde mă aflu. Era un australian care se ocupă de vaci şi de câini, dar şi mulţi alţii. Dacă mă gândesc bine, o să am o nouă viziune. Trebuie puţină răbdare.

În timp ce vorbeau, se îndreptau spre *Surya*, pierduţi în mulţimea obişnuită de turişti şi hippie, agasaţi de negustorii care încercau să-şi vândă marfa oribilă. Trecând de un butic cu suveniruri numit Mahrabba, un bărbat le blocă drumul, cu mâna întinsă.

Tânăr, figură turtită, ochi adânciţi, zdrenţăros.

Linda de Carvalho vârî o mână în geantă şi îi dădu o bancnotă de zece rupii. De obicei, cerşetorii nu cereau decât monede. În ciuda acestei generozităţi nemaiîntâlnite, el continuă să-i urmărească, trecând din nou în faţa lor.

– I-am dat prea mult, remarcă Linda. Dar trebuie să mă gândesc la viitoarea mea karmă.

Deodată, cerşetorul îl prinse pe Malko de braţ, oprindu-l, şi îi zise ceva în şoaptă.

– Uite, vorbeşte chineza, remarcă Linda de Carvalho.

Malko simţi cum îi stă inima în loc. Îl scrută pe cerşetor şi văzu în pupilele lui întunecate altceva decât disperare.

– *You, chinese?* întrebă el.

Cerşetorul dădu din cap afirmativ.

– *Chinese*, repetă el. *Guojie Anquanbu*.

Malko avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă. Apoi se lumină. Cele două cuvinte pronunţate de chinez erau adevăratul nume al Guoanbu, utilizat în demersurile administrative... Avea în faţa lui unul dintre chinezii care încercaseră s-o răpească pe Linda de Carvalho.

CAPITOLUL XX

Agăţat de mâneca lui Malko, chinezul îl privea cu o intensitate aproape jenantă. Malko întrebă:

– *You speak english?*

Celălalt scutură din cap.

– Nu.

Linda de Carvalho privea scena intrigată.

– Mai vrea bani?

– Nu, o corectă Malko, este unul dintre cei care au vrut să te răpească alaltăieri: un membru al Serviciilor chineze. Tibetanii i-au dat drumul. Nu ştiu de ce e aici. Vorbeşti chineza?

– Nu.

– Cunoşti pe cineva care vorbeşte chineza?

– Nu.

Tibetanii nu ştiau chineza, iar indienii, cu atât mai puţin. Malko îl luă pe chinez de braţ şi îl trase spre *Surya*. Se clătina şi părea slăbit. Abia ajuns în holul hotelului, îşi duse mâna la stomac cu o expresie dureroasă: îi era foame. Malko îl conduse în sala de mese şi comandă ouă, cafea, apă, pâine şi unt. Agentul Guoanbu se aruncă asupra mâncării: ar fi mâncat şi faţa de masă.

Malko era deja la telefon, sunând la staţia CIA din Delhi de pe Blackberry-ul criptat.

– Am noutăţi, anunţă el. Unul dintre agenţii Guoanbu care au încercat s-o răpească pe Linda de

Carvalho tocmai m-a abordat. Aparent, vrea să schimbe tabăra. Doar că aici nimeni nu vorbeşte chineza. Trebuie să-mi trimiteţi de urgenţă pe cineva la ambasadă.

– Mă ocup imediat de asta, promise Fred Harriman. Este formidabil.

– Acest bărbat deţine cu siguranţă informaţii preţioase, sublinie Malko. Ştie cine este reprezentantul Guoanbu la Mac Leod Ganj. Ne poate ajuta să distrugem reţeaua chineză.

– Îmbarc un om în avion mâine dimineaţă, afirmă şeful staţiei.

Linda de Carvalho, fascinată, îl privea pe tânărul chinez cum devora mâncarea.

– Nu-mi vine să cred că acest tânăr este atât de periculos, mărturisi ea. Pare atât de fragil...

– L-am văzut la treabă, corectă Malko, nu era chiar aşa de fragil.

– Ce faci cu el?

– Îl voi interoga.

– Nu-i faci niciun rău? se nelinişti ea.

– Nu e prevăzut în program, o linişti Malko.

Incorigibilii budişti. Cu această mentalitate, se vor lăsa mâncaţi de vii de chinezi...

Chris Jones deschise uşa sălii de mese. În urma lui, Malko îi văzu pe Milton Brabeck şi pe tânăra hippie îmbrăcată în alb, cu bustul gata să-i iasă afară din bluză, mai sexy ca niciodată, sorbindu-le din ochi pe cele două gorile.

– Nu am putut scăpa de ea, zise în şoaptă Chris Jones. A vrut neapărat să ne ducă la ea acasă să meditcăm.

– Pentru moment, aveţi treabă.

Malko îi explică apariţia miraculoasă a chinezului şi concluzionă:

– Foştii săi amici probabil că-l caută peste tot ca să-l taie în bucăţi. Nu trebuie scăpat din priviri. Mâine, staţia din Delhi trimite întăriri. Eu voi avea grijă de Linda de Carvalho.

Discretă, blonda incendiară se instalase într-un fotoliu din hol. Decisă să nu-i scape prada.

– Voi lua încă o cameră pentru invitatul nostru, zise Malko.

– E un spion? întrebă Milton Brabeck. Sunteţi sigur că nu e o cursă?

– Nu cred. De altfel, tu şi Chris veţi împărţi camera cu el. Nu vreau să risc nimic.

Chinezul înghiţise tot ce se putea mânca. Malko îl conduse în cameră şi îi explică prin gesturi că Milton Brabeck şi Chris Jones vor rămâne cu el. Chinezul se întinse pe pat şi, după treizeci de secunde, dormea.

În orice caz, nu era un prefăcut. Milton Brabeck şi Chris Jones se instalară fiecare într-un fotoliu, gata de orice şi uşor cam debusolaţi. Era prea mult pentru ei.

*

* *

Pratap Vihar se uita după Emily cu ochii ieşiţi din cap. Blonda, liniştită, aprinsese o ţigară enormă cu haşiş, aşteptând întoarcerea gorilelor. Linda de Carvalho pălăvrăgea politicoasă cu ea. Malko profită pentru a-l trage deoparte pe Pratap Vihar.

– Eraţi acolo când prietenul dumneavoastră Lopsang a dat o petrecere pentru a sărbători Jocurile Olimpice Tibetane?

– Bineînţeles, ziarul mă trimisese acolo din New Delhi, dar era ceva mai mult folcloric, de ce?

– Linda de Carvalho era acolo?

– Cred că da.

– S-a fumat mult haşiş la această petrecere?

Jurnalistul indian zâmbi uşor jenat.

– Da, destul.

– Nu vă amintiţi de oamenii care se aflau acolo?

– Oh, toţi cei care gravitează în jurul tibetanilor din exil. Erau prietena mea, veterinara, ONG-uri, marginali.

– Când se întoarce Lopsang?

– Peste două zile.

– Poate că o să-şi amintească mai bine, speră Malko.

*

* *

Linda de Carvalho consimţise în cele din urmă să rămână la *Surya*, în ciuda vibraţiilor negative.

La etajul de deasupra, Chris şi Milton îl vegheau pe spionul chinez.

Ieşind din baie, Malko o găsi pe braziliancă în plin exerciţiu de yoga, pe mocheta murdară. Goală, ca şi cum ar fi fost singură. Se ridică cu o mişcare graţioasă şi se apropie de el.

– Fiindcă l-ai tratat omeneşte pe acest biet chinez, zise ea, meriţi o recompensă.

Natura recompensei se citea uşor în privirea ei. Înainte de a fi budistă, Linda de Carvalho fusese o

autentică târfă tropicală, crescută sub soarele din Rio. Mai rămăseseră nişte urme.

Cu o delicateţe demnă de laudă, îşi balansă încet bustul, astfel încât sfârcurile mari ale sânilor ei atinseră pieptul lui Malko. Acesta simţi o mică descărcare electrică. Maşinal, îi mângâie fundul gol şi, imediat, brazilianca îşi apropie abdomenul de al lui.

– Aşa vrei să facem dragoste? întrebă ea poznaş.

Malko îşi zise că, în această atmosferă specială impregnată de paranormal, telepatia chiar funcţiona. Nu avu timp să răspundă. Se auzi un ciocănit uşor la uşă. Înainte ca el să se mişte, Linda de Carvalho alergă la uşă.

Somptuoasa hippie blondă intră, închizând uşa ca şi cum nu l-ar fi văzut pe Malko.

– Îi căutam pe prietenii tăi! zise ea. Au dispărut.

Linda puse un deget peste buze.

– Ssst, lucrează!

Văzând expresia decepţionată a Emilyei, se apropie de ea şi întrebă tandru.

– Vrei să meditezi puţin?

Fără să mai aştepte răspunsul, îi descheie încet nasturii bluzei albe, eliberându-i sânii enormi, care nu cereau decât să fie mângâiaţi. Începu imediat să-i maseze cu blândeţe.

Rezemată de perete, blonda se lăsă mângâiată, privindu-l pe Malko peste umărul prietenei ei. Acesta, în picioare în mijlocul camerei, începea să fie serios impresionat. Văzu privirea blondei aprinzându-se. Murmură câteva cuvinte la urechea Lindei. Aceasta se întoarse şi îi zise lui Malko.

– Ce faci? Vino lângă noi.

Ezită: totul era o nebunie, cu un spion chinez în camera vecină şi ucigaşi ai Guoanbu care se aflau prin zonă. Dar acest sat himalayan avea ceva ireal, unde realitatea cea mai sordidă şi mai feroce se amesteca cu visul, magia, paranormalul, în atmosfera ameţitoare a unui loc mereu cufundat în ceaţă, din cauza norilor joşi, ca şi cum s-ar fi aflat pe o altă planetă.

Abia se apropie de Linda de Carvalho, că aceasta îşi cambră spatele, atingându-i sexul aflat deja într-o dispoziţie excelentă.

Mişcarea foarte uşoară a acestui fund cambrat şi tare reuşi să-l stârnească pe Malko. Linda, care preluase iniţiativa, lăsă bustul Emilyei pentru a lua mâinile lui Malko, punându-le pe sânii umflaţi.

– Mângâi-o pe Emily, zise ea, sânii ei sunt mult mai frumoşi decât ai mei.

Era adevărat că, graţie unei doze gigantice de silicon, aveau o consistenţă ideală.

Linda de Carvalho nu rămase mult timp cu mâinile libere. Mâna ei dreaptă se strecură sub fusta lungă şi albă, apoi, îndepărtând stringul la fel de alb, începu să mângâie sexul Emilyei. Aceasta scoase un geamăt răguşit şi Malko simţi sfârcurile groase ale sânilor întărindu-se sub degetele lui. Linda, fără să se întoarcă, îi sugeră cu o voce dulce:

– Penetrează-mă aşa cum doreai. Repede. O cunosc, nu durează mult.

În acelaşi timp, se cambră şi mai mult. Malko nu se putu opune acestei invitaţii.

Cu o mână fermă, abandonând unul dintre sânii Emilyei, îşi ghidă sexul înspre fundul Lindei. Pătrunse în ea la fel de uşor ca într-un sex.

Acum, Emily gemea fără încetare. Tot mai tare, sub degetele experimentate ale prietenei ei.

Malko, înfipt în fundul braziliencei, era strâns de muşchii din interior. Cuprins de o pulsiune sălbatică, realiză că nu va putea rezista mai mult de câteva secunde...

Era ceea ce voia Linda de Carvalho... Îşi schimbă mângâierile, căci Emily începuse să scoată un geamăt lung, modulat, tot mai ascuţit.

O adevărată sirenă.

În momentul în care sunetul deveni insuportabil, Malko se eliberă în Linda de Carvalho, cu un ţipăt la fel de sălbatic, cu mâinile crispate pe sânii enormi ai blondei cu privirea pierdută.

Liniştea reveni, respiraţiile se calmară şi trioul se despărţi.

Emily abia avu forţa să ajungă până la pat şi să se prăbuşească pe el.

Eliberată de Malko, Linda de Carvalho se întoarse cu un zâmbet angelic.

– Dacă rămâi destul la Mac Leod Ganj, zise ea, vei şti să faci dragoste cu adevărat... Aşa cum învăţăm în tantrism.

Creierul lui Malko începea să funcţioneze din nou. Această pauză sexuală neaşteptată îl relaxase. Se gândi la cele două gorile şi speră că nu auziseră nimic...

– Prietena ta rămâne aici? întrebă el.

– Doar n-o s-o dai afară! zise pe un ton de reproş Linda de Carvalho. E obosită. Culcă-te, eu o să fac puţină yoga. Şi mi-e sete.

Se duse la minibar şi îl deschise, scoţând imediat o exclamaţie extaziată.

– Ai şampanie!

– Mi-au adus-o ei.

– Pot s-o desfac? A trecut o eternitate de când nu am mai băut aşa ceva.

– Bineînţeles.

Ea desfăcu sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, trezind-o pe Emily ca să participe şi ea la sărbătoare. Într-un timp record, cele două prietene terminară sticla de Taittinger. Malko se întinse şi, foarte repede, căzu într-un somn profund. Ca şi cum ar fi fost golit de toată energia sa vitală.

*

* *

Lou era nervoasă, aşteptând reacţia Guoanbu din Delhi. Băuse un cappuccino împreună cu o gaşcă de aiuriţi dintr-un ONG „pro-animale", iar acum se întorcea acasă pe jos.

Deodată, se gândi la agentul CIA cazat la *Surya*, zicându-şi că eliminarea lui ar fi fost apreciată la Beijing, înainte de lansarea operaţiunii finale împotriva viitorului Dalai Lama. Dacă ar fi ştiut în ce cameră se afla la *Surya*, şi-ar fi asumat riscul să-l execute pe loc. Datorită nepăsării poliţiei indiene, riscurile erau limitate.

Îşi zise în cele din urmă că cel mai bine era să se posteze acolo a doua zi dimineaţă şi să aştepte o ocazie favorabilă. Linda de Carvalho nu mai prezenta niciun interes pentru ea, fiindcă viitorul Dalai Lama fusese identificat.

*

* *

Malko avea impresia că dormise o sută de ani. Totuşi, când deschise ochii, camera era încă întunecată.

Simţea o pernă grea pe abdomen şi duse maşinal mâna pentru a o da la o parte, dar întâlni un smoc de păr. Aproape imediat, simţi cum sexul îi este înghiţit ca într-un etui umed şi fierbinte: Emily se trezise. Îi zări silueta, îngenuncheată de-a curmezişul patului, dezbrăcată de fusta lungă din dantelă albă. Se folosea de gură într-un mod magic şi, foarte repede, îşi abandonă poziţia, apucând sexul întărit al lui Malko şi răsucindu-se astfel încât să stea cu spatele. În genunchi, cu fundul ridicat, i se oferea în tăcere, probabil pentru a n-o trezi pe Linda de Carvalho, care dormea pe burtă la marginea patului.

Malko se lipi de fundul blondei. Emily îşi păstrase stringul, iar el doar îl dădu la o parte pentru a o penetra. Pătrunsă complet, blonda începu să-şi mişte furios fundul, gemând tot mai tare sub mişcările puternice ale lui Malko. Acesta profită mai mult timp de pântecul Emilyei decât de fundul braziliencei. Când se eliberă în cele din urmă în ea, Emily avusese deja două sau trei orgasme. Linda de Carvalho dormea în continuare.

Îşi trase răsuflarea, stând pe spate şi gândindu-se brusc la ceea ce îl aştepta la trezire.

Dacă interpretul chinez sosea aşa cum era prevăzut, poate că urma să decapiteze reţeaua Guoanbu din Dharamsala.

*

* *

A doua zi dimineaţa, Lou se plimba pe străzile din Mac Leod Ganj. Abia se vedea la doi paşi din cauza ceţii albe. Întârziind în buticurile din vecinătatea *Surya*, aştepta să-l vadă ieşind pe agentul CIA. Apoi, va improviza. Pentru a se linişti, se strădui să negocieze preţul unui obiect de cult, aşa-zis tibetan, dar fabricat la Bombay.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck, încadrându-l pe spionul din Guoanbu care tocmai îşi devora *breakfast*-ul, îi aruncară o privire bănuitoare lui Malko, care tocmai intra în sală în compania Lindei de Carvalho şi a Emilyei. Aceasta se duse la americani.

– O să găsiţi timp să meditaţi astăzi? întrebă ea cu o figură pofticioasă.

Probabil că Malko n-o liniştise.

– Totul a decurs bine? îl întrebă Malko pe Chris Jones pentru a înlătura bănuielile.

– Nu e periculos, făcu gorila. Nici măcar nu zâmbeşte. Trebuie să fi petrecut o noapte mult mai plăcută decât noi, adăugă el pe un ton plin de subînţeles.

– Nu vorbeşte decât chineza, preciză Malko, o limbă pe care voi n-o ştiţi. Sper că interpretul trimis de la Delhi nu va întârzia.

– Până atunci, ce facem?

– Duceţi-l în cameră, este mai sigur, iar eu sun la Delhi pentru a afla veşti.

Chinezul terminase de lins farfuria. Îi făcură semn să se ridice, iar el se supuse docil. Ieşi primul din *breakfast-room*.

Deodată, se opri brusc, scoţând o exclamaţie scurtă, apoi începu să fugă spre stradă.

*

* *

Lou îşi zise că cel mai simplu mod de a-şi studia ţinta era să se instaleze în holul de la *Surya*, unde putea trece neobservată. Multă lume venea să admire priveliştea văii. Nu era acolo de cinci minute, că observă o figură cunoscută ieşind din *breakfast-room*. Îi trebui câteva secunde pentru a-l recunoaşte pe Jya Keyun, agentul Guoanbu capturat de oamenii lui Dalai Lama după tentativa lor ratată de răpire.

Câteva clipe, gândurile i se amestecară în cap, apoi deveni evident: dacă intrase pe mâna americanilor, urma să o denunţe. Ca un automat, vârî mâna în geantă şi apucă mânerul pistoletului...

Jya Keyun văzu gestul. Scoase un ţipăt înăbuşit şi fugi pe hol în direcţia străzii, lăsând în urmă gorilele şi pe Malko. Lou scoase arma din geantă şi ţinti. În momentul în care ajungea la intrare, pistoletul scoase două flame scurte, galbene, aproape fără niciun zgomot. Jya Keyun se clătină, ca şi cum s-ar fi împiedicat de o treaptă, şi se prăbuşi în noroi, chiar în faţa hotelului.

Uimiţi, Malko şi cele două gorile o priveau pe chinezoaică.

Chris Jones îşi reveni primul. Cu pistolul Desert Eagle în mână, urlă:

Freeze!

Malko tocmai îşi scotea pistolul Glock de la curea când chinezoaica, cu un gest foarte calm, îşi vârî ţeava pistoletului în gură şi apăsă aproape imediat pe trăgaci.

Lou tresări. Geamul mare din spate se umplu imediat de rămăşiţe însângerate şi ea căzu pe spate, ţinând încă arma în mână.

Malko se precipită afară, unde un mic grup îl înconjurase pe chinezul întins pe trotuar. Se aplecă şi văzu ochii sticloşi şi sângele care îi curgea din gură. Cele două gloanţe trase de chinezoaică îl loviseră în spate. Gemu câteva clipe, tresări brusc şi încremeni. Malko se ridică, plin de amărăciune. O recunoscuse pe chinezoaică. Fusese văzută acasă la Lopsang Pakshi, în compania veterinarei australiene. Aceasta făcea şi ea parte din reţeaua Güoanbu? Probabil.

În orice caz, începea să înţeleagă de ce Serviciile chineze erau atât de bine informate.

De acum înainte, risca să nu mai afle nimic despre reţeaua chineză din Mac Leod Ganj. Doar dacă nu cumva Cathy Summer era şi ea amestecată.

CAPITOLUL XXI

Agentul Liu Chi, din cadrul Guoanbu, adoptase de la sosirea sa în India o acoperire perfectă pentru a nu fi suspectat: cea a unui preot tibetan în exil. Cu roba lui lungă şi galbenă, eşarfa roşie, traista de pânză pentru donaţii şi capul ras, trecea complet neobservat. Vorbind perfect hindi şi tibetana, aproape că uitase chineza, limba lui maternă...

Ţinând de Biroul Cinci, care coordona „peştii de mare adâncime", coopera în anumite misiuni şi cu Biroul Şapte, cel al Operaţiunilor Speciale, graţie excelentelor note pe care i le dădea „controlul intern" din Guoanbu. Aşa cum era cazul şi acum.

În ciuda acoperirii sale solide, nu neglija niciodată măsurile de precauţie de bază înainte de a se duce la o întâlnire importantă.

Pe Japath Road, una dintre marile artere ce porneau din Connaught Place, bătu pe umărul conducătorului de ricşă, care opri lângă trotuar, îi lăsă două bancnote de zece rupii şi intră pe o străduţă fără nume. Regăsi acolo India veritabilă, nu cea din clipurile publicitare, ci pe aceea cu şomeri care dormeau pe jos, meşteşugari cocoşaţi care se extenuau pentru remuneraţii microscopice, *sadhus* cu faţa pictată, care trăiau numai din cerşit, o umanitate

păduchioasă şi mizerabilă, trăind liniştită în aşteptarea schimbării karmei.

Liu Chi se strecură cu paşi repezi prin labirintul de străduţe, traversă un imobil cu două intrări, reperat de mai mult timp, pentru a ieşi în cele din urmă la marginea Connaught Place, plină de tarabe puse direct pe trotuar.

Copii zdrenţăroşi alergau peste tot, cu o cutie de conserve plină cu excremente în mâini, în căutarea străinilor. Când reperau unul, se apropiau de el şi-i aruncau murdăria pe încălţăminte, cerând apoi zece rupii pentru a-l curăţa.

O meserie ca oricare alta, presupunând investiţii minime.

Liu Chi se urcă apoi într-un autobuz vechi, alb, care mergea cu viteza melcului pe interminabilele străzi din Delhi, în direcţia Outer Ring Road, după Mall, o şosea de centură care ocolea Delhi. Oraşul se dezvolta într-o anarhie totală, întinzându-se mai ales spre vest şi sud, unde apăreau cartiere noi, în care se construiau vile splendide cu maşini Rolls Royce în curte, dar fără nicio canalizare. Instalaţiile sanitare ale capitalei indiene erau încă anemice, din lipsă de bani. Penele de curent erau dese datorită faptului că India nu producea suficientă electricitate; igiena lipsea cu desăvârşire, iar căile de comunicaţii erau sufocate de afluxul de maşini noi. Noua Tata, la 2 700 de euro, promitea să provoace necazuri, chiar dacă se dezintegra la prima tamponare. Orice indian prefera să-şi schimbe karma prematur, ca reprezentant al clasei de mijloc, decât să utilizeze transportul în comun datând din epoca de piatră.

În autobuz, Liu Chi se relaxă şi se concentră. Misiunea lui era delicată şi ştia că Beijingul îi acorda o mare importanţă. Din fericire, înainte de a fi trimis la Delhi, lucrase aproape cinci ani în Tibet, la secţia Religie a Biroului Cinci. Acolo învăţase tibetana, frecventase numeroşi călugări lama şi se iniţiase în budism, devenind apoi specialist. Crescut la Beijing într-o familie de nomenclaturişti comunişti, ura profund ceea ce el considera drept superstiţii ridicole, bune pentru ţăranii analfabeţi. Astfel lupta el împotriva clicii lui Dalai Lama şi a susţinătorilor săi.

Asfixiat de vaporii de motorină, moleşit de căldura apăsătoare din autobuzul fără climatizare, aproape că ratase staţia. Sări din maşină pe marele bulevard care mergea de-a lungul Yamuna River. Pe vremuri, acolo nu erau decât smârcuri. Acum, noile cartiere apăreau rapid. Liu Chi îşi continuă drumul pe jos, sub soarele dogoritor, până la un portic pe care scria „Tibetan Village", aflat deasupra unei alei perpendiculare pe drumul principal. Un drapel tibetan flutura şi ceva mai în spate se afla o clădire masivă, verde, cu trei etaje şi cu ferestre mici, sediul organizaţiei tibetane care administra tabăra de refugiaţi, înfiinţată cu patruzeci de ani în urmă. Acolo oamenii trăiau izolaţi, fără să se amestece cu populaţia indiană.

Agentul Guoanbu intră în labirintul de străduţe neasfaltate, invizibile din bulevard. Aici era ca în Tibet, toată lumea vorbea tibetana. Produsele ajungeau acolo *via* Nepal, agenţiile de turism organizau excursii în Nepal sau în Sikkim. Intră într-o fundătură pentru a ajunge în faţa casei 89 din cartierul 189.

Adresele locale: niciun nume de stradă. Ciocăni la uşa din lemn închis la culoare şi aşteptă.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi apăru o figură temătoare care se lumină recunoscându-l pe Liu Chi, al cărui nume tibetan era Lo Tsevang.

Acesta din urmă intră. Camera, în care plutea un miros puternic de tămâie, era întunecată, fără nicio fereastră. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară şi schimbară câteva cuvinte în tibetană. Gazda lui Liu Chi, Tai Nakhu, nu ştia că avea de-a face cu un chinez, luându-l drept un membru tibetan al sectei budiste „Red Hats"[1].

Tai Nakhu aprinse o lampă şi Liu Chi revăzu decorul pe care îl ştia: în mijlocul camerei se afla statuia unui zeu care purta un colier din cranii umane, călare pe un leu şi ţinând în mână o suliţă.

Antiteza lui Dalai Lama.

Aici era sediul *Dorje Shugden*, o sectă budistă radicală şi violentă, care nu ezita să i se opună lui Dalai Lama. Erau numiţi „Red Hats", iar schisma data de mai multe secole. Ei nu susţineau nonviolenţa, ci lupta. Se ciocniseră deja de multe ori cu ocazia manifestaţiilor pacifiste şi îşi omorâseră mai mulţi adversari. Dispunând de o finanţare redusă, supravieţuiau din vânzarea de indulgenţe pe internet sau de titluri onorifice budiste fără nicio valoare.

La începutul domniei sale, al paisprezecelea Dalai Lama încercase să discute cu ei, dar totul se terminase brusc după ce „Red Hats" îl asasinaseră pe călugărul lama însărcinat cu negocierile dintre

[1] Pălăriile Roşii.

„Yellow Hats" şi „Red Hats". Nu erau prezenţi în Dharamsala, dar activau în toate celelalte comunităţi tibetane din străinătate.

Erau numiţi talibanii budismului. Foarte puţini oameni bănuiau că fuseseră infiltraţi de mult timp de către Guoanbu, dornic să facă din ei o maşinărie de război împotriva lui Dalai Lama. În număr de câteva mii, împrăştiaţi peste tot în lume, păstrau o tradiţie veche de mai multe secole, care se separase de ramura principală a budismului tibetan datorită atitudinii sale filozofice. Una dintre principalele lor revendicări era independenţa completă a Tibetului şi revenirea la vechile frontiere, adică trei dintre provinciile chineze actuale. Acest program îndrăzneţ îi punea la adăpost de colaborarea cu invadatorul chinez...

Totuşi, chinezii îi manipulau de mult timp fără regrete: cum nu erau prezenţi în Tibet, nu reprezentau niciun pericol pentru Republica Populară de la Beijing. Din contră, prezenţa lor peste tot unde se găseau refugiaţii tibetani permitea destule manipulări şi lovituri viclene.

Liu Chi scoase din traista lui un plic şi îl puse pe masa joasă, lângă un ceainic negru.

– Înainte de a veni, am făcut o colectă în toată India, de la simpatizanţii noştri, anunţă agentul Guoanbu. Asta ne va ajuta să continuăm lupta...

Tai Nakhu luă plicul şi începu cu mulţumirile.

– Graţie acestor bani, vom dezvolta sistemul de comunicaţii şi vom atrage noi membri!

În realitate, bancnotele de o sută de rupii din plic veneau direct din seiful Guoanbu de la New Delhi.

O investiţie strategică.

Cei doi bărbaţi continuară discuţia în şoaptă, ca nişte conspiratori. Imobilul era în mod clar urmărit de IB-ul indian, care se temea de violenţele membrilor „Red Hats". În urmă cu zece ani, fuseseră acuzaţi de o triplă crimă comisă la Dharamsala în împrejurări neclare. Victimele fuseseră nişte apropiaţi ai lui Dalai Lama.

Suspecţii fugiseră în Nepal şi nu se mai auzise nimic de ei.

– Pregătim o mare manifestaţie, anunţă Tai Nakhu. Un marş până la frontiera chineză pentru a cere independenţa de odinioară a Tibetului. Aceşti bani ne vor fi de folos, căci trebuie să hrănim şi să echipăm manifestanţii...

– Este foarte bine, aprobă agentul Guoanbu. Trebuie să ţinem piept imperialismului chinez, să ne păstrăm puritatea.

Deodată, se aplecă spre interlocutorul său şi zise, cu gura lipită de urechea lui:

– Aş vrea să continuăm discuţia afară!

Tai Nakhu se ridică imediat: şi el bănuia că indienii plasaseră microfoane în casă.

Afară, te-ai fi crezut la Dharamsala! Aceleaşi magazine cu produse tibetane fabricate acolo, negustori de legume, agenţii de voiaj. Un furnicar sută la sută tibetan.

Ajunseră într-o piaţă mică, inundată de soare, şi se aşezară în faţa unui vânzător de ceai negru. Liu Chi se aplecă spre interlocutorul său.

– Am primit veşti incredibile de la Dharamsala. Dalai Lama se pregăteşte să rupă tradiţia.

Tibetanul îl privi uimit.

– Ce vrei să spui?

– Vrea să pună capăt tradiţiei *tulku*.

– Este imposibil! protestă Tai Nakhu.

– Ba da, în loc să se reîncarneze după moartea sa, îşi va alege succesorul din timpul vieţii.

– Dar şi-a pierdut minţile! explodă Tai Nakhu. Este ruşinos! De ce face aşa ceva?

Liu Chi făcu un gest expresiv spre frunte.

– Cred că îmbătrâneşte. Se zice că ar fi atins de o boală care îi limitează judecata.

Privirea întunecată a lui Tai Nakhu se aprinse.

– Trebuie să-l împiedicăm să comită această crimă.

– Este dificil! remarcă mieros Liu Chi. Nimeni nu îndrăzneşte să i se opună. Se prosternează toţi în faţa lui.

– Nu şi noi! zise tibetanul. Suntem singurii apărători ai tradiţiei. Când prietenul lui, lama Propoche, a vrut să ne interzică să ne împărtăşim credinţa, noi l-am omorât...

Liu Chi se prefăcu şocat.

– Nu putem face la fel şi cu Dalai Lama.

Tibetanul schiţă un gest de regret.

– Ştiu, este prea bine protejat. Iar indienii nu ne-ar ierta-o.

Ideea de a-l omorî pe Dalai Lama nu-l deranja. Liu Chi avansa pas cu pas în manipulare. Se aplecă spre Tai Nakhu şi îi propuse, după o pauză scurtă:

– Poate că există o cale de a bloca acest proces dezonorant pentru Tibet.

– Care?

– Tânărul pe care l-a ales să-i urmeze este cazat la Mac Leod Ganj.

– Sunt trei mii, obiectă Tai Nakhu. Este imposibil să-l găsim acolo.

– Ba da, răspunse imediat Liu Chi, fiindcă acest băiat beneficiază de o protecţie specială: când se joacă în curtea TRC, are mereu gărzi de corp după el. Deci poate fi reperat uşor.

– De ce fac asta?

Liu Chi zâmbi complice.

– Se tem să nu fie asasinat de către chinezi!

Tai Nakhu scutură din cap.

– Chinezii au altele de făcut. Îl au deja pe Panchen-Lama. Nu vor veni să-i înfrunte pe indieni acasă.

– Aşa gândesc şi eu, aprobă Liu Chi prefăcându-se că se ridică. Acum trebuie să plec.

Tai Nakhu îl opri apucându-l de mână.

– Aşteaptă! Eşti sigur de ceea ce mi-ai zis?

– Bineînţeles. De ce?

– Dacă lucrurile stau aşa, putem foarte bine să încercăm ceva.

– Ce?

– Ceea ce am făcut acum doisprezece ani cu târâtura aia bătrână de lama Propoche...

Liu Chi se arătă surprins.

– Aţi putea omorî un copil?

Interlocutorul său îi susţinu privirea.

– La vârsta lui, este încă pur. Îşi va găsi o karmă superioară. Dar trebuie să stopăm această mârşăvie. Crezi că Dalai Lama ar reacţiona dacă i s-ar întâmpla ceva acestui băiat?

Liu Chi se prefăcu gânditor.

– Cred că va renunţa la acest plan. Asta pentru că l-a prezentat deja pe acest băiat tuturor călugărilor din

anturajul său, explicându-le că l-a descoperit datorită viziunilor sale. Nu poate spune că s-a înşelat şi apoi să aleagă altul.

Meditară un timp la acest aspect. Liu Chi, cu ochii plecaţi, îşi ascundea satisfacţia.

Deodată, tibetanul îi şopti la ureche.

– Vino, o să-ţi prezint un frate.

Reveniră în sediul „Red Hats" şi Tai Nakhu dispăru printr-o uşă, reapărând după câteva momente în compania unui tânăr cu o privire nesigură. Purta în jurul gâtului, ca şi statuia, un colier cu capete de mort şi, pe un lanţ, un minunat leu din aur şi pietre semipreţioase.

– Iată-l pe Rangjun, anunţă Tai Nakhu, este unul dintre cei mai buni militanţi ai noştri şi nu se teme de nimic... A comis deja acte eroice pentru apărarea mişcării noastre.

– De ce mi-l prezinţi?

– Fiindcă la el mă gândesc pentru această misiune. Tocmai i-am vorbit despre ea şi este entuziasmat.

Liu Chi coborî privirea, inundat de fericire. Nici în visele sale cele mai nebuneşti nu s-ar fi gândit la o combinaţie atât de ideală. Dacă viitorul Dalai Lama era asasinat de un membru recunoscut al *Dorje Shugden*, indienii nu vor face cercetări în altă parte. Şi chiar dacă era interogat, nu ar fi spus decât ceea ce ştia: era o decizie a mişcării sale...

– Nu ţi-e frică? îl întrebă mieros Liu Chi pe tânăr. Acest băiat este protejat, poate că nu te vei mai întoarce de la Dharamsala.

– Mă voi reîncarna într-un elefant! zise mândru Rangjun. Nu mi-e frică de transformare. Sunt bătrân, am realizat destule până acum.

Liu Chi se înclină în faţa lui.

– Foarte bine. Dar gândeşte-te bine înainte de a îndeplini această misiune. Trebuie ca motivaţia să fie corectă... Acum trebuie să plec.

Se salutară cu o plecăciune adâncă, iar Liu Chi se retrase satisfăcut. Semănase ceea ce trebuia.

Nu avea decât să aştepte.

Fericit, nu remarcă un tânăr prost îmbrăcat, aproape ca un cerşetor, care porni pe urmele lui. Avea pielea întunecată şi faţa turtită, ca a tibetanilor, dar era un agent al Intelligence Bureau din India, însărcinat cu supravegherea „Red Hats". Era intrigat de acest preot curat, cu sandale noi.

Decise să-l urmărească. Nu era foarte dificil: erau puţini preoţi pe străzile din Delhi.

*

* *

Malko deschise plicul sigilat remis de interpretul american, sosit prea târziu pentru a-l interoga pe spionul chinez. Cele două cadavre fuseseră duse la morgă şi urmau să fie incinerate a doua zi, conform tradiţiei.

Parcurse cele câteva rânduri scrise de şeful staţiei şi citi documentul care le însoţea. Primul rând îi sări în ochi.

„Am continuat verificările cu privire la Karmapa şi RAW[2] pretinde că deţine probe oficiale că este un agent al Chinei populare."

[2] Research and Analysis Wang: Serviciul de Informaţii Externe al Indiei.

CAPITOLUL XXII

Malko citi avid nota expediată de CIA. Conform Serviciilor indiene, drumul spre vest al tânărului Karmapa, Ogyen Trinley Dorge, era mai mult decât suspect. Trecuse fără probleme o frontieră extrem de bine păzită şi, conform relatării, un elicopter închiriat în Katmandu, Nepal, venise să-l caute foarte aproape de graniţa chineză. Or, Armata Populară avea numeroase radare care acopereau zona şi părea imposibil ca acest aparat să nu fi fost reperat. Bănuielile indienilor mergeau de altfel şi mai departe.

Mai întâi, al şaptesprezecelea Karmapa, şeful de la Karma Kagyu, una dintre cele patru mari şcoli de budism tibetan, fusese întâmpinat de autorităţile chineze la Beijing cu toate onorurile datorate rangului său.

Acest tânăr era ultima verigă dintr-o linie neîntreruptă de lama, datând din secolul al XII-lea. Cu aproape patru secole înaintea primului Dalai Lama, Karmapa fuseseră primii călugări care stabiliseră practica „reîncarnării ţintite", în care un individ era identificat drept reîncarnarea altuia.

Fuseseră stăpânii spirituali ai şefilor mongoli şi ai împăraţilor Chinei, reputaţi făcători de minuni, stăpânind, graţie înaltei dezvoltări spirituale, ghicitul,

profeţiile, posibilitatea de a apărea în acelaşi timp în locuri diferite şi capacitatea de a călători în timp.

Toate aceste puteri erau simbolizate de *black hat*, un coif din ţesătură neagră, decorat cu rubine, safire şi diferite pietre preţioase. Coiful fusese dus în Occident de al şaisprezecelea Karmapa, care fugise din China în 1959, în acelaşi timp cu Dalai Lama.

Nota Serviciului RAW indian prezenta o analiză punctuală a raporturilor Karmapa cu autorităţile chineze.

Din 1992, dată la care fusese desemnat oficial de către patru lama de rang înalt, numiţi special pentru această sarcină, trăise în mănăstirea Tsurphu, la nord de Lhassa, unde primea periodic vizita unor înalţi funcţionari chinezi.

Contrar altor demnitari religioşi tibetani, respinşi de autorităţile chineze, acest tânăr, moştenitor al unei lungi tradiţii, beneficia de favorurile Beijingului. Presa chineză îl prezenta chiar ca pe un lama „patriot", menit să propage comunismul în Tibet.

Totuşi, nu era autorizat să părăsească teritoriul chinez. Astfel, fuga sa din 2000 stupefiase autorităţile indiene. Toată lumea ştia că va fi urmărit cu asiduitate de chinezi. Spre deosebire de Dalai Lama, nu se pronunţase niciodată împotriva invadatorului chinez.

Opt ani mai târziu, tot nu se ştia cum de fugise din China, iar bănuielile unei întoarceri în favoarea acesteia erau mai puternice ca niciodată: chinezii nu lăsau nimic la voia întâmplării.

Intrigat, Malko îl sună pe Fred Harriman, şeful staţiei din Delhi.

– Aţi citit ce spun indienii? întrebă el.

– Bineînțeles! confirmă americanul, nu este prima dată când îl acuză pe Karmapa de joc dublu. Când a sosit la Dharamsala, l-au bănuit că vrea să facă valuri în minusculul regat din Sikkim, anexat ilegal de chinezi. Bineînțeles, China nu a recunoscut niciodată că ar fi susținută acolo de Karmapa, dar, oricum, nu s-a întâmplat nimic.

– Deci, aceste bănuieli nu se bazează pe nimic? concluzionă Malko.

Americanul îl corectă.

– Asta depinde de cum judecăm: cele mai bune analize indiene îl consideră pe Karmapa instrumentul secret al chinezilor de atragere de partea lor a budismului tibetan. Linia pe care o reprezintă este mult mai veche decât a lui Dalai Lama. El este încă foarte tânăr, are douăzeci și doi de ani, iar pe când se afla la mănăstirea din Tsurphu, autoritățile chineze îi repartizaseră un profesor de chineză. Sau mai degrabă o profesoară universitară, fermecătoare, crescută de partid. Ea a petrecut mult timp cu el, învățându-l cele trei mii de caractere de bază. Au existat zvonuri la Lhassa potrivit cărora tânărul Karmapa, pe atunci în vârstă de optsprezece ani, se îndrăgostise nebunește de această chinezoaică.

– Călugării lama nu propovăduiesc castitatea? întrebă Malko.

– Da, dar asta nu avea legătură cu religia. Era pur și simplu o atitudine filozofică pentru a putea consacra mai multă energie cercetării spirituale. De altfel, mulți lama tibetani se răspopesc...

– Ce s-a întâmplat cu această chinezoaică?

– Nu se ştie nimic. Nu i se cunoaşte nici măcar numele.

– I-aţi putea întreba mai multe despre ea pe prietenii noştri indieni?

– Atenţie, îl puse în gardă Fred Harriman, s-ar putea să ne tragă pe sfoară. Pentru ei, Karmapa este diavolul...

– Credeţi deci în intenţia chinezilor de a-l înlocui pe Dalai Lama cu acest tânăr Karmapa?

– Este posibil. Imaginaţi-vă o întoarcere cu surle şi trâmbiţe a acestui tânăr în Tibet, unde ar accepta tutela chineză, aşa cum a făcut pe vremuri împăratul Chinei.

– Aşa ceva nu e posibil decât după dispariţia lui Dalai Lama, obiectă Malko.

– Exact, recunoscu imediat americanul. Or, chinezii nu-şi pot permite să-l asasineze. Altfel, ar fi făcut-o de mult timp.

– Mulţumesc, conchise Malko. Încercaţi totuşi să aflaţi mai multe despre această misterioasă chinezoaică.

După ce închise, rămase pe gânduri. Cunoscând metodele chinezilor, exista mereu o motivaţie simplă, dar urmau adesea căi întortocheate. Un lucru era sigur: chinezii voiau să controleze Tibetul, iar Dalai Lama era principalul obstacol în calea împlinirii visului lor. Plecând de aici, se putea imagina orice. Înainte de a merge mai departe, voia, prin intermediul Cathyei Summer, să încerce să afle mai multe despre asasina agentului Guoanbu, care aparţinea cu siguranţă de agenţia de informaţii chineze.

*

* *

Cathy Summer era uimită. Convocată la *Surya* prin intermediul lui Pratap Vihar, nu-i venea să creadă că Lou, liniştita veterinară care lucra cu ea de mult timp, era un agent de informaţii chinez! Aceasta fusese identificată uşor, spre deosebire de bărbatul ucis de ea, care nu avea asupra lui niciun act.

Foarte repede, Malko îşi dăduse seama că veterinara fusese păcălită. Aceasta nu-şi mai revenea.

– Lou era atât de blândă, oftă ea. Adora toate animalele, câinii, vacile, maimuţele.

– Şi lui Hitler îi plăceau ciobăneştii germani, îşi permise Malko să sublinieze.

În această direcţie, ancheta era închisă şi, dacă mai existau agenţi ai Guoanbu la Mac Leod Ganj, nu avea nicio posibilitate să-i identifice. Nici asupra ei şi nici la domiciliu, poliţia indiană nu găsise indicii care să o lege pe chinezoaică de activităţile ei secrete.

Cum Cathy Summer se pregătea să plece, Malko se gândi la noul mers al anchetei sale. În privinţa viitorului Dalai Lama, capcana era întinsă şi vegheată de dubla protecţie a tibetanilor şi a gorilelor CIA. Nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte. Ca la vânătoarea de tigri.

Cu diferenţa că momeala folosită pentru a atrage fiara era un băieţel...

La despărţire, îi zise lui Cathy Summer:

– Unde se află cel care este numit Karmapa?

Australianca nu ezită.

– La sud de Dharamsala, în satul Sidbarti, în Gyuto Monastery. Vă interesează? De obicei, seduce femeile.

– Femeile? se miră Malko.

– Da, preciză veterinara, sunt toate înnebunite după el. O mulţime de străine s-au instalat nu departe de mănăstirea unde stă pentru a asista la *darshan*[1] publice şi private.

– Le predă străinelor budismul?

– Tuturor celor care vor să-l asculte, îl linişti australianca. Am fost şi eu de câteva ori. Este adevărat că e foarte frumos şi că are mult şarm cu roba lui de culoarea şofranului. Chiar dacă are capul ras... Am cunoscut o italiancă foarte frumoasă, care era fascinată de el. Când a ieşit, mi-a mărturisit: „Este cel mai frumos bărbat din lume..." De două ori pe săptămână, tânărul Karmapa ţine *darshan* publice la etajul al treilea al mănăstirii şi răspunde la toate întrebările celor prezenţi. Trebuie să te înscrii dinainte, căci este înghesuială. Mai ales femei.

– De toate naţionalităţile? se interesă Malko.

– Da, bineînţeles. Lama Nagwang, secretarul său, este cel care fixează întâlnirile.

Şi pentru vizitele private. Acolo, primeşte doar două sau trei persoane.

– Femei?

Australianca zâmbi.

– Doar femei. Toate sunt seduse de frumuseţea şi înţelepciunea lui.

---

[1] Audienţele.

– Nu iese niciodată din mănăstire?

– Nu, nu are voie. De altfel, la audienţele publice asistă mereu poliţişti în civil şi toată mănăstirea e păzită de armata indiană. Este ca un prizonier.

– De ce?

– Nu se ştie. Indienilor pare că le este teamă să nu fie răpit de chinezi. Când a evadat din China, guvernul de la Beijing i-a cerut Interpolului să-l aducă înapoi. Vreţi să-i faceţi o vizită?

– Eventual, încuviinţă Malko. Prietenii noştri, Chris şi Milton, ar putea veni şi ei.

Milton Brabeck rânji.

– Eu am văzut o grămadă de chestii la circ. Dacă începe să plutească prin aer, îi fac o fotografie.

Acest nativ din Middle West nu respecta nimic.

– Dacă vreţi să-l vedeţi, anunţaţi-mă, le zise Cathy Summer, locuiesc într-o mănăstire de călugăriţe, unde am închiriat o cameră. Se află în acelaşi sat, şi îl cunosc bine pe secretarul său, lama Nagwang.

– Vă întoarceţi acolo? întrebă Malko.

– Da, trebuie să lucrez la un proiect. Mă găsiţi pe telefonul mobil.

Mustaţa lui Pratap Vihar era în bernă la gândul că o va pierde pe amanta lui, dar se resemnă. Telefonul lui Malko sună: era lama Chaclok. La fel de mieros ca întotdeauna.

– Aş vrea să discut cu dumneavoastră, ceru el. Puteţi trece pe la biroul meu peste o oră?

*

* *

– Sfinţia Sa consideră că supravegherea de care beneficiază tânărul Shamar Situ nu mai are rost, anunţă lama Chaclok după câteva formule de politeţe.

Malko tresări.

– De ce?

– Incidentul de ieri probabil că a decapitat infrastructura Guoanbu de aici. Şi, oricum, credem că nu vor mai îndrăzni să se dedea la o nouă acţiune violentă. Dacă li se iveşte ocazia.

Malko îşi permise un zâmbet ironic.

– Guoanbu are mii de agenţi. Chiar dacă au pierdut doi, asta nu-i va destabiliza. În plus, problema succesiunii lui Dalai Lama este una dintre priorităţile lor.

– Când renunţaţi la sistemul de pază? reluă Malko.

– Mâine, probabil.

– Aşteptaţi încă patruzeci şi opt de ore. Dacă nimic nu se întâmplă, va fi timp destul să reveniţi la anonimatul acestui băiat.

– Voi prezenta solicitarea dumneavoastră Sfinţiei Sale, promise bătrânul lama.

– Există o altă problemă delicată despre care aş vrea să discut cu dumneavoastră, avansă Malko. Karmapa.

Călugărul tibetan păru surprins.

– Karmapa? În ce privinţă are legătură cu cazul nostru?

– Mi-aţi spus că Sfinţia Sa îl pusese la curent cu planul său de a schimba regula *tulku*?

– Exact.

– Ştiţi că autorităţile indiene sunt convinse că este un agent al Beijingului?

De această dată, lama Chaclok arboră o expresie indignată.

– Este o infamie! protestă el. Karmapa şi-a riscat viaţa pentru a scăpa de opresiunea chineză. Am auzit deja zvonuri mincinoase, răspândite chiar de chinezi, pentru a-l desconsidera. Se bucură de toată încrederea Sfinţiei Sale.

– Există totuşi elemente suspecte legate de fuga sa, insistă Malko. Iar Serviciile indiene nu sunt manipulate de Guoanbu.

– Se înşală! sări lama Chaclok reţinându-şi furia. De altfel, este supravegheat îndeaproape de poliţia şi armata indiană. Sunt mereu poliţişti indieni în civil la audienţele sale publice, toţi oamenii care îl întâlnesc trebuie să se înregistreze, comunicaţiile sunt ascultate. Nu are legături cu nimeni. Dacă ar fi un spion, cum ar putea să comunice cu Beijingul?

Malko nu îndrăzni să răspundă. Lama tocmai marcase un punct. O cârtiţă *incommunicado* nu are nicio valoare. Cât timp nu exista ceva concret, era inutil să revină asupra subiectului.

– Probabil că aveţi dreptate, recunoscu el. Să nu mai vorbim despre asta. Menţineţi câteva zile protecţia asupra tânărului Shamar Situ. Apoi ne vom retrage şi noi dispozitivul.

Calmat, lama îi întinse o mână grăsună.

– O să discut cu Sfinţia Sa. Să nu plecaţi din Mac Leod Ganj fără să vă luaţi rămas-bun.

În mod clar, în ochii lor, lupta împotriva Guoanbu era deja terminată şi câştigată.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck priveau cu dezgust ceea ce ospătarul de la *Llo's* tocmai le servea sub numele de bacon.

Pratap Vihar nu părea să-şi fi revenit de la plecarea Cathyei Summer.

În ceea ce-l privea, Malko era într-o pauză. Atmosfera din Mac Leod Ganj, norii joşi care ascundeau soarele şi, mai ales, aura ireală din jurul emigranţilor tibetani şi al şefului lor, Dalai Lama, duceau la pierderea contactului cu realitatea.

Totuşi, într-un timp foarte scurt, trei persoane muriseră, victime ale luptei dintre Guoanbu şi Dalai Lama. Chiar dacă acesta din urmă nu făcea miracole şi nu practica levitaţia, avea o priză uimitoare la milioanele de budişti. Iar asta era o putere politică foarte reală.

– Cât o să-l mai păzim pe băiat? întrebă Milton Brabeck. Cam are mutră de idiot.

– Şi joacă foarte prost fotbal, completă Chris Jones.

– Încă o săptămână, decise Malko. Nu e prea greu...

Milton Brabeck se strâmbă.

– Nu suport ţipetele de copii. Iar acolo sunt trei mii.

– Şi în plus, vorbesc în tibetană, completă Chris Jones.

Dezgustaţi, cei doi americani priveau la vecinii lor. „Back-packers" zburliţi, care beau bere şi fumau

haşiş. Chiar şi fetele îi uimeau, cu piercinguri şi cu părul împletit. Deodată, o formă albă apăru pe scări. Emily, tânăra hippie, mereu strânsă în bluza gata să explodeze sub greutatea sânilor. De această dată, era însoţită de un negru, un hippie jamaican cu părul împletit. Se instalară la masa alăturată şi cele două gorile îşi întoarseră privirea în farfurie. Precauţie inutilă: Emily nu avea ochi decât pentru companionul ei, pe care-l sorbea din ochi, pofticioasă. Îi aruncă totuşi o privire insistentă lui Malko.

Acesta avu o revelaţie. Se întoarse spre Pratap Vihar.

– Aţi mai fost la mănăstirea Gyuto, acolo unde locuieşte Karmapa?

– Da.

– Puteţi găsi un fotograf sigur?

– Aici nu. Trebuie să chem unul de la Delhi. De ce?

– Aş vrea să vă duceţi acolo cât mai repede posibil. Pentru moment, nu am nevoie de dumneavoastră aici.

Faţa indianului se lumină. Asta însemna că urma s-o reîntâlnească pe cărnoasa Cathy Summer. Malko continuă imediat:

– Se pot face fotografii în timpul audienţelor?

– Nu, este interzis.

– Dar afară, la intrare sau la ieşire, când femeile se prezintă pentru a asista la audienţele private sau publice?

– Asta trebuie să fie posibil. Mănăstirea este deschisă parţial publicului.

– Foarte bine, aş vrea să mergeţi acolo mâine dimineaţă cu un fotograf, iar acesta să fotografieze discret toate femeile care vin să asiste la audienţele lui Karmapa. Dacă sunteţi întrebat, puteţi spune oricând că este vorba de un reportaj despre budism.

– Bineînţeles, aprobă Pratap Vihar cu gândul la regăsirea Dulcineei lui. Le spun că lucrez la televiziune. O să chem imediat un tip priceput, pe care-l cunosc. O să ia avionul mâine dimineaţă.

Scosese deja telefonul şi trecea în revistă agenda telefonică.

Malko îşi zise că era un foarte *long shot*, dar voia să se clarifice. Lama Chaclok atrăsese atenţia asupra punctului slab din acuzaţiile împotriva lui Karmapa. O „cârtiţă" trebuia să transmită informaţii, altfel nu folosea la nimic. Or, tânărul Karmapa părea să fie complet izolat. Cu excepţia oamenilor care veneau să asiste la audienţe. Poate că acolo se afla punctul nevralgic.

CAPITOLUL XXIII

Autobuzul Delhi-Himachal înainta cu viteza melcului din cauza stării precare a drumului, a încărcăturii excesive şi a motorului gata să-şi dea duhul. Doar pelerinii săraci şi „back-packers" lipsiţi de posibilităţi foloseau acest mijloc de transport pentru a ajunge la Dharamsala peste unsprezece ore, într-o căldură sufocantă şi un praf care-ţi afecta plămânii pentru tot restul vieţii, fără a mai vorbi de murdărie. La fiecare oprire, grupuri de comercianţi ambulanţi asaltau autobuzul cu ciorchinii lor de banane, băuturile calde şi *chicken baryani* de anul trecut.

În spatele autobuzului, trei tineri nu participau la discuţii. Nu coborau la opriri, căci aveau orez şi bucăţi de pui în traistele lor. Păreau atât de închişi în ei, încât nimeni nu le adresa niciun cuvânt. După faţa lor turtită, ochii foarte migdalaţi şi culoarea închisă a pielii se vedea că sunt tibetani, ceea ce nu era de mirare, căci mulţi veneau în mod regulat la Mecca indiană a budismului tibetan. Coborâră la Dharamsala şi luară unul dintre vechile jeepuri folosite drept taxiuri colective spre Mac Leod Ganj, pentru o sută de rupii. Aproape o oră de mers, atât de afectat era drumul.

De această dată, cei trei tineri se urcară în trei vehicule diferite, ca şi cum s-ar fi cunoscut. Când

jeepurile îi debarcară în Main Square, aşteptară ca ceilalţi pasageri să se împrăştie pentru a o lua pe jos pe drumul care urca spre Dal Lake. Nu erau singuri: din economie, mulţi tibetani şi hippie mergeau tot pe jos. În plus, ploaia începuse să cadă. La Dharamsala, nu exista un anotimp bun: doar unul rău şi altul foarte rău. Musonul era o oroare, cu ploile sale diluviene, care transformau drumurile într-o mlaştină, alunecările de teren şi cerul atât de jos, încât nu se mai vedea niciun vârf de munte.

Iarna nici atât: tremurai de frig, iar încălzirea era rară. Doar câteva stabilimente „de lux", cum era *Connor House*, ofereau clienţilor o încălzire timidă, dar intermitentă. Trebuia să alegi între a te spăla cu apă caldă sau a nu tremura. Din fericire, iarna doar hippie cei mai căliţi rămâneau acolo, ceilalţi retrăgându-se spre Delhi sau chiar Goa, la sud de Bombay. Acolo, viaţa era mai ieftină, plajele imense şi haşişul aproape gratis. Între aceste două anotimpuri extreme, vremea era închisă, umedă, cu o căldură sufocantă. Trebuia să ai o reală credinţă budistă ca să rămâi acolo.

Trei sferturi de oră mai târziu, ajunseră la Dal Lake, nu mai mare decât o baltă şi, după ce trecură de el, porniră spre vest, pe Satawary Road. Două sute de metri mai departe se afla templul Mahadev, loc de întâlnire pentru pelerinii săraci. Era permisă şi camparea, existând chiar şi un adăpost sub un acoperiş de tablă ondulată.

Aici se instalară cei trei membri ai *Dorje Shugden*, printre ceilalţi pelerini indieni, tibetani sau străini. Până a doua zi dimineaţă, nu aveau nimic de făcut. Mai fuseseră deja la Dharamsala şi nu aveau

prin urmare nimic de descoperit. După ce îşi desfăcură sacii de dormit, se întinseră şi începură să mediteze.

Meditaţia era cheia budismului tibetan, chiar şi a celui mai pervertit.

*

* *

Gyuto Monastery era impresionantă, cu treptele ei monumentale care duceau la o esplanadă ce permitea accesul la templul propriu-zis. De o parte şi de alta, se ridicau două rânduri de clădiri galbene unde locuiau călugării care lucrau în mănăstire.

Totul era strălucitor, curat, contrastând cu indiferenţa guvernului tibetan din exil.

Malko se întoarse spre Cathy Summer.

– Aţi participat frecvent la audienţe?

– Doar o dată, zise australianca, dar aş vrea să mă mai duc. Bărbatul ăsta este fascinant.

De seara trecută, evenimentele se precipitaseră. Pratap Vihar găsise un fotograf la Dharamsala care obişnuia să lucreze la Gyuto Monastery. Îi explicase că un jurnalist german voia nişte instantanee, iar indianul, bucuros să câştige o sumă frumoasă, acceptase. Malko îi lăsase pe Chris şi pe Milton s-o păzească pe Linda de Carvalho şi, însoţit de Pratap Vihar, luaseră un taxi până la mănăstire unde îl găsiseră pe fotograf, un anume Zorawar şi, bineînţeles, Cathy Summer, fericită să-l regăsească pe amantul ei şi să-l ajute pe Malko.

– L-am sunat deja pe secretarul lui Karmapa, anunţă ea, lama Nagwang. Mi-a confirmat că va avea loc o *darshan* astăzi. Ne aşteaptă la parter.

Pratap, fotograful şi Malko o urmară, ocolind mănăstirea. Peste tot, soldaţi indieni înarmaţi, uniforme kaki şi automate Kalaşnikov.

Trecură de poarta magnetică de la intrarea în sala de aşteptare, situată pe partea laterală a clădirii, şi îl întâlniră pe lama Nagwang, scund, ridat, cu o înfăţişare timidă. Veterinara fu cea care negocie.

– Lama Nagwang ne va însoţi până la etajul al treilea, asta ca o excepţie, anunţă Cathy Summer. Mă place mult datorită preocupării mele faţă de animale. Este convins că a mai fost încarnat într-o maimuţă.

Ocoliră şi urcară scările monumentale, apoi o luară pe o scară interioară pentru a ajunge la etajul al treilea. Zorawar, fotograful, trebui să se oprească la intrare. N-avea importanţă: toată lumea trebuia să folosească această uşă pentru a ieşi. Graţie lui lama Nagwang, călugării care păzeau intrarea în sala unde se derula *darshan*-ul îi lăsară să intre.

Malko văzu imediat pe podium un tânăr aşezat pe un piedestal, îmbrăcat într-o cămaşă de mătase aurie, brodată, şi o pânză de bumbac roşu aruncată pe umărul stâng. Avea capul ras, iar pielea lui era de culoarea caramelului. Ochi mari, migdalaţi, o gură senzuală bine desenată, o siluetă atletică. Avea mâinile aşezate pe genunchi şi arbora un zâmbet vag.

Asistenţa stătea în picioare. În mare parte femei. Una după alta, puneau întrebări în engleză, hindi sau tibetană, la care tânărul Karmapa răspundea cu o voce placidă, omiţând toate detaliile inutile.

Apoi trecu la următoarea. Era o femeie pe care Malko nu o vedea decât din spate, o asiatică, după

înălţime şi păr. Ca şi celelalte, se înclină de trei ori înainte de a pune întrebarea în tibetană. Lama Nagwang traduse pentru Malko.

– Este o întrebare dificilă. I-a cerut un sfat în legătură cu sănătatea. Vrea să ştie dacă trebuie să meargă să consulte un medic chinez, un practician tibetan sau să se ducă la un spital occidental.

Karmapa rămase tăcut câteva clipe, apoi răspunse cu o voce aproape imperceptibilă, trecând imediat la următoarea persoană.

– Îi va acorda mâine o audienţă privată, şopti lama, pentru a putea răspunde corect la întrebare.

Dacă şi asta era o întrebare dificilă, cum erau celelalte... Parcă erau în Harry Potter. După o jumătate de oră, Malko, sub privirea mirată şi uşor reprobatoare a lui lama Nagwang, decise să se retragă. Nu se îndepărtă de mănăstire, admirând peisajul munţilor din faţă. O jumătate de oră mai târziu, invitaţii lui Karmapa începură să iasă. Un cuplu american, doi francezi, un tibetan în vârstă şi câteva femei încă fermecate. Malko reperă o asiatică cu trăsături plăcute, îmbrăcată într-o rochie chinezească albastră, care mergea cu ochii în pământ şi o figură reculeasă. Trecu prin faţa lui Malko fără să ridice privirea şi coborî scările monumentale. Ciudat, dar avu impresia că era cea care pusese întrebarea „dificilă" şi care urma să fie primită de Karmapa într-o audienţă privată a doua zi dimineaţă. Vru să se lămurească. Lama Nagwang i se alăturase. I-o arătă pe asiatică. Aceasta tocmai se oprise să vorbească.

– Asta e femeia care va fi primită mâine într-o audienţă privată?

– Da, chiar ea, confirmă secretarul lui Karmapa. Este o credincioasă care vine periodic şi asistă la cursurile de budism ale altor lama. I-a oferit lui Karmapa o pasăre minunată, un fel de papagal pe care-l ţine în biroul său. Este o singaporeză, doamna Lee Kuan Yew.

Malko memoră numele. Singaporeza dispăruse.

Cathy Summer sosi şi ea, încă sub efectul şarmului lui Karmapa. Apoi Zorawar, fotograful, care schimbă câteva cuvinte cu Pratap Vihar. Acesta din urmă îi zise imediat lui Malko:

– Se întoarce la Dharamsala ca să descarce fotografiile pe calculator şi apoi să le tipărească pe hârtie pentru dumneavoastră. Vor fi gata în două ore.

– Perfect, aprobă Malko.

Luându-l pe ziaristul indian deoparte, îl întrebă:

– Care sunt formalităţile ce trebuie îndeplinite de către cei care doresc să asiste la o *darshan* a lui Karmapa?

– Trebuie să se înregistreze la serviciul de primire al mănăstirii, care notează numărul paşaportului, numele şi adresa. Abia apoi pot să aibă acces la Karmapa.

Malko coborî vocea.

– Dacă vă dau numele uneia dintre vizitatoare, puteţi să-mi faceţi rost de numărul paşaportului ei şi de toate detaliile legate de identitate?

Pratap Vihar zâmbi pe sub mustaţa lui groasă.

– Asta o să coste 10 000 de rupii sau mai mult: funcţionarii sunt teoretic incoruptibili.

Adică erau mai scumpi decât ceilalţi. Corupţia administraţiei indiene nu era egalată decât de stupiditatea lor nelimitată.

– Puteţi merge până la 20 000, îl asigură Malko, dar îmi trebuie această informaţie.

– Mă ocup. Cunosc pe cineva din Securitate.

Nu întrebă de ce voia Malko această informaţie. Cu greu ar fi putut primi o explicaţie raţională. În afară de faptul că, printre toate femeile care se grăbeau la *darshan*, singaporeza era singura chinezoaică. Ceea ce nu însemna probabil nimic.

*

* *

Lăsându-l pe Pratap Vihar la faţa locului, Malko se întoarse la Mac Leod Ganj cu taxiul. Acolo îi regăsi pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck care veneau de la *Tibetan Refugee Colony*.

– Nu mai putem! oftă Chris Jones. Nu se întâmplă nimic acolo. Iar puştiul este păzit de patru *gooks*[1] care par foarte răi. Noi facem figuraţie.

– Nu-i aşa, îi corectă Malko. Chiar dacă par foarte răi, nu sunt înarmaţi. Spre deosebire de voi. Încă trei zile şi renunţ.

Nu avea de ce să mai rămână în Himalaya. Fără niciun eveniment nou, misiunea lui se încheia. Lama Chaclok aproape că îl convinsese: chinezii nu vor mai încerca nimic, având în vedere eşecurile succesive.

În ce priveşte pista cu Karmapa, era încă la început.

Linda de Carvalho îl aştepta în sălaşul ei pentru o nouă lecţie de Kama-Sutra, singura lui distracţie în acest colţ de lume. Brazilianca îi promisese că îl

[1] Negri.

învaţă cum să aspire cu sexul lapte dintr-o farfurioară... Un truc al fachirilor indieni. O chestie de amuzament, greu de folosit în relaţiile sexuale normale.

Simţind că cele două gorile ale CIA se aflau în pragul disperării, încercă să le ridice moralul.

– Mâine dimineaţă vin cu voi la *Tibetan Refugee Colony,* promise el.

Dacă Pratap Vihar avea noutăţi, îl va anunţa.

*

* *

Pratap Vihar ieşi cu sufletul împăcat din micul birou unde poliţia indiană îi primea pe vizitatorii lui Karmapa. Avea cu siguranţă o karmă bună. Noaptea precedentă făcuse dragoste ca un nebun cu Cathy Summer, care gemea atât de tare, încât aproape fu nevoit să o sufoce pentru a nu le trezi pe vecinele caste.

Locuia totuşi într-un adăpost al călugăriţelor tibetane cu capul ras, care, în principiu, renunţaseră la bucuriile sexului.

Apoi, graţie prietenului său din Securitate, nu-l costase decât 8 000 de rupii să obţină identitatea credincioasei singaporeze care locuia într-un mic studio, nu departe de mănăstire. În plus, fotograful tipărise un lot din fotografiile făcute la ieşirea de la *darshan*. Dacă, după toate astea, CIA nu era mulţumită, atunci nu mai exista nicio speranţă...

Liniştit sexual şi satisfăcut profesional, luă un taxi spre Mac Leod Ganj. Austerul colonel britanic al Armatei Indiilor nu s-ar fi gândit niciodată că locul

unde îşi instalase tabăra va deveni într-o zi unul dintre centrele lumii budiste. Şi că numele său va fi asociat cu cel al lui Buddha.

*

* *

Ca de obicei, vremea era închisă, iar taxiul depăşea şirurile de pelerini care urcau spre TRC, în speranţa de a-l vedea pe Dalai Lama. Opriră în faţa barierei de la TRC şi continuară pe jos. Sub şopronul metalic încins, sute de discipoli aşteptau, aşezaţi pe jos, în faţa unui ecran. Erau peste tot, pe ziduri sau în puţinele colţuri cu umbră. Deodată, o siluetă albă se dezlipi din mulţime şi veni direct spre cei doi americani.

Emily, tot în alb, dar mai aţâţată ca niciodată. Îi aruncă o privire lui Chris Jones, care se dădu înapoi ca şi cum l-ar fi muşcat o cobră. Toţi cei care nu erau complet orbi puteau constata că somptuoasa blondă se lipise de el ca marca de scrisoare...

Când se dezlipi, gorila era roşie ca racul.

– Ţi-ai făcut prieteni, remarcă perfid Malko.

– E o nebună, mormăi Chris Jones. Ne-a invitat la ea în seara asta. Pe amândoi. Eu nu merg niciodată pe urmele unui negru.

Îşi continuară drumul, ajungând la spaţiul larg de lângă amfiteatrul unde Dalai Lama îşi ţinea lecţiile. Era încă pustiu, dar, în câteva minute, fu invadat de o mulţime gălăgioasă de băieţi şi fete care ieşeau în recreaţie.

Câteva clipe mai târziu, apăru un băieţel cu un aer serios, încadrat de patru tibetani imenşi îmbrăcaţi în negru.

Falsul Shamar Situ. Momeala.

Timid, încercă să se amestece printre colegii săi, în timp ce gărzile de corp se instalară pe nişte pietre din apropiere.

Cele două gorile şi Malko se poziţionară nu departe de ei, alăturându-se şi Emily, decisă să nu-i scape din ochi. Ţipetele copiilor împiedicau orice conversaţie.

– Uite, toate zilele sunt aşa! oftă Milton Brabeck.

*

* *

Shamar, Rangjun şi Gylatsab se treziseră cu noaptea în cap. Făcură un duş rece lângă templul Mahedev şi mâncară câte un bol de orez, apoi băură ceai. Se retraseră într-un colţ pentru a medita. Mergeau în fiecare zi la TRC şi cunoşteau programul recreaţiilor. În ajun, coborâseră în Mac Leod Ganj pentru a consulta un astrolog de renume, care le ceruse 500 de rupii pentru a le indica ziua cea mai favorabilă planurilor lor.

Deci erau calmi, acţiunea lor având sorţi de izbândă.

Toţi trei se îmbrăcaseră după portul tibetan, cămăşi lungi şi pantaloni largi, strânşi în talie cu un elastic. Asta le permitea să ascundă, de-a lungul piciorului drept, un *kukri* cu lamă subţire, al cărui mâner ieşea prin buzunarul rupt. Astfel, nu atrăgeau atenţia.

Fără nicio vorbă, porniră la drum de-a lungul malului, fără grabă, amestecaţi printre turişti şi pelerini. În acelaşi timp, scrutau mulţimea, în căutarea

poliţiştilor indieni în civil. Ajunseră la terenul de joacă improvizat fără să descopere nicio prezenţă suspectă. Imediat, îl văzură pe Shamar Situ pe care îl reperaseră din ajun. Hotărâseră să aştepte sfârşitul recreaţiei pentru a da lovitura. În momentul în care cele patru gărzi tibetane îl duceau înapoi pe copil, erau cel mai puţin vigilenţi.

Un fluierat strident anunţă sfârşitul pauzei.

Rangjun porni primul. Cu paşi rapizi, dar fără să alerge, se îndreptă spre tânăr, aşezându-se între el şi gărzi. Aceştia nu avură nevoie decât de câteva secunde pentru a-l repera. Doi dintre ei alergară spre el, în timp ce ceilalţi doi atacatori se precipitau spre băiat.

Rangjun scoase atunci pumnalul lung din buzunar şi, cu lama ţinută orizontal, alergă spre cei doi tibetani.

Probabil că îşi imaginaseră că aveau de-a face cu un singur agresor.

CAPITOLUL XXIV

Malko şi cele două gorile săriră în picioare în acelaşi timp. Malko scoase pistolul Glock, iar Chris şi Milton, artileria grea.

Copiii se strângeau pentru a intra în clase, fără să remarce nimic. Shamar Situ, încremenit de frică la apariţia unui bărbat care îşi flutura imensul pumnal, stătea ţintuit locului. Totul se derulă cu o viteză halucinantă. Agresorul se duse spre cele două gărzi tibetane care încercau să-l intercepteze, agitându-şi arma. Tibetanii se imobilizară, pregătind o paradă de kung-fu, dar cam neadaptată situaţiei. Rangjun se apropia, scoţând ţipete sălbatice.

Unul dintre tibetani se aplecă şi plonjă la picioarele lui. Al doilea nu avu timp să reacţioneze. Lama pumnalului îl decapită, trecând ca prin unt... Capul se rostogoli în praful stadionului, iar corpul se clătină câteva fracţiuni de secundă înainte de a se prăbuşi.

Al doilea tibetan şi Rangjun formau o masă amorfă care se rostogolea în praf. Malko alergă în direcţia lor, în momentul în care atacatorul se pregătea să înfigă pumnalul în agentul de pază tibetan.

Fără să ezite, de aproape, apăsă de trei ori pe trăgaciul pistolului Glock, iar capul bărbatului explodă.

Soldaţii indieni coborau vociferând treptele amfiteatrului, armându-şi în grabă automatele. Ceilalţi

doi tibetani îl duceau pe Shamar Situ pe sus, ţinându-l de câte un braţ.

Malko lăsă arma în jos, crezând că situaţia era sub control. Al treilea agent tibetan, salvat de Malko, avea braţul drept sfârtecat, iar sângele ţâşnea din rană. Atunci, Malko văzu alţi doi bărbaţi care alergau spre cele două gărzi tibetane care îl duceau pe băiat.

Pentru că se afla între el şi noii agresori, îi era imposibil să se folosească de armă. Se întoarse spre cele două gorile ale CIA.

– Chris! Milton!

Cei doi americani sesizaseră pericolul. Se aflau în faţa agresorilor. Amândoi aveau cu ce să-i facă praf pe ucigaşi. Doar că se întâmplă un *misfit*. Fără să se concentreze, îşi fixară tirul asupra unui singur atacator. Împuşcăturile se succedară în rafale. Cincisprezece la număr. Sfârtecat de gloanţele pistolului 357 Magnum Desert Eagle al lui Chris Jones şi ale pistolului Sieg al lui Milton Brabeck, bărbatul părea să danseze. Bucăţi din corpul lui săreau în jur la fiecare impact. Se prăbuşi până la urmă. Mai rămânea unul. Acesta alerga spre cei doi agenţi tibetani, care continuau să-l tragă pe Shamar Situ la adăpost. Hotărâră o fracţiune de secundă prea târziu să-l lase pe băiat pentru a se apăra.

Ultimul atacator era deja lângă ei, mişcându-şi orizontal pumnalul lung. Lama îi lovi pe rând, în câteva fracţiuni de secundă, decapitându-i aproape în acelaşi timp.

Capetele lor se rostogoliră pe pământ, iar cei doi mai parcurseră câţiva metri, ca nişte raţe fără cap, apoi se prăbuşiră, scăpând copilul, care fugi

înspăimântat spre jardinierele de piatră. Din cauza elanului, asasinul nu reuşi să-l prindă. Când se întoarse, copilul era deja la vreo zece metri de el. Emily, văzându-l alergând spre ea, se ridică şi se duse spre copil. Îl luă în braţe, întorcându-se imediat pentru a se apropia de gorile şi de Malko, urmărită de bărbatul care tocmai îi decapitase pe cei doi tibetani.

Se uită în spate şi, văzându-l pe urmele ei, scoase un ţipăt de spaimă. Se împiedică şi căzu, cu copilul în braţe. Dintr-un salt, bărbatul cu pumnal fu peste ei. Emily încerca să se ridice, iar ucigaşul, ridicând pumnalul lung cu amândouă mâinile, îl înfipse, cu un ţipăt sălbatic, în spatele blondei.

Ridicându-se imediat, alergă spre Malko, decis să îi rezerve aceeaşi soartă. Malko ridică pistolul Glock şi începu să tragă, ţinând arma cu amândouă mâinile, fără să ţintească, pentru a opri această maşinărie de ucis.

Împuşcăturile armelor lui Chris Jones şi Milton Brabeck se auziră ca un ecou. Cele două gorile îşi goleau încărcătoarele. Totuşi, ucigaşul continua să alerge, abia încetinit de impacturi, cu sângele ţâşnindu-i din numeroasele răni. Trăgaciul pistolului Glock scoase un sunet sec şi rămase blocat.

Malko simţi cum îi fuge sângele din obraji. Văzu privirea halucinantă a ucigaşului, atât de aproape, încât îi putea distinge buza superioară, ridicată într-un rictus nebun. Cu toţi muşchii încordaţi, neputincios, văzu moartea cu ochii. Atunci când pumnalul urma să i se înfigă în piept, ucigaşul căzu brusc, încercând încă să lovească! Vârful cuţitului tăie cămaşa lui Malko înainte de a se înfige în pământ.

Liniştea se lăsă brusc.

Urmară bubuiturile surde ale unui Kalaşnikov: unul dintre soldaţii indieni, crezând că reperează alţi atacatori, trăgea la întâmplare în mulţime! Încremenit, Malko văzu siluetele care cădeau, în timp ce oamenii se împrăştiau urlând, lăsând în urmă morţi şi răniţi.

Împietrit, cu încărcătorul gol, soldatul indian coborî în cele din urmă arma. Alţi soldaţi ieşeau din amfiteatru. Nu mai rămăseseră pe esplanadă decât corpurile neînsufleţite.

Deodată, Malko realiză că nu mai auzea ţipetele tânărului Shamar Situ, prăbuşit sub Emily. Se precipită spre cele două corpuri suprapuse. Emily, cu o pată enormă de sânge pe bluză, nu mai dădea niciun semn de viaţă. Întoarse corpul cu grijă pentru a-l elibera pe băiat şi văzu imediat pata de pe cămaşa albastră. Pumnalul lung îi traversase pieptul, după ce trecuse prin Emily.

Şi el era mort.

*

* *

Când maşina 4x4 blindată a lui Dalai Lama sosi la faţa locului, escortată de trei maşini de poliţie şi un detaşament al armatei indiene, şaisprezece cadavre erau întinse pe jos: Shamar Situ, Emily, cei trei atacatori, trei agenţi tibetani şi opt vizitatori. Paisprezece răniţi fuseseră deja duşi cu nişte ambulanţe improvizate spre spitalul din Dharamsala. La Mac Leod Ganj nu exista niciunul capabil să trateze acest gen de răni.

Malko era încă în stare de şoc. Îngenuncheat în faţa copilului mort, Dalai Lama era cufundat într-o meditaţie profundă. Lama Chaclok debarcă la rândul lui dintr-un „Ambassador", însoţit de directorul Securităţii, Dagpo Rinpoche.

Malko îi întâmpină, iar bătrânul lama îi aruncă o privire disperată.

– Ideea dumneavoastră nu a fost încununată de succes! zise el cu o voce plină de subînţelesuri.

Ce putea răspunde Malko? Desigur, nu viitorul Dalai Lama zăcea la câţiva metri de ei, ci un copil inocent pe care îl obligaseră să-şi asume riscuri imense.

Malko suferea, pentru că era la originea acelui plan.

– E numai vina mea, recunoscu el. Nu m-aş fi gândit niciodată că voi fi confruntat cu un atac de o asemenea violenţă.

Lama Chaclok făcu un gest pentru a-l linişti.

– Sfinţia Sa a validat ideea dumneavoastră. El poartă toată vina. Acest copil se va reîncarna cu siguranţă într-o karmă aleasă, pentru a i se recompensa sacrificiul.

– Până atunci, e mort, obiectă Malko.

Lama dădu din cap cu gravitate.

– Ceea ce voi numiţi moarte nu este decât o tranziţie. Şi-a schimbat doar karma. Nu trebuie să vă simţiţi vinovat. Sfinţia Sa tocmai mi-a spus că a avut un presentiment. O pasăre s-a zdrobit de geamul biroului său în această dimineaţă. Un fel de sinucidere. Ar fi trebuit să oprească totul. Acum trebuie să medităm pentru a trage învăţăminte din acest incident.

Moartea nu era importantă în ochii acestor budişti. Cu toate acestea, Malko nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la micul trup întins sub o *khoti*[1] albă, pătată de sânge. Încă era uimit de violenţa acestui atac sinucigaş.

– I-aţi identificat pe atacatori? întrebă el. Sunt chinezi?

– Nu, răspunse lama Chaclok, după *modus operandi* şi după cuvintele pe care le-au adresat celor care îl păzeau pe Shamar Situ, sunt membri ai unei secte budiste extremiste, „Red Hats", din *Dorje Shugden*. Au revendicat crima, declarând că nu voiau ca tradiţia *tulku* să fie întreruptă.

– Cine sunt aceşti oameni? Tibetani?

– Da. Aparţin unei foarte vechi secte care datează din secolul al XV-lea. Au fost întotdeauna foarte violenţi, foarte radicali. Acum câţiva ani, Sfinţia Sa a încercat să discute cu ei, dar degeaba...

– Cum au aflat de planurile lui?

– Nu ştim, recunoscu lama, dar sunt răspândiţi prin toate comunităţile tibetane. Fiind tibetani, oamenii au încredere în ei.

– Locuiau în Mac Leod Ganj?

– Nu cred. Ultima dată când au comis un atentat, acum doisprezece ani, vinovaţii veniseră din Delhi şi apoi au fugit în Nepal. Cu complicitatea tacită a autorităţilor indiene. Acestea nu vor să se amestece în problemele intertibetane.

– Deci, concluzionă Malko, chinezii nu au nimic de-a face cu acest atentat?

---

[1] Eşarfă sfinţită.

– Sunt sigur, tranşă lucrurile lama Chaclok.

În timp ce discutau, Dalai Lama se înclina în faţa fiecărui cadavru care era ridicat pentru a fi urcat în maşinile funerare. Membrii Securităţii scotociseră fiecare atacator fără să găsească nimic care să ducă la identificarea lor. Dalai Lama se urcă înapoi în maşina blindată şi convoiul coborî în viteză spre Mac Leod Ganj. Nu mai rămâneau din dramă decât petele întunecate de pe esplanadă: sângele.

Milton Brabeck şi Chris Jones se apropiară, dărâmaţi.

– Am făcut tot ce-am putut, zise Chris Jones. Indivizii ăştia erau drogaţi, hipnotizaţi. Mergeau, deşi erau deja morţi!

– Nu vă mai gândiţi la asta, îi sfătui Malko. Eşti dezarmat în faţa unui atac sinucigaş. Eu sunt responsabil de această dramă oribilă.

În ciuda dublei protecţii, atacatorii îşi atinseseră scopul. Ciuruiţi de gloanţe, îşi sacrificaseră viaţa. Plecară cu taxiul la Mac Leod Ganj. La *Surya*, Malko se ciocni de Pratap Vihar, care nu ştia încă nimic.

– V-am adus ce aţi cerut, îl anunţă el pe Malko strecurându-i o hârtie în mână.

Acesta o desfăcu şi descoperi câteva rânduri scrise de mână, datele din paşaportul lui Lee Kuan Yew, singaporeza care îl admira pe Karmapa.

În urmă cu câteva ore, ar fi salutat eficacitatea lui Pratap Vihar, dar scena atroce pe care tocmai o trăise îl tulburase profund. În ciuda afirmaţiilor lui lama Chaclok, îşi punea întrebări asupra modului în care secta *Dorje Shugden* aflase de planurile cele mai secrete ale lui Dalai Lama. Degeaba aveau contacte în

mediul tibetanilor emigraţi, pentru că deţineau relaţii în primul cerc al lui Dalai Lama. Guoanbu avea ştiinţă de existenţa „avatarului" lui Shamar Situ, băieţelul ales pentru a fi viitorul Dalai Lama.

În orice caz, dacă chinezii se aflau în spatele acestui atentat, erau convinşi de acum că planurile lui Dalai Lama eşuaseră. Degeaba, preţul plătit era exorbitant...

Întors în camera sa, Malko deschise telefonul Blackberry şi sună la staţia CIA din Delhi. Pentru a-i informa cu ultimele evenimente şi a le transmite elementele obţinute despre vizitatoarea singaporeză a lui Karmapa. Fred Harriman lipsea şi îi comunică informaţiile unuia dintre adjuncţii săi.

Se simţea golit, revedea în minte privirea halucinantă a ucigaşului care se pregătea să-l decapiteze.

Se auzi ciocănind la uşă şi se duse să deschidă. Era Linda de Carvalho.

Brazilianca era bulversată.

– Tocmai am aflat ce s-a întâmplat la TRC, zise ea. E cumplit. Se pare că unul dintre descreieraţi a fost cât pe-aici să te ucidă.

– Pentru celelalte victime nu a fost doar „cât pe-aici", remarcă Malko cu tristeţe.

– Toţi cei care au murit sunt budişti care cred în reîncarnare, concluzionă brazilianca. Tu eşti altfel. Dar dacă rămâi mai mult aici, vei ajunge ca noi: nu te vei mai teme de moarte.

– Nu de moarte mă tem, corectă Malko, ci de ideea de a nu mai exista.

– Este acelaşi lucru, întări Linda de Carvalho. Ai gânduri negative. O văd în ochii tăi. Pupilele tale

sunt mai puţin aurii. Lasă-mă să te ajut să-ţi regăseşti liniştea.

Atentă, îl puse să se întindă pe pat, apoi se instală deasupra lui, ca o pasăre, şi începu să-i maseze capul cu mare blândeţe. Îi întindea pielea feţei, îi masa delicat ochii. Puţin câte puţin, Malko simţi cum tensiunea dispare. Încetă să mai gândească, trăind doar prin senzaţiile de plăcere.

Brazilianca îi lăsă capul şi trecu la piept, masându-i muşchii pe rând, trecând progresiv de-a lungul corpului. Mâinile ei continuau să se mişte, revenind la cap pentru a-i masa tâmplele. Un miros uşor de tămâie plutea în jurul tinerei, contribuind la senzaţia de toropeală binefăcătoare. Avea impresia că pluteşte într-un spaţiu ireal. Apoi, atingerile se concentrară în jurul abdomenului şi el resimţi o senzaţie nouă: ciupituri, ca nişte descărcări electrice minuscule. Apoi degetele Lindei începură să alunece de-a lungul sexului, cu mici atingeri. Simţi cum se umflă, cum se întăreşte sub acest vârtej de mângâieri delicate. Simţea nevoia să deschidă ochii, dar, în acelaşi timp, nu-şi dorea asta.

Mângâierile încetară, iar el se abţinu să nu ţipe, dezamăgit. Vocea Lindei de Carvalho îl calmă imediat.

– Nu te mişca, stai liniştit.

Se supuse fără să realizeze că tânăra se afla de acum deasupra lui. Simţi brusc cum o strânsoare caldă şi umedă îi cuprinde sexul excitat.

Sexul lui era de acum înfipt complet în cel al braziliencei, care rămase nemişcată. Se aplecă şi reîncepu să-i maseze tâmplele. Apoi, prin mişcări imper-

ceptibile, îl aduse în culmea plăcerii, smulgându-i un ţipăt prelung.

Ar fi vrut s-o ia în braţe, dar era ca paralizat. Abia o simţi pe Linda de Carvalho retrăgându-se. Nu îşi dorea nici măcar să deschidă ochii. Mai târziu, îşi reveni: brazilianca dispăruse, iar el adormise. Încercă să se gândească la ceea ce se întâmplase la TRC, dar nu reuşi. Ca şi cum creierul i-ar fi fost blocat. Terapia tantrică a braziliencei, amestec de sex şi spiritualitate, funcţiona.

Începea să înţeleagă de ce atâţia oameni veneau la Dharamsala pentru a-şi regăsi pacea într-o lume paralelă, în care nu reuşea să creadă complet.

*

* *

Malko era sub duş când telefonul Blackberry începu să sune. Nu era decât ora prânzului, dar avea impresia că trecuse un secol de dimineaţă. Vocea lui Fred Harriman, şeful staţiei CIA, reuşi să-l aducă cu picioarele pe pământ.

– Sunt bolnav de furie contra indienilor! Dacă birocraţia lor nu ar fi fost de o prostie de nedescris, am fi putut evita masacrul din această dimineaţă.

– Cum?

– Tocmai am aflat de la omologii mei din IB că, săptămâna trecută, executând o supraveghere de rutină asupra *Dorje Shugden*, unul dintre agenţii lor a reperat un posibil agent al Guoanbu, sub acoperirea de preot venit în vizită în colonia tibetană din Delhi. De unde probabil că veneau şi aceşti trei ucigaşi. De altfel, *Dorje Shugden* nu îşi ascunde satisfacţia, asumându-şi responsabilitatea atentatului. Le-au dat

declaraţii jurnaliştilor tibetani pentru a saluta această lovitură dată „devierii" lui Dalai Lama!

– Cine este răspunzător, după părerea dumneavoastră? întrebă Malko.

Şeful staţiei oftă.

– În afară de câţiva mongoli, toată lumea ştie că aceşti extremişti sunt infiltraţi de către Guoanbu. Şi încă de mult timp! Sunt proşti, răi şi periculoşi din cauza fanatismului lor.

– Uciderea acestui copil este deci o operaţiune chineză?

– Sunt şanse mari, confirmă Fred Harriman, dar nu vom reuşi niciodată să dovedim asta.

Deci, îşi zise Malko, capcana funcţionase: chinezii erau de acum înainte convinşi că puseseră capăt planurilor lui Dalai Lama.

– Asta nu e totul, reluă Fred Harriman. Cred că aţi pus mâna pe o mină de aur.

– Care? întrebă Malko.

– Am cerut staţiei noastre din Singapore să verifice identitatea acestei singaporeze şi legătura ei cu Karmapa.

– Şi?

– Toate datele din paşaport sunt corecte, în afară de un singur amănunt.

– Care anume?

– Există o doamnă Lee Kuan Yew, dar a decedat acum patru ani. De cancer. Şi nu părea să fie deloc la fel de fermecătoare ca persoana pe care mi-aţi descris-o.

CAPITOLUL XXV

Malko avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege ceea ce îi spusese americanul. Asta scotea la lumină o situaţie aparent inexplicabilă. Chinezii creaseră o cârtiţă de nebănuit, un adevărat „peşte de mare adâncime" în cadrul unei operaţiuni care se întindea pe mai mulţi ani. Graţie lui Karmapa, aveau acces la secretele cele mai bine păzite ale guvernului tibetan din exil; Dalai Lama nu putea să bănuiască adevărata lui identitate...

Şi, în plus, găsiseră calea de comunicare pentru cârtiţa lor. Audienţele acordate de tânărul Karmapa.

Fără verificările din Singapore, lucrurile ar fi mers aşa încă multă vreme.

Era un mijloc clasic al Serviciilor: utilizarea unui paşaport pe numele unei persoane moarte, căci erau puţine şanse de a fi verificat. Guoanbu înfiinţase apoi un al doilea cerc exterior, astfel încât să primească un maximum de informaţii despre Dalai Lama de la faţa locului, adică din Mac Leod Ganj, şi, eventual, să dirijeze acţiuni clandestine. Chinezoaica, răspunzătoare de moartea Hildegardei Wachter, făcea şi ea parte din reţea, ca şi mulţi alţi membri... Avertizat de cârtiţa sa despre planurile lui Dalai Lama, Guoanbu pregătise identificarea, apoi eliminarea celui pe care-l credeau următorul Dalai Lama.

– Este o treabă bună, concluzionă Malko. De acum înainte, chinezii sunt convinşi că au situaţia sub control după eliminarea acestui băiat.

– Deci, conchise Fred Harriman, i-aţi aranjat!

– Nu împărtăşesc întru totul optimismul dumneavoastră, îl temperă Malko. Desigur, am marcat un punct. Chinezii cred că au oprit un proces care i-ar fi oferit un avantaj serios lui Dalai Lama, dar sunt de părere că ei privesc mai departe.

– Adică?

– Au acţionat pentru a câştiga timp, pentru a-şi atinge obiectivul real: să scape definitiv de actualul Dalai Lama.

– Dar cum? obiectă americanul. Politic vorbind, nu pot încerca nimic direct împotriva lui.

– Exact, recunoscu Malko, dar şefii Guoanbu sunt foarte vicleni. Puteţi fi sigur că au un plan. Scopul lor final este de a controla Tibetul. Asta nu se poate realiza decât prin intermediul viitorului Dalai Lama. Au posibilitatea să facă în aşa fel încât să fie numit unul de către călugării repatriaţi care locuiesc încă în Tibet, dar asta presupune mai întâi eliminarea actualului Dalai Lama. Dacă reuşeşte să-şi declare succesorul, fără implicarea autorităţilor chineze, acestea pierd. Atacul de ieri avea drept scop eliminarea acestei ameninţări, care totuşi rămâne.

– Nu ar fi mai sigur să proclame imediat schimbarea modului de desemnare a viitorului Dalai Lama? sugeră Fred Harriman.

– Desigur, recunoscu Malko, dar Dalai Lama nu poate face asta din motive interne. Călugării din anturajul său i-au cerut să aştepte ca intenţiile chinezilor să iasă la iveală. Nu poate acţiona fără acordul lor. Tocmai această perioadă de câteva luni este extrem de periculoasă, căci mă tem că prin intermediul lui

Karmapa, căruia Dalai Lama continuă să i se confeseze, Guoanbu va afla repede că a dat greş. Şi că dispune deci de un timp limitat pentru a îndepărta definitiv ameninţarea.

– Ce este de făcut în acest caz?

– Mai întâi, să-l avertizăm pe Dalai Lama de trădarea lui Karmapa. Nu e greu. Trebuie să-i prezentăm o probă. O să mă gândesc la asta. Odată rezolvată această problemă, trebuie vegheat asupra lui mai mult ca niciodată şi mai ales asupra adevăratului succesor, Shamar Situ, care aşteaptă să fie „sacralizat". Dalai Lama se va găsi într-o poziţie foarte dificilă, căci va trebui să le explice călugărilor lama substituirea celor doi copii. Totul riscă să se termine prost. Cu atât mai mult cu cât nu avem nicio dovadă a implicării chinezilor în acest masacru...

– Şi dacă le cerem indienilor să ne ajute să o demascăm pe această falsă singaporeză?

– Desigur, este uşor, recunoscu Malko, e suficientă o verificare a paşaportului. Dar faptul că este agent Guoanbu nu-l implică automat pe Karmapa. Poate pretinde oricând că l-a atras în cursă împotriva voinţei lui şi este dificil de dovedit contrariul. Ar trebui să-i fie prezentată lui Dalai Lama o dovadă absolută care să-l discrediteze total pe Karmapa. Altfel, chinezii vor pune la punct un plan pentru a-l înlocui pe Dalai Lama cu un om de-al lor după dispariţia acestuia. Voi discuta cu anumite persoane din anturajul lui Dalai Lama, promise Malko, şi vă voi ţine la curent.

– Este o chestiune vitală, la care nu avem răspuns: Guoanbu îl are la mână pe Karmapa? În alţi termeni, îl poate şantaja?

– Singura legătură cu Guoanbu este această chinezoaică, d-na Lee Kuan Yew, zise Malko. Doar prin ea am putea acţiona. Cu condiţia să găsim calea de a face presiuni asupra ei. Mă voi gândi la acest aspect şi mă voi întâlni cu lama Chaclok pentru a obţine anumite informaţii.

*
* *

Călugărul scund şi rotofei părea dezumflat ca un balon. Îi aruncă o privire ameninţătoare lui Malko.

– Sfinţia Sa este foarte afectată de această dramă abominabilă. Aceşti „Red Hats" sunt nişte nebuni furioşi...

Malko preferă să nu abordeze imediat problema posibilei implicări a Guoanbu.

– Ce se va întâmpla de acum înainte? întrebă el. Tânărul care a fost ucis nu este cel ales să devină următorul Dalai Lama.

– Meditcăm asupra acestui aspect, mărturisi călugărul. Este o problemă legată de ceilalţi călugări lama, cărora trebuie să le explice această şmecherie. Este de aşteptat ca ei să reacţioneze foarte rău.

– Nu se putea prevedea un atac kamikaze al celor din „Red Hats", remarcă Malko. Chinezii ar fi încercat mai degrabă să-l răpească.

– Este adevărat, recunoscu lama Chaclok. Dar aceşti înţelepţi trăiesc în altă lume. Sunt foarte reticenţi în privinţa continuării planului.

– Cine este la curent cu substituirea? întrebă Malko.

– Dumneavoastră, eu şi Sfinţia Sa, afirmă lama Chaclok. Eu l-am ales pe „avatarul" lui Shamar Situ. Chiar şi cei care îl păzeau nu ştiau despre ce este vorba.

– Perfect, aprobă Malko. Continuaţi să păstraţi secretul, căci este posibil ca Guoanbu să fie implicat în ceea ce s-a întâmplat azi dimineaţă.

Lama Chaclok nu îşi ascunse stupefacţia.

– Este imposibil!

Malko îi relată atunci ceea ce aflase de la Fred Harriman despre vizita unui presupus agent al Guoanbu la sediul „Red Hats" din Delhi, cu câteva zile în urmă.

– Poate că nu este o coincidenţă, concluzionă el.

De această dată, lama Chaclok părea complet distrus.

– Îmi permiteţi să-i comunic asta Sfinţiei Sale?

– Bineînţeles, făcu Malko. Puteţi verifica prin intermediul lui Dagpo Rinpoche, şeful Securităţii voastre, care este în legătură cu IB. Sfinţia Sa trebuie să realizeze că agenţii chinezi sunt angajaţi într-o luptă feroce. În acest moment, ei cred că au marcat un punct important eliminându-l pe „prinţul moştenitor". Ceea ce le dă timp pentru a-şi pune în aplicare adevăratul plan.

– Care anume?

– Eliminarea fizică a Sfinţiei Sale.

Lama Chaclok tresări.

– Este imposibil! Chinezii nu vor îndrăzni niciodată. Ar fi o crimă abominabilă.

– Trebuie totuşi s-o luaţi în calcul, răspunse Malko. Adversarii dumneavoastră nu se vor da înapoi de la nimic. Atât timp cât Dalai Lama va fi în viaţă şi liber, nu vor putea controla Tibetul.

– Este adevărat, trebui să recunoască călugărul.

– Trebuie aflat foarte repede dacă procesul *tulku* poate fi schimbat, aşa cum doreşte Sfinţia Sa. Şi, în

acest caz, să procedăm cât mai rapid posibil la punerea lui în aplicare. Este cea mai bună asigurare de viaţă pentru Dalai Lama.

– O să-i transmit Sfinţiei Sale toate aceste elemente, promise lama Chaclok vizibil bulversat.

Ideea că s-ar putea atenta la viaţa idolului său îl îmbolnăvea.

Malko se întoarse la *Surya*, zicându-şi că se afla în posesia unor informaţii foarte importante, dar nu reuşea să le pună cap la cap. Singurul punct în care lama Chaclok avea dreptate era imposibilitatea politică, pentru chinezi, de a masca un atentat împotriva lui Dalai Lama. Asta părea să le neutralizeze intenţiile răuvoitoare.

*
* *

Tovarăşul Geng Huichang îşi privi cei trei interlocutori cu o satisfacţie nedisimulată.

– Ţin să-l felicit pe tovarăşul He Dequan pentru modul foarte profesional în care a realizat eliminarea „oului de şarpe". De acum, avem timp să punem la punct ultima operaţiune a planului nostru, eliminarea şarpelui.

He Dequan, şeful Biroului Şapte, impresionat de laudele şefului său, propuse imediat:

– Tovarăşe Huichang, suntem capabili să realizăm o operaţiune similară.

Directorul Guoanbu zâmbi reţinut.

– Sunt sigur, dar un alt departament se va ocupa de această misiune. Nu trebuie să ne asumăm niciun risc. Chiar dacă indienii şi tibetanii le-au atribuit membrilor „Red Hats" ultima noastră acţiune. Mai mult, i-au trimis un mesaj de simpatie, prin ambasada

noastră din Delhi, chiar şarpelui, în care denunţăm aceste metode barbare. Pe de altă parte, am cerut guvernului tibetan din exil să-şi trimită reprezentanţii obişnuiţi pentru a relua negocierile începute în 2002 asupra viitorului Tibetului.

Negocieri care durau de şase ani şi nu duseseră nicăieri, chinezii refuzând cu obstinaţie să recunoască buna-credinţă a lui Dalai Lama.

Şeful Guoanbu preciză:

– Este doar partea de „gesticulaţie" din planul nostru. Trebuie să arătăm lumii întregi dorinţa noastră de negociere. Eliminarea şarpelui trebuie să se producă într-un context liniştit...

– Care e rolul meu? întrebă şeful Biroului Cinci, Lu Shiling.

– Continuaţi să menţineţi legătura strânsă cu sursa „Jadul preţios". Trebuie neapărat să aflăm ce se petrece în mintea lui Dalai Lama. Este condiţia esenţială a fazei următoare. Apoi vom scăpa pe vecie de una dintre cele Cinci Otrăvuri.

Nimeni nu îndrăzni să-l întrebe cum avea de gând s-o facă.

*
* *

Piaţa din interiorul mănăstirii Gyuto era invadată de turişti şi de călugări care se jucau zgomotos în grădinile de lângă camerele lor, de o parte şi de cealaltă a esplanadei. Din maşină, Malko observa împreună cu Pratap Vihar scările monumentale pline de vizitatori şi turişti.

Darshan-ul acordat de Karmapa tocmai se terminase, iar fericiţii aleşi se împrăştiau în grupuri mici. Malko o zări printre ei pe doamna Lee Kuan Yew, singaporeza, pe care o bănuia că este agent al

Guoanbu. Aceasta se îndepărta. Deschise portiera şi merse în întâmpinarea ei. Decisese să ia taurul de coarne. O prinse din urmă şi o interpelă.

– Miss Lee Kuan Yew?

Singaporeza păru surprinsă să fie strigată pe nume şi se opri, scoţându-şi ochelarii negri.

– Ne cunoaştem? întrebă ea în engleză.

– Nu, mărturisi Malko.

– De unde îmi ştiţi numele?

– Este o poveste lungă. Aş vrea să discut cu dumneavoastră.

Singaporeza se încordă şi răspunse pe un ton sec:

– Nu vă cunosc, lăsaţi-mă în pace, altfel chem soldaţii care păzesc mănăstirea.

– Nu vă enervaţi! răspunse Malko. Imaginaţi-vă că am cunoscut o altă femeie cu numele dumneavoastră în Singapore.

– Ce legătură am eu cu asta? întrebă doamna Lee Kuan Yew.

– I-aţi preluat identitatea.

Singaporeza îşi puse la loc ochelarii negri şi zise, dar pe un ton mai puţin calm:

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, lăsaţi-mă-n pace.

Merse mai departe, dar Malko continuă să-i vorbească.

– Oricare ar fi adevăratul dumneavoastră nume, insistă el, sunteţi un agent al Guoanbu, însărcinat să menţină legătura cu Karmapa, care este tot un agent al Serviciilor de informaţii chineze. Poate că sunteţi chiar cea care l-a învăţat chineza la mănăstirea Tsurphu?

Vorbea lent, apăsând fiecare cuvânt. Singaporeza grăbi pasul, fără niciun răspuns. Malko vedea cum îi

tremură uşor gura. Este groaznic pentru un agent clandestin să fie descoperit. Chiar şi în India, nu risca decât expulzarea, în cel mai rău caz închisoarea!

În cele din urmă, se opri şi îl înfruntă, fără să-şi mai scoată ochelarii negri.

– Cine sunteţi? întrebă ea.

– Unul dintre omologii dumneavoastră, răspunse Malko.

– Ei bine, denunţaţi-mă! zise ea pe un ton sfidător. Există un post de poliţie la mănăstire.

– Este adevărat, zise el, aş putea să pun să fiţi arestată de Poliţia indiană. Lucrez pentru Central Intelligence Agency. Ea a descoperit adevărata dumneavoastră identitate. Bineînţeles, indienii se vor mulţumi probabil să vă expulzeze discret. Doar că, întorcându-vă în ţara dumneavoastră, riscaţi să aveţi probleme. Ştiu cum funcţionează Guoanbu. Veţi fi supusă unor interogatorii fără sfârşit. În cel mai bun caz, vi se va da un post obscur în China, fiindcă veţi fi deconspirată în străinătate. În cel mai rău caz, vă vor trimite în Lao-Gai. Din raţiuni legate de prudenţă. Pe scurt, viaţa dumneavoastră va fi terminată. Poate că există o soluţie mai bună.

Tăcând în continuare, singaporeza îşi încetinise pasul. Malko o simţea extrem de tulburată şi avea şi de ce. Începură să meargă din nou, parcurseră cinci sute de metri, spre o străduţă liniştită, mărginită de case. Singaporeza se opri în faţa uneia dintre ele.

– O să mă lăsaţi în pace acum! zise pe un ton neconvingător. Am ajuns la mine acasă.

Malko nu renunţă.

– Cred că ar fi o idee bună să discutăm puţin şi la dumneavoastră în casă, sugeră el.

Ea traversă o grădiniţă şi ajunseră într-o cameră destul de cochetă, la parter. Abia intrată, singaporeza scoase un pachet de ţigări din geantă şi îşi aprinse una, tot fără să-şi scoată ochelarii. Căuta o modalitate de a ieşi din această situaţie periculoasă.

Malko o lăsă să tragă din ţigară, într-o linişte apăsătoare, pe care apoi o întrerupse.

– Iată ce vă propun, zise el. Începând de acum, mă ţineţi la curent cu misiunea dumneavoastră, în timp real, inclusiv cu ordinele primite de la Beijing. În schimb, când rolul dumneavoastră se va termina, veţi fi „exfiltrată" din această ţară spre Statele Unite. După aceea, veţi avea un paşaport american şi nimeni nu va mai putea să vă găsească.

Tăcu. Singaporeza trăgea din ţigară. Ca şi cum nu înţelesese nimic. Malko simţi că nu va obţine nimic în plus pentru moment. Se ridică şi concluzionă pe un ton calm:

– Vă dau termen până mâine să reflectaţi la propunerea mea. Voi reveni la aceeaşi oră aici. Evident, de acum puteţi să vă întoarceţi în China trecând prin Nepal, sau să apelaţi la Serviciul dumneavoastră pentru a vă exfiltra, dar ştiţi ce vă aşteaptă acolo.

Se ridică şi ieşi din cameră. Era o căldură sufocantă afară. Doamna Lee Kuan Yew urma să petreacă o noapte grea. Dacă reuşea s-o convingă, ar fi dezintegrat cel puţin structura cea mai importantă a Guoanbu din mediul tibetanilor exilaţi.

Se întorcea la Pratap Vihar când sună telefonul.

– Am veşti foarte bune, anunţă lama Chaclok. Puteţi trece pe la mine?

*

* *

– Guvernul chinez vrea să reia negocierile cu noi în privinţa Tibetului, anunţă triumfător călugărul rotofei. Ne trimitem emisarii la Beijing.

Malko nu se miră.

– Jocurile Olimpice se apropie, remarcă el. Se ocupă de relaţiile publice.

– Nu asta crede Sfinţia Sa.

– Sfinţia Sa se înşală, obiectă rece Malko. Dar încă mai putem crede în miracole... Eu am făcut progrese, dar încă nu vă pot spune nimic.

– Am o altă veste, mai puţin bună, mărturisi atunci confidentul lui Dalai Lama. Înţelepţii nu vor să mai audă de schimbarea tradiţiei *tulku*. Din cauza masacrului de la TRC.

Chinezii împuşcaseră doi iepuri dintr-un foc! De acum, dacă Dalai Lama nu putea să aplice planul „B", chinezii vor veni cu un „avatar" imediat după dispariţia lui, şi se va termina cu Tibetul.

*

* *

Doamna Lee Kuan Yew, pe numele ei adevărat Xi Shi, făcea parte din Guoanbu de peste douăzeci de ani, iar tatăl ei condusese, în urmă cu câţiva ani, Biroul Cinci... Altfel spus, ideea unei defectări nici nu o atinsese. Totuşi, şocul că fusese descoperită o cam zdruncinase.

Încerca să îşi pună gândurile în ordine pentru a reacţiona în mod corect la această nouă situaţie. În cazul ei, grija principală trebuia să fie protejarea sursei pe care o contacta, Karmapa. Pentru asta, exista o singură soluţie: dispariţia. Imediat ce îşi puse ordine în idei, luă telefonul criptat prin care comunica

cu antena Guoanbu de la Delhi şi formă numărul obişnuit. De obicei, utiliza un SMS, mai greu de interceptat, dar acum era o urgenţă. Când i se răspunse, ceru să vorbească mai întâi cu un reprezentant de la „controlul intern", adică Serviciul de securitate internă al Guoanbu, şi povesti succint ce se întâmplase, cerând instrucţiuni.

În acest fel, era acoperită.

I se promise că va fi sunată înapoi foarte repede.

Două ore mai târziu, când terminase trierea lucrurilor pe care urma să le ia cu ea, sună telefonul. Trebui să răspundă la un interogatoriu detaliat, privind modul în care fusese descoperită şi persoana celui care o abordase.

Apoi primi ordinele.

Xi Shi îşi închise mica valiză, recuperă din căptuşeala unui impermeabil un paşaport taiwanez pe numele de Meiren Ji şi puse în aplicare ordinele primite. Începu prin a deschide butelia de gaz pe care o folosea la gătit, după ce desfăcuse ţeava care ducea la plită. Gazul începu să iasă cu un şuierat uşor. Scoase capacul soneriei, astfel încât scânteia provocată de apăsarea pe buton să declanşeze explozia.

Chinezoaica ieşi, după ce astupase uşa cu o cârpă, ca să nu iasă gazul afară.

Prima persoană care va apăsa pe sonerie va declanşa explozia. Asta va arunca în aer parterul şi, probabil, îl va omorî pe acela care se va afla în faţa uşii. Cum ea nu primea nicio vizită, nu putea fi decât agentul CIA care o demascase.

Sigură că nu uitase nimic, se îndreptă pe jos spre staţia de autobuz. De la Dharamsala, va lua trenul.

Apoi, din Delhi, Xi Shi va fi preluată pentru exfiltrare.

*

* *

Malko schimbase multe mesaje cu Fred Harriman după discuţia cu Lee Kuan Yew. Americanul îi aproba demersul: să anunţe IB nu ar fi folosit la nimic. Chiar dacă existau puţine şanse s-o racoleze pe spioana Guoanbu, trebuia încercat.

În cel mai rău caz, dacă fugea, ar fi distrus o parte importantă a sistemului chinez. În ciuda tuturor verificărilor CIA, nu se găsise nimic despre singaporeza al cărei nume adevărat nu era cunoscut.

Neavând pe nimeni de protejat, Chris Jones şi Milton Brabeck se plictiseau de moarte în holul de la *Surya*. Malko decise să-i ia cu el pentru întâlnirea cu doamna Lee Kuan Yew. Dar şi pe Pratap Vihar, care urma să se ocupe de taxiuri.

Strada pe care locuia chinezoaica era pustie. În timp ce Chris Jones rămăsese în stradă pentru a supraveghea împrejurimile, Malko, cu Milton Brabeck pe urmele sale, intră în grădiniţă, apoi pe hol.

Mai întâi ciocăni în uşă, fără niciun răspuns. Milton Brabeck, cu mâna pe mânerul pistolului Sieg, era pregătit pentru orice.

– Nu e nimeni, făcu el.

– O să vedem! răspunse Malko.

Cu degetul arătător apăsă îndelung butonul soneriei.

CAPITOLUL XXVI

Nu se întâmplă nimic. Nici cel mai mic zgomot.

– Soneria nu merge! concluzionă Milton Brabeck.

Malko încercă din nouă, fără niciun rezultat, apoi îşi lipi urechea de uşă, fără să audă nici cel mai mic zgomot.

– În orice caz, chinezoaica a plecat, zise el.

Era decepţionat. Pe când ieşeau în stradă, Pratap Vihar, care trecuse pe la Cathy Summer, sosi cu un taxi. Malko îi explică situaţia, iar indianul intră în casă pentru a încerca să afle mai multe. Reuşi să discute cu o bătrână de la primul etaj. Nu ştia nimic de singaporeză, dar le zise că, dacă soneria nu mergea, era din cauza electricităţii... Ca în fiecare zi, de la ora zece la ora unu.

India nu reuşea să facă faţă nevoilor energetice.

– Ne întoarcem la Mac Leod Ganj, decise Malko.

D-na Lee Kuan Yew trebuia să fie departe.

*

* *

Lama Nagwang era neliniştit: doamna Lee Kuan Yew nu se prezentase la audienţa privată acordată de Karmapa, fapt extrem de rar. Încercase fără succes s-o găsească la telefonul mobil. De asemenea, imediat ce termină pregătirea *darshan*-ului de a doua zi, se duse pe jos să se intereseze de singaporeză.

Era aproape ora două când ajunse la ea şi sună la uşă.

O fracţiune de secundă mai târziu, era sfârtecat de o explozie violentă care distruse întreaga faţadă. Când sosiră pompierii, nu găsiră din lama Nagwang decât câteva fâşii din roba portocalie.

*

* *

Pratap Vihar, anunţat de Cathy Summer, îi comunică vestea lui Malko. Problemele de electricitate ale ţării le salvase vieţile...

Malko începu să discute cu Fred Harriman. Nu mai vedea nimic de făcut pentru a-l ajuta pe Dalai Lama. Planul „B" al acestuia se împotmolise, deci nu mai existau motive pentru a-l proteja pe tânărul Shamar Situ. Viaţa continua în Mac Leod Ganj ca şi cum nimic nu se întâmplase. Linda de Carvalho, care nu mai era deţinătoarea niciunui secret, nu se mai afla în pericol.

Cele două gorile se plictiseau tot mai mult şi se declarau dispuse să plece pe jos la Delhi pentru a se întoarce la civilizaţie...

Dar Malko nu era dezamăgit. Dăduse totuşi o lovitură serioasă planurilor agenţiei Guoanbu, chiar dacă aceasta avea să renască din propria cenuşă ca pasărea Phoenix. Chinezii nu renunţau niciodată.

Nu-i mai rămânea decât să ia o ultimă lecţie de Kama-Sutra de la Linda de Carvalho, care medita intens asupra ultimelor evenimente, rugându-se ca blânda Emily să se reîncarneze într-un animal superior, o vacă sau o maimuţă.

– Mai rămâneţi încă patruzeci şi opt de ore acolo, propuse Fred Harriman. Timpul necesar ca Langley să asimileze elementele din dosar.

*

* *

Geng Huichang, directorul Guoanbu, urcă liniştit în Mercedesul său. O întâlnire cu Xi Jinping, numărul 2 din comitetul permanent al Politburo al Partidului Comunist Chinez, nu era niciodată lipsită de plăcere. Cu atât mai mult cu cât Geng Huichang nu repurtase decât succese în coordonarea afacerii cu Tibetul. Ultima lovitură dată serviciului său de către CIA era extrem de gravă. Desigur, sursa „Jadul preţios" era în continuare activă, dar se afla în imposibilitate de a transmite informaţiile sau de a primi ordine. Ar fi fost aproape imposibil să reînfiinţeze o structură similară.

Din fericire pentru Geng Huichang, avea un plan de rezervă care fusese adoptat cu entuziasm de numărul 2 din Politburo. Pus în aplicare, toate problemele deveneau doar nişte amintiri urâte şi nimic nu-i mai stătea în cale Chinei să absoarbă definitiv Tibetul.

Suprimând în fine una dintre cele Cinci Otrăvuri.

Imediat ce se întoarse în biroul său, directorul Guoanbu începu să dea indicaţiile necesare.

*

* *

Malko încheiase o foarte lungă lecţie de Kama-Sutra, în cursul căreia Linda de Carvalho dăduse dovadă de o ştiinţă şi de o imaginaţie debordante.

Apoi sună telefonul. Era lama Chaclok, aflat într-o stare de nervozitate neobişnuită.

– Veniţi repede la mine, zise el, am o veste mare. Vreau să fiţi primul care o aude.

– Sunt acolo într-o jumătate de oră, promise Malko, întrebându-se ce anume justifica exuberanţa bătrânului lama.

Abia intrase Malko în biroul lui, că lama Chaclok îi zise:

– Eforturile noastre diplomatice au reuşit! Autorităţile chineze îl invită oficial pe Sfinţia Sa în China pentru a participa la negocieri.

– În Tibet?

– Nu, la Shenzhen. Vor avea loc discuţii despre viitorul Tibetului... Chinezii vor să rezolve problema.

Asta era sigur. Dar nu în aceeaşi manieră ca Dalai Lama. După tot ce se petrecuse, Malko era perplex, dar lama Chaclok radia de bucurie.

– Când este planificată această călătorie? întrebă el. Şi cum va ajunge Dalai Lama în China?

– La sfârşitul săptămânii. Un avion oficial chinez va veni de la Shenzhen, cu un înalt funcţionar chinez, Ta Erqing, responsabilul cu Afacerile religioase şi etnice din Politburo. Avionul va ateriza la Kangra şi va pleca înapoi spre Shenzhen.

– Faceţi parte din delegaţie?

– Da, bineînţeles, Sfinţia Sa ţine mult la asta.

Malko rămase tăcut. Căuta disperat capcana. Căci era o capcană, obligatoriu o capcană, dar sub o formă diabolică, deoarece chinezii nu puteau să îşi permită să-l invite pe Dalai Lama pentru a-l răpi cu câteva săptămâni înainte de începerea Jocurilor

Olimpice. Nu puteau nici să detoneze o bombă la bordul avionului. Era ceva mult mai viclean. Dalai Lama, care aştepta de aproape cincizeci de ani să se întoarcă în China, nu putea decât să profite de ocazie.

– Voi anunţa această veste bună la CIA, concluzionă Malko.

*

* *

Ta Erqing, directorul Afacerilor religioase din Politburo, transpira când ajunse în biroul lui Xi Jinping, numărul 2 din Politburo, după Hu Jintao, bărbatul cel mai puternic din China. Xi Jinping, după obiceiul său, nu pierdu timpul.

– Am decis să iniţiem negocierile cu Dalai Lama despre viitorul Tibetului, pentru a discuta deschis problema. Îl invităm trei zile la Shenzhen pentru discuţii aprofundate. Veţi merge deci să-l preluaţi din India cu un avion guvernamental, fiindcă sunteţi responsabil de acest dosar. Sper că în timpul acestui voiaj veţi putea stabili un prim contact pozitiv.

Ta Erqing rămase mut de uimire. Mai întâi din cauza tonului moderat al lui Xi Jinping care, de obicei, utiliza termeni ca „ou stricat", „şarpe" sau „lup deghizat în călugăr" referindu-se la Dalai Lama. Şi, de asemenea, pentru că acest gen de misiune îi revenea de obicei unui ministru adjunct.

– Sunt extrem de onorat, tovarăşe, zise el, voi face totul pentru a fi la înălţimea misiunii. Când are loc acest voiaj?

– Peste trei zile.

– Mă pregătesc, promise Ta Erqing încă şocat.

*

* *

– Călătoria lui Dalai Lama în China este anunţată oficial, confirmă Fred Harriman. Ambasada Chinei la New Delhi a trimis un diplomat la Dharamsala pentru a pune la punct detaliile călătoriei. Agenţia China Nouă a anunţat, pe de altă parte, că Ta Erqing, responsabilul cu Afacerile religioase din Politburo, va veni personal. Este o dovadă de respect neobişnuită. Ce credeţi?

– Că vor să ne tragă în piept, zise Malko. Nu trebuie ca Dalai Lama să accepte această invitaţie.

– Acelaşi lucru spun şi analiştii noştri, recunoscu şeful staţiei CIA. Dar cum să-l convingem pe Dalai Lama să nu accepte această invitaţie?

– Trebuie! insistă Malko. Este indispensabil ca schimbarea de program să fie anunţată în ultimul moment, astfel încât chinezii să nu poată „demonta" eventuala cursă. Este aproape imposibil.

– Cereţi-i o audienţă. Încercaţi să-l convingeţi.

– E ca şi cum aş încerca să-l conving pe Osama Bin Laden să se predea! făcu Malko fără speranţă. Mă mai gândesc.

Fred Harriman era la fel de perplex ca şi Malko, dar nu reuşea deloc să sesizeze capcana.

– Îi voi anunţa pe analiştii noştri politici şi le voi cere părerea, propuse el. Să-i întrebăm şi pe indieni. Nu există decât o certitudine: chinezii nu pot întreprinde o acţiune violentă împotriva lui Dalai Lama. Cum ar fi otrăvirea, răpirea sau aruncarea în aer a avionului care îl va transporta.

– Nu văd rostul acestei deplasări, concluzionă Malko. Trebuie să renunţe la ea.

– Vă urez noroc! oftă americanul. De cincizeci de ani aşteaptă asta.

Malko se gândi deodată la o confidenţă a lui lama Chaclok, de la începutul relaţiei lor, şi întrevăzu o soluţie a problemei. Comporta desigur câteva riscuri, dar în punctul în care se aflau...

I-o împărtăşi lui Fred Harriman.

Americanul rămase mut de uimire, după care zise:

– Dacă iese prost, în cel mai bun caz ajung în Sultanatul Brunei sau, mai rău, rămân fără pensie.

– Mereu există riscuri în meseria noastră. Tehnic vorbind, se poate realiza în intervalul de timp de care dispunem?

– Ar trebui să putem reuşi, zise şeful staţiei CIA. Dar am nevoie de undă verde de la Langley. Şi m-ar mira să mi-o dea.

– Cred că pot aranja asta direct cu Casa Albă, îl linişti Malko, am o relaţie particulară cu Frank Capistrano. Cred că va susţine această soluţie.

– Atunci, să-i dăm drumul! concluzionă Fred Harriman, uşurat că este acoperit la cel mai înalt nivel.

CIA îşi merita întotdeauna numele de CYA[1]...

După ce închise, Malko formă numărul liniei directe a lui Frank Capistrano, *Special Advisor for Security* de la Casa Albă. La Washington, era ora cinci

[1] *Cover Your Ass!* – Acoperă-ţi spatele!

după-amiază. Auzind vocea răguşită a lui Frank Capistrano, îşi zise că Dumnezeu era de partea lui.

*

* *

Trecuseră două zile şi domnea o agitaţie neobişnuită în sânul Kharsag[2]. Toată lumea voia să participe, chiar indirect, la călătoria istorică a lui Dalai Lama în China. Un istoric tibetan pregătise un dosar complet despre Tibet, care, în cele din urmă, nu fusese independent decât patruzeci de ani, aflându-se sub protectorat chinez din 1720 până în 1900.

Malko trebui să aştepte aproape o oră în biroul lui lama Chaclok. În cele din urmă, acesta apăru preocupat şi gâfâind.

– Nu vreau să vă reţin, preciză imediat Malko. Am venit doar să vă salut, căci misiunea mea aici s-a terminat.

– Aş fi vrut să vă acord mai mult timp, se scuză bătrânul călugăr, dar sunt depăşit de situaţie.

– Nicio problemă, îl linişti Malko. Aş vrea să-i daţi asta Sfinţiei Sale din partea mea. Mi-aţi spus că este înnebunit după ele?

Îi întindea o cutie de fursecuri cu ciocolată. Faţa tibetanului se lumină.

– Ce drăguţ! Nu prea se găsesc pe-aici. Cum aţi reuşit?

– Mi-au fost aduse special de la Delhi.

– Le voi înmâna chiar eu Sfinţiei Sale, promise călugărul. Înainte de ora ceaiului. Vă mulţumesc în numele său.

---

[2] Guvernul tibetan în exil.

Îi strânse îndelung mâna şi Malko ieşi afară, unde Pratap Vihar, Chris Jones şi Milton Brabeck îl aşteptau într-un taxi.

Tocmai îşi juca ultima carte.

*

* *

Ca în fiecare zi pe la ora şase, după ce termină treburile curente, Dalai Lama se instală în biroul său cu pereţi albaştri pentru a-şi bea ceaiul, ultima masă a zilei, căci nu cina niciodată. Nerăbdător, deschise cutia de fursecuri adusă de lama Chaclok.

Era gurmand ca o pisică, unul dintre puţinele lui defecte.

Goli ceainicul şi mâncă o treime din fursecuri... Bucuros, se instală în micul său atelier pentru o oră de muncă migăloasă. Repara ceasurile vechi cu o grijă meticuloasă.

Înainte de a adormi, pe la ora nouă, mai mâncă două fursecuri, îşi scoase ochelarii şi adormi... De obicei, se trezea la ora trei şi jumătate dimineaţa, pentru o lungă şedinţă de meditaţie.

De această dată, se trezi mult mai devreme, tresărind, cu corpul acoperit de transpiraţie, abdomenul tare ca lemnul şi nişte bolboroseli oribile în intestine. Încercă să-şi stăpânească durerea, fără să reuşească, şi îşi sună în cele din urmă medicul.

I se luă temperatura: avea aproape 40 de grade. Simţea nevoia să vomite, fără să reuşească, şi se chircea de durere, mergând la baie la fiecare sfert de oră.

– Este o intoxicaţie alimentară, diagnostică medicul său. Nu trebuie să vă mişcaţi, beţi multe lichide şi, în două sau trei zile, va trece.

– Dar trebuie să plec în China mâine! protestă Dalai Lama.

– Sfinţia Voastră, sunteţi incapabil să călătoriţi în această stare, îl avertiză sever medicul. Şi cu atât mai puţin să purtaţi o discuţie delicată.

– Poate că o să-mi fie mai bine mâine?

– Mă îndoiesc, dar...

Dalai Lama închise ochii, luptându-se cu o crampă care îi sfâşia abdomenul. Încerca să se convingă că mai avea douăsprezece ore până la plecarea în China şi că-şi putea respecta angajamentul.

*

* *

Domnea o animaţie neobişnuită în micul aeroport din Kangra, de obicei puţin frecventat. Unica sală de aşteptare fusese închisă, de la ora două la patru după-amiaza. Zeci de poliţişti indieni ocupau un perimetru larg în jurul aparatului Iliuşin 98 al guvernului Republicii Populare Chineze, cu drapelul roşu arborat pe coadă. Aparatul aterizase în urmă cu o oră, venind de la Shenzhen.

Ta Erqing se uită nervos la ceas. Decolarea spre Shenzhen era planificată pentru ora trei şi era deja două şi jumătate. În fine, un mic convoi intră în trombă în aeroport, patru maşini de poliţie care încadrau un Suzuki 4x4 argintiu, utilizat frecvent de Dalai Lama. Vehiculele opriră în faţa aerogării şi Ta Erqing ieşi din salonul de onoare, numai zâmbete, pentru a-l primi pe Dalai Lama.

Unul dintre agenţii de securitate deschise portiera din stânga maşinii Suzuki pentru a-i permite

rotofeiului lama Chaclok să coboare şi să se precipite spre Ta Erqing, reprezentantul guvernului chinez.

Zâmbetul acestuia din urmă se şterse brusc şi, în ciuda impasibilităţii sale, asistenţii putură vedea că trăsăturile i se schimonosiseră de furie. Se închisese portiera şi nimeni altcineva nu mai coborâse.

*

* *

– Sfinţia Sa este într-o stare care face imposibilă călătoria, repetă pentru a treia oară lama Chaclok. A căzut victimă unei intoxicaţii alimentare a cărei cauză o căutăm, suferă de febră puternică şi dureri abdominale violente. Este un caz de forţă majoră. Credeţi-l că regretă din tot sufletul că nu poate onora această invitaţie, pe care o aştepta de o jumătate de secol. Am luat legătura în această dimineaţă cu guvernul indian, care se angajează să-i pună la dispoziţie un avion imediat ce condiţia sa fizică îi va permite să călătorească. De altfel, dacă îmi permiteţi, sunt gata să merg cu dumneavoastră, pentru a prezenta scuze guvernului chinez.

Ta Erqing nu răspunse imediat. Ceva îi spunea că nu era vorba de o „maladie diplomatică".

Comandantul aeronavei Iliuşin aştepta. Îi spuse câteva cuvinte în chineză şi-i zise pe un ton sec lui lama Chaclok:

– Sunt de acord să veniţi.

Cu paşi mari, se duse la pasarelă, urmat de călugărul scund. Odată ajunşi la bord, uşa se închise, pasarela se retrase şi motoarele porniră.

La întâmplare, soldaţii indieni prezentară onorul, biciuiţi de un nor de praf. Cinci minute mai

târziu, avionul Iliuşin se ridica pe cer şi o lua spre nord-est, survolând câteva dintre cele mai înalte vârfuri din Himalaya.

*
* *

– Aparatul chinezilor a decolat la 14:42, anunţă Fred Harriman. Lama Chaclok s-a îmbarcat cu reprezentantul guvernului chinez.

– Şi Dalai Lama?

– A fost transportat la spitalul din Dharamsala pentru a fi supus analizelor. Anturajul său crede că se va reface în cel mult trei zile.

– Perfect, zise Malko. Să le mulţumiţi celor care au contribuit. Este o treabă bună.

– TD[3] şi medicul ambasadei. Şi toxinelor din fursecuri, de asemenea. În trei zile, Dalai Lama se va fi refăcut.

– Să sperăm că a folosit la ceva, oftă Malko.

– Ne vedem la *Imperial* pe la ora nouă, propuse şeful staţiei CIA, ca să încheiem.

*
* *

Lama Chaclok admira uimit vârfurile înzăpezite ale Himalayei defilând sub aripile avionului Iliuşin 98. Un peisaj plin de frumuseţe. În faţă, Ta Erqing fierbea. Zburau de aproape o oră. Deodată, lama Chaclok strănută. Temperatura din cabină coborâse cu mai multe grade. Se înfăşură în roba portocalie, spunându-şi că avioanele chinezeşti nu erau prea bine întreţinute.

---

[3] Divizia Tehnică.

Câteva minute mai târziu, avu o senzaţie stranie şi-i trebuiră câteva secunde pentru a înţelege despre ce era vorba: nu se mai auzea zgomotul motoarelor. Se ridică şi se duse în faţă, unde se afla Ta Erqing, vizibil bulversat, discutând aprins cu comandantul secund.

– Ce se petrece? întrebă lama.

Ta Erqing părea scos din minţi.

– Nu mai avem kerosen în rezervor! anunţă el cu o voce slabă. Totuşi, indicatoarele indică un nivel normal. Este de neînţeles!

– Ce vrea să însemne asta? întrebă lama Chaclok.

– De zece minute suntem în zbor planat, explică secundul. Putem să mai parcurgem câteva sute de kilometri planând, dar pierdem rapid din altitudine. Pilotul va încerca să efectueze o aterizare forţată. Întoarceţi-vă la locul dumneavoastră.

Lama Chaclok se întoarse la locul lui, cuprins de un calm straniu. Sub aripile avionului, piscurile ninse începeau să se apropie. Aveau o şansă la un milion să ajungă la un aeroport.

*

* *

Radarul avionului Iliuşin 98 tocmai emitea semnalul „mayday"[4] pe frecvenţa internaţională de treizeci şi cinci de minute când aparatul lovi solul accidentat al unei văi, dezintegrându-se instantaneu.

[4] Semnal de urgenţă.

Mai multe radare îl urmăreau de o vreme şi transmiseră imediat vestea prăbuşirii.

*

* *

Malko se plimbase prin Delhi în căutarea unor materiale pentru decorarea castelului său, uitându-şi telefonul mobil la *Shangri-La*. Întârziat de circulaţia încurcată din capitala indiană, se duse direct la *Imperial*. Fred Harriman era deja acolo, arborând o expresie ciudată.

– Sunteţi la curent?

– La curent cu ce? întrebă Malko.

Americanul îi întinse o depeşă în engleză a agenţiei China Nouă, din acea zi, ora 17:09. Un text foarte scurt.

„Un aparat aparţinând Chinei populare, făcând legătura între oraşele Kangra, India, şi Shenzhen, China, s-a prăbuşit în Himalaya. Accidentul a fost cauzat de o eroare produsă în timpul alimentării rezervoarelor, la Shenzhen. În afara echipajului, au murit doi pasageri, lama Chaclok, un consilier al lui Dalai Lama, şi tovarăşul Ta Erqing, responsabilul cu Afacerile religioase din Politburoul Partidului Comunist Chinez. A fost începută o anchetă pentru a găsi responsabilii de această greşeală."

Malko puse jos depeşa şi zări sticla de şampanie Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, aşezată pe masă, într-o frapieră de cristal.

– Cred că meritaţi felicitări, făcu şeful staţiei CIA. Fără intuiţia dumneavoastră, Dalai Lama ar fi fost mort.

Un ospătar destupă sticla şi dopul sări cu un zgomot vesel, făcându-i pe ceilalţi clienţi să se întoarcă. În India, nu prea se bea şampanie.

Malko privi bulele din pahar, gândindu-se la călugărul rotofei pe care îl trimisese fără să vrea la moarte.

– Să bem pentru lama Chaclok, zise el. Fără el, manevra noastră nu ar fi avut şanse de izbândă.

Abia goliră paharele, că ospătarul scoase sticla de şampanie Taittinger Comtes de Champagne din frapieră şi le umplu din nou.

De această dată, Fred Harriman îşi ciocni paharul de al lui Malko.

– Pentru succesul nostru! zise el, aţi avut dreptate, dar m-aţi făcut să-mi asum nişte riscuri enorme.

– Nu m-aş fi gândit niciodată la treaba cu rezervorul! mărturisi Malko. Guoanbu este puternic.

– Iar prezenţa unui înalt funcţionar chinez la bord a fost cireaşa de pe tort, recunoscu americanul. Nu se dau înapoi de la nimic.

– Este un stat totalitar, concluzionă Malko. Fără nicio barieră morală.

După ce terminară sticla de Taittinger Comtes de Champagne, mai comandară una. Malko îşi zise că meritau, dar rezultatul luptei dintre Dalai Lama şi chinezi era ştiut dinainte: nobilii nonviolenţi nu-i făceau faţă monstrului orb şi rece de la Beijing.